LICIA TROISI
CRONICILE
LUMII
PĂMÂNTENE
POVEȘTILE PIERDUTE

Cuprins

Cartea
Autorul
Lumea Pământeană - Poveștile Pierdute
Preludiu
- PRIMA STROFĂ
- SFÂRȘITUL ȘI ÎNCEPUTUL
- I
- II
- III
- IV

Interludiu
A DOUA STROFĂ
- SFÂRȘITUL EPOCII DE AUR
- I
- II
- III
- IV
- V
- VI
- VII
- VIII
- IX
- X

Interludiu
A TREIA STROFĂ
- ÎNTOARCEREA
- I
- II
- III
- IV
- V
- VI
- VII
- VIII
- IX
- X
- XI
- XII
- XIII

XIV
XV
Interludiu
Recuperarea
Așteptarea
Caractere și locuri
Mulţumiri

Cartea

LUPTA LUI NIHAL CONTRA TIRANULUI este încă în viață în inima Lumii Pământene și în legendele pe care de peste o sută de ani locuitorii săi le-au transmis, din tată în fiu. Într-o noapte de iarnă, un povestitor misterios apare într-un han cu trei povești de spus, povești pe care paginile Cronicilor nu le-au spus niciodată. Printre notele calde și fermecătoare ale lăutei sale sunt astfel cele mai prețioase mistere ale vieții lui Nihal: copilăria dinaintea întâlnirii cu Livon, călătoria pentru a-l salva pe Sennar de răul Cascadei, sortarea care a readus războinicul la viață pentru a apăra un popor neînsămânțat și, în final, ultimul secret șocant pe care nimeni nu și l-ar putea imagina vreodată.

Autorul

Născută la Roma în 1980, Licia Troisi este cea mai bine vândută scriitoare de fantezie italiană din lume, datorită succesului extraordinar al seriilor "Lumii Pământene", "Fata Dragon" și "Regatele Nashira". Absolventă cu o teză despre galaxiile pitice, colaborează cu Universitatea din Roma Tor Vergata ca astrofizician.

LICIA TROISI

CRONACHE DEL
MONDO
EMERSO
LE STORIE PERDUTE

MONDADORI

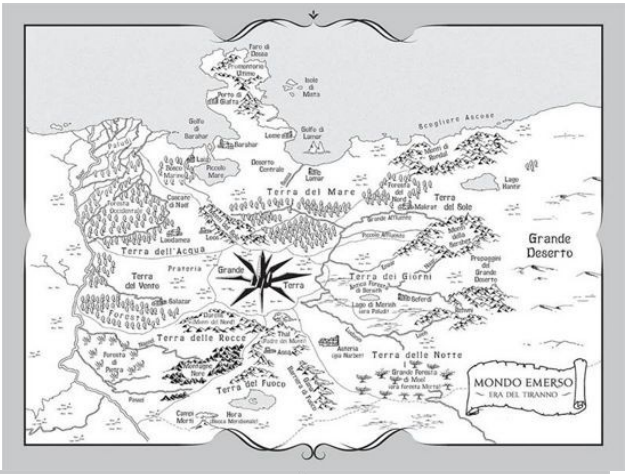
Faro di Dissa
Promontorio Ultimo
Isole di Mora
Porto di Giaffa
Golfo di Barahar
Barahar
Lemer
Golfo di Lamar
Scogliere Ascose
Palude
Lago Bosco Marino
Piccolo Mare
Deserto Centrale
Lamar
Terra del Mare
Terra del Sole
Lago Nantir
Foresta Occidentale
Cascate di Nadi
Landamea
Grande Affluente
Terra dell'Acqua
Grande Deserto
Prateria
Grande
Terra
Terra del Vento
Terra dei Giorni
Lago di Merish (ora Paludi)
Seferdi
Terra delle Rocce
Thal (Padre dei Monti)
Terra delle Notte
Foresta di Pietra
Terra del Fuoco
Grande Foresta di Mosi (ora foresta Mersi)
MONDO EMERSO
ERA DEL TIRANNO
Pinel
Campi Morti
Hora (Bocca Meridionale)

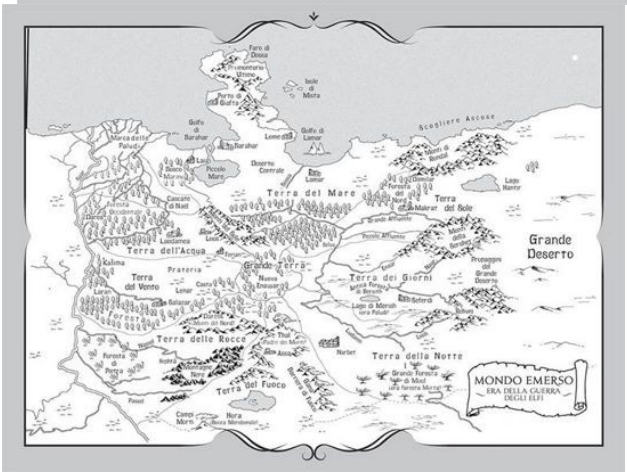
Faro di Dissa
Promontorio Ultimo
Isole di Mora
Porto di Giaffa
Golfo di Barahar
Barahar
Lemer
Golfo di Lamar
Scogliere Ascose
Marca delle Paludi
Lago Bosco Marino
Piccolo Mare
Deserto Centrale
Lamar
Terra del Mare
Terra del Sole
Lago Nantir
Foresta Occidentale
Cascate di Nadi
Landamea
Terra dell'Acqua
Grande Affluente
Grande Deserto
Prateria
Grande Terra
Terra del Vento
Terra dei Giorni
Lago di Merish (ora Paludi)
Seferdi
Terra delle Rocce
Thal (Padre dei Monti)
Terra della Notte
Foresta di Pietra
Terra del Fuoco
Grande Foresta di Mosi (ora foresta Mersi)
MONDO EMERSO
ERA DELLA GUERRA DEGLI ELFI
Pinel
Campi Morti
Hora (Bocca Meridionale)

Pentru Fiammetta,
pentru acești zece ani împreună

Figura cu glugă a intrat încet. Purta o mantie mare de catifea verde, care o înfășura până la picioare. Între omoplați a apărut un pachet alungit, strâns de două șnururi de mătase.

Melna l-a întâmpinat imediat la ușa hanului.

— Iartă-mă, dar nu ai voie să intri înarmat aici.

Străinul a ridicat fața spre ea, iar fata s-a retras instinctiv, simțindu-se aproape uluită. Gluga i-a acoperit complet trăsăturile, punând o umbră neagră pe frunte și pe ochi, în timp ce restul feței, de la nas în jos, era acoperit de o mască metalică perforată, decorată cu o incrustație atât de groasă și meticuloasă încât arăta ca o dantelă. Vocea a ieșit clară și clară, deși ușor modificată, ca și ar fi vrut să o mascheze.

—Nu este o armă, a spus el aproape amuzat. Într-un gest fluid, a tras șnurul de pe sac și a slăbit unul dintre noduri. Din mătase a apărut bucla unei lăute.

Melna a zâmbit ușurată.

— Vreau să-ți cer scuze. Doar că stăpânul e foarte strict în privința asta. Știi, a fost un incident într-un han din apropiere cu mult timp în urmă, pentru că unul dintre clienți era înarmat. Focul care a ars camera nu a cruțat nici măcar o scândură de lemn.

— Nu vin să caut necazuri. Doar o scenă, dacă nu te superi tu și stăpânul tău.

Vocea era liniștită și neperturbată. Melna nu putea spune dacă era bărbat sau femeie. Corpul androgin și suplu avea un aspect feminin, dar ar fi putut fi cel al unui băiețel sau un om mărunțel. Sub pelerină erau haine din piele neagră și cizme grele din piele de căprioară. La urma urmei, era foarte frig în acea seară: ningea, iar aerul înghețat se învârtea de-a lungul străzilor din Salazar. Câțiva fulgi s-au odihnit, de asemenea, pe mantaua străinului, și se topeau deja la căldura focului care ardea în șemineul de piatră de lângă bucătării și încălzea hanul.

Melna a zăbovit o clipă. Cu câteva săptămâni mai devreme, stăpânul vânase un menestrel, dar în acest caz era un bețiv bătrân care atacase probleme cu un patron care nu era înclinat să dialogheze. Pe de altă parte, individul din fața ei părea perfect treaz, iar silueta lui i-a inspirat încrederea.

— Te rog, stai jos, l-a invitat cu zâmbetul pe buze, dându-se deoparte. Sub glugă, ea a prins o bucățică din ochii străinului, iar privirea lui a sugerat că zâmbea la ea.

— Îmi dai niște supă înainte să încep? Pot plăti, a spus el, zornăind o pungă mică de piele.

— Bineînțeles! Urmează-mă, a răspuns Melna cu entuziasm, și l-a condus la o masă în colț. Menestrelul s-a așezat, odihnindu-și ușor instrumentul lângă el și stând cu spatele la zid, ca să poată domina sala.

Hanul era situat la unul dintre etajele inferioare din Salazar, orașul mare adăpostit într-un turn magnific înalt de 1.000 de brațe. După sfârșitul războiului, orașele turn au trecut printr-o perioadă de splendoare reînnoită. Timp de decenii au fost abandonate și afaceri înfloritoare au decăzut, dar apoi a început să se populeze din nou. Cei mai buni arhitecți ai Lumii Pământene l-au renovat, aducându-l înapoi la splendoarea antică, datorită soluțiilor tehnice noi și rafinate și relațiilor de afaceri profitabile cu elfii. Centrele vechi acum au renăscut vii și maiestoase ca bijuteriile antice străluceau din nou, în timp ce altele, noi, au apărut peste tot. Țara Vântului devenise rapid un loc râvnit, un amestec de rase și o umanitate diversă, așa cum fusese pe vremuri, când războiul încă nu distrusese Lumea Pământeană. Orașele turn au fost din nou un punct de comerț și loc de întâlnire, și tot felul de magazine au înflorit.

Cel în care străinul a decis să evolueze în acea seară avea un salon imens în care spațiul era punctat de arcade rotunde, care continuau sub un plafon de grinzi de lemn fin. Dincolo de ferestrele aerisite se rotea zăpada, care acum se transforma într-un viscol.

În partea de jos exista un blat mare, cu o bucătărie deschisă în care bucătarii erau ocupați frenetic, și butoaie mari de lemn de la care servitorii serveau căni de bere ușoară și întunecată. Pe partea laterală, o scară în spirală ducea la etajul superior, unde erau amplasate dormitoarele.

Întregul salon era ocupat de bănci de lemn dur, aranjate în jurul meselor lungi. Locul era plin, iar confuzia domnea suprem. Printre clienți, străinul a identificat în principal negustori, din toate ținuturile și rasele: oameni, pitici, elfi. Erau chiar și câțiva vizitatori într-o excursie de agrement, o noutate recentă a acelor vremuri de pace, printre care ieșea în evidență o familie din regatul subacvatic al Zaleniei, recunoscuți după pielea diafană și părul alb. Menestrelul măsura distanța dintre propriile amintiri ale locului și ceea ce a văzut acum.

Melna i-a servit supă, împreună cu o cană de bere neagră. I-a mulțumit punându-i în mână niște monede.

— E prea mult! a protestat ea, calculând cu viteza meseriei sale că suma ar fi suficientă pentru a plăti pentru două mese consistente.

— Este atât de puțin pentru bunătatea ta, a răspuns el.

Melna a plecat cântărind bacșișul ei și l-a strecurat în buzunar înainte de a ajunge la tejghea.

— Cine naiba e ăsta?, a întrebat stăpânul, un bătrân cu burtă proeminentă și aerul suspicios, uscându-și cănile cu un prosop.

— Un menestrel, a răspuns Melna.

— Un menestrel care simte nevoia să-și acopere fața. Nu-mi place.

S-a întors și s-a uitat la străinul subțirel. Mânca printr-o mică fantă în mască, pe care o deschisese datorită unui dispozitiv. Fața lui era acoperită.

— Poate a avut un accident și are cicatrice, a observat ea.

Stăpânul s-a uitat destul la el.

— Fii cu ochii pe el, nu vreau necazuri.

Melna a dat din cap distrasă. Poate din cauza bacșișului generos, sau poate era ceva în felul lui care a cucerit-o, dar a simțit că poate avea încredere în tipul ăla.

Când a terminat, menestrelul a dat cana și farfuria la o parte, a închis masca și a scos lăuta din carcasă. Era un instrument destul de mare, cu carcasa armonică în două tonuri și rozeta fin sculptată. A început să-l acordeze de-o parte; apoi, când i s-a părut că era pregătit, s-a ridicat și s-a îndreptat spre mica scenă de lemn care stătea în colț.

S-a așezat pe un scaun, s-a aplecat peste instrument și a început să cânte. În ciuda confuziei, primele note au reușit să treacă de bîzîit și să atragă atenția celor care stăteau cel mai aproape. Cineva a tăcut, altcineva abia s-a uitat la el, continuând să vorbească cu ceilalți clienți. Publicul nu părea interesat de divertisment muzical în acea noapte.

Menestrelul a intonat, de asemenea, câteva note și a început să cânte. A început cu un cântec elven antic, un poem despre povestea iubirii imposibile dintre Leera, zeița apei dulci, și iubitul ei elf Mathrash. Elfii din han păreau vag intrigați, dar ceilalți și-au reluat afacerile, dublând confuzia. El nu a fost descurajat și a continuat.

— Ajunge cu prostia asta! a strigat cineva, când a început să cânte un cântec pastoral melodic și romantic. Publicul a început să urle.

Stăpânul hanului nu a mai uscat cănile și s-a uitat în sus.

—Du-te și spune-i să se oprească și trimite-l departe, i-a ordonat Melnei.

Fata nu s-a mișcat.

— Deci? Ai prefera să-ți petreci noaptea în zăpadă? Grăbește-te!

Melna a urcat pe scenă și s-a apropiat de străin.

— Iartă-mă... Stăpânul întreabă dacă poți schimba repertoriul, publicul pare să nu-i placă. Apoi, ea a aruncat o privire mai atentă la el, Te rog, a șoptit ea, sau o să te alunge.

Cineva a aruncat cu o bucată de pâine în ea. Menestrelul a înghețat, cu degetele nemișcate pe tastatură și pe corzi.

— Îmi pare rău, frumusețe, a spus o voce. Nu era pentru tine, ci pentru romanticul de acolo. Un cor de râsete a însoțit gluma.

Străinul nu s-a supărat.

— Deci nu-ți plac poveștile de dragoste, a spus el.

— Nu-mi plac plângerile. Un murmur de aprobare s-a ridicat.

— Și ce ai dori să auzi, să auzim un pic, a spus povestitorul din nou. Vocea lui era calmă, dar Melna a simțit un fel de vibrație surdă emanând de la el, ca și cum ar fi fost gata, în ciuda liniștii aparente, să se declanșeze în orice moment.

Tipul care a aruncat bucata de pâine, un pitic vulgar, cu aspect grosolan, a ridicat din umeri.

— Ce știu eu... ceva plin de evenimente. Sunt oameni aici care nici măcar nu-i cunosc pe elfi!

— Am înțeles, a spus menestrelul calm, și degetele sale au început să se miște rapid pe șiruri de corzi, intonând o muzică plină de viață.

— De ce nu ne cânți ceva pentru bărbați? O poveste bună de război, haide! a strigat unul de jos.

Menestrelul s-a uitat fix la el.

— Și ce știi tu despre război? El a părăsit aceste pământuri de ani de zile, din fericire pentru tine.

— Cu siguranță mai mult decât crezi! Și un cor de râsete s-a ridicat din nou.

Cântărețul și-a plecat capul peste instrumentul său și s-a predat unei scurte piese virtuoase, apoi s-a oprit pentru o clipă,

ca și cum ar fi fost în căutare de inspirație. Apoi degetele lui păreau să prindă viață și au început să țească pe corzi o muzică lugubră și vibrantă, un marș funerar care avea gust de moarte. O tăcere respectuoasă a coborât în jurul lui.

— Un cântec de război... a spus încet. Așa să fie. Trebuie să ne întoarcem în timp, cel puțin în timpul ultimului Sheireen și al ultimului Marvash. Dar vreau să merg și mai departe, să merg și mai departe cu povestea mea, și să mă întorc la începutul tuturor lucrurilor, la ziua care a schimbat pentru totdeauna viețile multor oameni care au umblat pe acest pământ. Vreau să mă întorc într-un moment îndepărtat pe care nici unul dintre voi nu și-l amintește, ce poate nu a fost cântat niciodată. În ultima oră de bucurie, înainte ca istoria să înceapă cu adevărat.

PRIMA STROFĂ

SFÂRȘITUL ȘI ÎNCEPUTUL

Revin, cântecul meu,
la zile și locuri uitate de timp,
departe de zidurile și meterezele
din acest turn bătut de vânt.
Voi spune despre război, și sânge și luptă,
și ea, care era fiica sabiei.
O poveste lungă începe aici,
unde moartea consumă toate primele fructe.

I

Bărbatul a continuat să chinuie pălăria pe care o strângea în mâini. El era un comerciant de vârstă mijlocie, uman, cu trăsăturile greoaie și marcate ale oamenilor din Țara Mării, cu unelte destul de proaste judecând după hainele peticite. Deși cortul de război în care stătea era încălzit doar de un mic brazier, el transpira.

— Îmi distrug afacerea, bine? Și nu mai pot continua așa. Faptul că sunt disperați, nenorociții ăia de jumătate elfi vând marfa la jumătate de preț. Și nimeni n-o va mai cumpăra pe a mea, dacă o țin așa.

Lakka ascultat distras, stând pe un scaun de metal pliant. Era un om mare, la 30 de ani, imaginea cuiva care era familiarizat cu războiul. A văzut atât de mulți ca tipul din fața lui, și toată lumea s-a bâlbâit cu scuze, căutând o justificare pentru comportamentul lor. Cu toate acestea, alegerea lor avea un nume atât de simplu: trădare.

— Nu-mi pasă pentru ce o faci, i-a tăiat-o scurt. Unde sunt jumătate-elfii?

Lakka fusese trimis într-o misiune cu trei săptămâni mai devreme. Au existat zvonuri că jumătate-elfii care au supraviețuit ultimelor incursiuni în Țara Zilelor s-au refugiat în Pădurea de Nord. Dola, locotenent și mâna dreaptă a Tiranului, i-a încredințat sarcina de a investiga și de a interveni în caz de nevoie. Lakka și-a adunat trupele fammin și a pornit în marș.

Nu era o misiune de mare importanță strategică, într-adevăr, era o operațiune obișnuită. Erau așa în fiecare zi și peste tot în Lumea Pământeană. Tiranul era foarte clar în această privință: nici o jumătate elf nu trebuia să rămână în viață, toți trebuiau exterminați, inclusiv femei și copii. Diferența față de misiunile anterioare la care a fost repartizat Lakka era că, de data aceasta, el a avut libertate deplină: să decidă dacă și când să intervină. A pornit în marșul lung pentru a ajunge la Pădurea de Nord fără speranță. Își dorea cu toată puterea să fie demn de încrederea pe care Dola i-a acordat-o, precum și pentru promovarea pe care i-a promis-o dacă avea succes.

Până la sfârșitul anului, însă, el pierduse în curând controlul asupra situației. Închis în tabără, atras de frumusețea acelor fiare fără minte ale famminilor și cu singura companie a doi subordonați, un om și un pitic, el a început să se lenevească în

cortul său murdar în timp ce căutarea continua încet. Până când a apărut negustorul ăla mizerabil, care în schimbul a patru monede de aur era pe cale să măcelărească femei și copii.

Omului i-a luat ceva timp înainte să răspundă.

Lakka era pe cale să-și piardă cumpătul.

— Ți-am pus o întrebare.

— Au creat o tabără de refugiați, a spus comerciantul dintr-o singură respirație, ca și cum oprirea chiar și doar pentru a respira i-ar putea lua curajul de a continua. Este la o jumătate de zi de mers pe jos de la Norrea, la sud. Sunt vreo 50, adună lemne în pădure și le vând în sate. Vor fi vreo zece bărbați în vigoare. Ceilalți sunt bătrâni, femei și copii.

Lakka a râs cu entuziasm.

— Bun negustorul meu, foarte bun... Războinici?

— Trebuie să te temi de un singur om: numele lui este Revrar. Se pare că a fost soldat în timpul asediului Seferdiului.

— Un supraviețuitor, a spus Lakka. Asediul Seferdiului fusese un carnagiu: oricine nu a reușit să ajungă în siguranță a fost măcelărit, iar mulți au ajuns spânzurați de-a lungul străzii publice.

— Mai e ceva?

Omul și-a mușcat buza nervos, părea să se gândească la asta, apoi a dat din cap.

Lakka a bătut din palme pe cotierele scaunului.

— Bravo, ți-ai făcut datoria și vei fi răsplătit. A dat din cap spre Pulla, piticul de lângă el, care a ieșit în față scotocind într-o pungă de piele. A luat niște monede strălucitoare și le-a dat trădătorului.

— Dar nimeni nu va ști, nu-i așa? Că ți-am spus...

Lakka s-a ridicat și s-a apropiat de el. Se simțea dispreț în privirea lui în timp ce se uita la mâinile comerciantului zguduit de un tremur ușoară și pielea capului acoperită de sudoare.

— Jumătate elfii sunt niște gunoaie, mă înțelegi? Nu va fi nici o amintire despre ei când Domnul meu își va extinde stăpânirea asupra întregii Lumi Pământene. Și apoi își va aminti de tine și de serviciile tale, și l-a strâns de umăr.

Omul zâmbea nervos. A dat să plece, dar celălalt și-a mărit strânsoarea.

— Nu te grăbi... Te supără compania noastră până se termină totul? Știi, un fel de asigurare pe care nu ne duci de nas...

Ochii negustorului erau plini de frică.

— Jur pe ce am cel mai drag din lume, că ți-am spus adevărul.

— Vom vedea, a răspuns Lakka, și i l-a dat lui Pulla în timp ce încă protesta că el era un om de cuvânt.

Apoi l-a chemat pe Felnek, locotenentul lui. El era un creditor tânăr, cu un caracter uscat și imperios, care s-a alăturat trupelor Tiranului după o lungă călătorie pe Pământul Soarelui. Lakka nu a investigat niciodată, dar se pare că avea o ranchiună împotriva jumătate elfilor, și pentru asta și-a trădat pământul.

Băiatul a intrat, a salutat și a așteptat.

— Te duci la vânătoare, Felnek, a anunțat Lakka.

Privirea tânărului s-a luminat.

— Omul avea informații bune?

— Grozave. Pregătiți famminii, să mergem astăzi.

Felnek a dat din cap cu convingere și a dispărut repede din cort.

Karna a deschis ochii. Nu lumina moale care se răspândea în interiorul colibei a trezit-o, ci un strigăt subtil, nedisolat, care vibra în aer.

S-a întors spre trupul întins lângă ea pe pat.

— Mak, a spus ea. Corpul a rămas nemișcat. Mak... fetiței îi este foame.

Corpul a gemut, a devenit confuz, apoi a apărut un cap de sub pături. Era ca un mop albastru închis, atât de ciufulit încât arăta ca o mătură suprautilizată. O pereche de urechi ascuțite s-au ivit din smocurile rebele. Ochii, tulburi de somn, erau de un frumos violet luminos.

Makthar a încercat să-și bage din nou capul sub pături, dar plânsul fetiței era neobosit, a pătruns în stratul de lână și a ajuns până la urechi, târându-se în creier.

— Bine, a capitulat. Bine.

S-a ridicat în gerul acelei dimineți de iarnă, s-a înfășurat în pardesiul lung atârnat lângă ușă și s-a dus la picioarele patului.

Fetița a țipat disperată, agitându-se într-un sertar de lemn scos dintr-un dulap vechi. Nu erau bani pentru un pătuț, și asta era tot ce au găsit.

— Haide, haide, să mâncăm, a spus Makthar, ridicând-o cu grijă. Mai mult decât foame, părea mai mult un strigăt de furie, și s-a gândit că ea era într-adevăr fiica mamei sale: Karna era adorabilă, dar când se înfuria era mai bine să stai departe de ea.

— De ce râzi? La ce te gândești?, a întrebat ea, uitându-se cu suspiciune la el.

Makthar i-a dat un sărut pe frunte în timp ce o lua pe fetiță în brațe.

— Că am o familie frumoasă, a răspuns el.

Karna a zâmbit, apoi a apropiat copilul de sân. Fetița a atacat vorace și a oftat, înclinându-și capul pe spate.

Makthar își adora soția dimineața, când era încă întunecată de somn și abandonată în pături. La acea vreme, ea era frumoasă cu părul ei albastru deschis încadrându-i fața palidă, pe care ochii ei transparenți purpurii ieșeau în evidență chiar mai mult. Era frumoasă și puternică, dar neajutorată. Ea și-a pierdut întreaga familie când au fugit din Țara Zilelor și, deși s-a luptat să o ascundă, Makthar știa bine rana pe care suferința a săpat-o în sufletul ei. În lumina aurie a dimineții, care abia îi aprindea obrajii, el vroia doar să o îmbrățișeze și să-i spună că, în ciuda tuturor lucrurilor, va fi o zi frumoasă, pentru că erau încă în viață, iar fetița era cu ei.

— Scoate această expresie tandră de pe față, a spus Karna cu un zâmbet sarcastic care-i plăcea atât de mult lui Makthar.

— Dar este într-adevăr imposibil pentru tine să fii un pic romantică? Sunt femei care ar plăti să aibă un bărbat ca mine, care se uită la ele adorator în fiecare dimineață.

— Prefer un soț care să-mi facă micul dejun, a murmurat Karna, dându-i un mic sărut.

Makthar s-a dat jos din pat și a ieșit în aerul înghețat al dimineții. Vântul avea un miros sărat, ca întotdeauna, chiar dacă el nu se obișnuise încă. Trăiau în Țara Mării de aproape un an, dar totul părea străin pentru el. Mirosuri diferite, arome diferite de alimente, oameni diferiți în jurul lor. Pentru că, trebuia să recunoască, oamenii de acolo nu le-au putut accepta. Le-au privit cu suspiciune de la început, în ciuda faptului că trăiau într-o tabără de refugiați la cinci leghe de Norrea, cel mai apropiat sat. Astfel, Makthar a dezvoltat o neîncredere naturală pentru acel loc. Nu-i plăcea nimic: nici natura sălbatică a pădurii din jurul lor, nici fețele coapte la soare ale locuitorilor. Se simțe într-o țară străină, și mai rău e că știa foarte bine că nu ar fi capabil să se întoarcă în Țara Zilelor.

S-a întins, apoi își adună curajul și și-a scos pardesiul. Aerul rece i-a înțepat pielea. A luat apa din butoiul din apropiere cu o

găleată de lemn și a aruncat-o pe el. A scos un țipăt, ca în fiecare dimineață.

— Bună dimineața! Chiar și în această dimineață, domnului nu i-ar plăcea apa caldă?

Makthar a zâmbit.

— Știi că mă ajută să mă trezesc.

Vorbea Revrar, care locuia în coliba de lângă a lui. Avea 50 de ani și avea părul complet alb. Cineva din tabără a spus că a devenit așa când a fugit din Seferdiul în flăcări, unde și-a lăsat întreaga familie. Nu mai avea pe nimeni și și-a consumat existența în singurătate. Cu toate acestea, în ciuda tuturor lucrurilor, el nu părea o persoană sătulă de viață: s-a angajat în munca de zi cu zi, a făcut schimb de fier vechi pentru Țara Mării și s-a ținut mereu la curent cu ceea ce se întâmpla în țara sa natală.

— Supraviețuiesc doar pentru a-l face pe porcul de Tiran un prost, spunea el mereu. Atâta timp cât chiar și un singur jumătate elf este în picioare, el nu va fi câștigat.

S-a uitat la Makthar, care se agita puternic.

—Vii cu mine în sat azi?, a întrebat el.

— Sigur că da. Nu mai avem bani.

Revrar mormăi că e de acord.

— Ah, apropo, zise ducând o mână la frunte. A intrat în colibă și a ieșit o scurtă perioadă de timp mai târziu, cu un pachet care aburea în aerul înghețat al dimineții. L-a pus în mâinile lui Makthar. Tocmai am terminat!

Tânărul a deschis ușor pachetul. Mirosul l-a lovit puternic, împreună cu o mulțime de amintiri. Miros de malnea, mirosul de acasă. Erau sandwich-uri rotunjite, cu o suprafață lucioasă și o umplutură de aluat alb moale cu fructe uscate tocate, un desert tipic pentru Țara Zilelor: adesea mama lui le pregătea dimineața. Nimic deosebit de elaborat, un fel de mâncare sărac, dar Makthar nu îl mai mâncase de când plecase de acasă și nu s-a putut reține să nu se simtă emoționat.

— Revrar... mulțumesc, a spus el.

Celălalt a făcut un gest neglijent cu mâna.

— Glumești? În această țară a barbarilor, dacă nu ne ajutăm unii pe alții și nu ne amintim cine suntem, vom sfârși prin a ne pierde rădăcinile.

Makthar a devenit serios.

— E ceva nou?

Revrar avea informatori care să-i spună despre ce se întâmplă în Țara Zilelor. A dat din cap.

— Nu am mai auzit de el de o lună. După Seferdi, toate satele din jur au fost, de asemenea, devastate. Unii spun că continuă cu noi incursiuni în ținuturile din apropiere, pentru a lovi refugiații.

— Nu se va întâmpla aici, a spus Makthar, cu o convingere pe care prietenul său părea să nu i-o împărtășească. Câți suntem? Cel mult 50? Probabil chiar mai puțin. Și ducem o viață mizerabilă. Suntem o mușcătură prea mică pentru Tiran, ar fi un efort irosit.

Revrar a oftat.

— Sper că ai dreptate. În orice caz, îi aștept.

Makthar știa că sub tunica lui gata de utilizare, ținea o serie de cuțite de aruncat, ținea două pumnale în bocancii lui, și de fiecare dată când părăsea tabăra purta mereu o sabie.

— Bine, bine. Mă pregătesc și plecăm.

Și-au luat rămas bun, iar Makthar s-a întors la coliba lui. A pregătit micul dejun și l-a dus la Karna, care terminase de alăptat fetița și o pusese în sertar.

— Ți-a luat ceva timp. l-a certat ea.

Nu se prefăcea deloc și i-a luat vasul cu lapte pe pat. Karna s-a uitat curioasă la pachetul de lângă ea și, când l-a deschis, nu s-a putut abține să nu explodeze într-un strigăt de bucurie.

— Dar de unde le-ai luat?

— Revrar.

Karna a rupt o malnea între degete, savurându-i parfumul.

— Oh... Mă simt ca și cum m-aș fi întors când eram copil... murmură, și ochii ei au scânteiat.

Makthar i-a strâns ferm mâna.

— Vei vedea că fetița va putea mânca o mulțime din ele într-o zi.

A zâmbit amar. Spre deosebire de soțul ei, ea nu putea avea încredere în viitor. Din moment ce părinții săi au fost uciși de spadasini, în Giarre, orizontul său cel mai îndepărtat a fost zorii zilei următoare. Ea și-a permis un singur pariu pentru viitor, cel mai important, care dormea fericită la piciorele patului, sătulă și caldă, în leagănul ei rudimentar, dar primitor. Orice altceva, știa ea, ar putea dispărea în orice moment. Dar micuța ei nu știa.

Tabăra din Giarre a luat foc. Famminii care se mișcă ca demonii pe aleile inundate de fum. Sângele care udă podeaua, părinții ei morți și Makthar în depărtare. În mijlocul carnagiului cuvintele se ridică la buzele ei.

«Cel puțin eu și Makthar, te rog, Shevraar, cel puțin eu și cu el. Dacă ne salvezi, îți voi da orice, îți voi da cel mai prețios lucru pe care îl am, îți voi da copilul meu!»

Shevraar, zeul războiului. Copiii nici măcar nu ar trebui să știe ce este războiul.

Dar creatura pe care o poartă în pântec riscă să nu vadă lumina zilei, să moară cu ea, acolo și acum. Și așa își depune jurământul, consacrându-l pe copilul său nenăscut: Sherioth, dacă este băiat, Sheireen dacă este fată.

— Ești bine?, a întrebat Makthar.

Karna s-a trezit singură, iar amintirea a dispărut.

— Da, a murmurat ea. Da.

— Azi ies cu Revrar.

Karna a simțit o lovitură în inimă. Îi era frică când se despărțeau. În vremuri ca astea, trebuia să rămână mereu împreună, pentru că o distanță de câteva leghe ar putea face diferența între viață și moarte.

— Dacă va continua așa, nu vom avea nimic de mâncare pentru restul iernii, a adăugat Makthar, împărtășindu-i tulburările sale.

— Avem brânzeturi de vândut, țesăturile la care lucrez și...

Makthar s-a uitat la ea condescendent.

— Știi că nu e de ajuns.

Karna ura privirea asta, dar de data asta soțul ei avea dreptate. Frica, cu toate acestea, era mai puternică decât orice considerație logică. A înghițit cu amărăciune.

— Bine, bine. Dar întoarce-te curând.

Makthar a zâmbit.

— Mă voi întoarce la cină, poate chiar mai devreme.

A sărutat-o pe frunte, și împreună s-au bucurat de prăjitură în tăcere. Pentru câteva momente li s-a părut că s-au întors la zilele în care Tiranul nu era încă o amenințare.

II

Cerul de deasupra capetelor lor era un mozaic iridescent de albastru, roz și portocaliu. Câteva zdrențe de nori s-au retras spre orizont, cu marginile strălucind în roșu. Un apus tipic din Țara Mării, de care Makthar nu s-a putut bucura totuși.

Ar fi putut fi mai bine în satul Norrea. El și Revrar căraseră un căruț plin cu resturi metalice și câteva din țesăturile Karnei. Dar fierarul cumpărase doar jumătate din marfă și o plătise la un preț mult sub cel obișnuit.

Makthar a început să se certe, dar celălalt a fost de neclintit.

— Asta merită, și asta îți dau.

Makthar a simțit că furia îi crește.

— Nu ai fi plătit atât de puțin pentru unul de pe Pământul tău.

— Asta e scuza pe care voi, semi-elfii, o aveți întotdeauna pregătită, nu-i așa? Toți sunt supărați pe voi, a șuierat fierarul.

— Vom vorbi despre asta când te vor alunga din casa ta și te vor persecuta în întreaga Lume Pământeană.

În acel moment, fierarul deveni bătăios.

— Mă amenințI? N-am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat în Țara Zilelor. Plătim soldații rezistenței să lupte cu Tiranul pe teren, în trupele Ținuturilor Libere!

Makthar era gata să continue, dar Revrar a intrat în vorbă.

— Dă-ne banii și oprește-te, haide. Prietenul meu este un pic nervos azi.

Cu țesăturile Karnei nu a fost mai bine. Se pare că toată lumea cumpărase deja de la Nasse, negustorul de haine care trecea pe lângă sat o dată pe săptămână. Revrar și Makthar au mâncat triști ce au adus din tabără și apoi s-au întors acasă.

Mergeau prin pădure, încetiniți de căruțul încă dezolant. Makthar era foarte deprimat.

— Haide, haide», l-a îndemnat Revrar. Va fi mai bine data viitoare.

— Trebuie să mă gândesc la fiica mea, a răspuns tânărul sumbru. Karna trebuie să se hrănească, altfel nici fetița nu mănâncă. Când eram copil, tatăl meu era capabil să ne îngrijească pe toți. Mama mea nu avea nevoie să muncească, iar eu și frații mei am devenit puternici și sănătoși. În casa mea fierarul aș fi fost eu, nu arogantul care voia fier degeaba!

Revrar a tăcut. Nu era nimic ce ar putea răspunde, și Makthar avea nevoie să dea drumul la abur. El doar i-a întins o bucată de

pâine tare de la masa de prânz. Makthar a luat-o fără voia lui, a pus-o în gură, și atunci s-a întâmplat.

Au ieșit din tufișuri de parcă îi vomita pământul, înconjurându-i într-o clipă. Fammini. Îi priveau cu ochi mici, goi, ochii creaturilor generate cu scopul pur de a ucide, arătându-și colții lungi curbați în rânjete pătate. Printre ei se afla un om masiv cu o privire feroce, un soldat cu însemnele Tiranului pe armură.

Revrar a reacționat rapid. Și-a desfăcut poalele mantiei, și-a dus mâinile la cuțite și le-a tras unul după altul, repetând, cu gesturi precise și sigure. Șase i-au lovit pe doi fammini, doborând unul și orbindu-l pe altul, care s-a prăbușit la pământ pe fondul țipetelor chinuitoare, în timp ce un șuvoi de sânge înmuia părul roșcat care creștea rar pe corpul său. Al șaptelea cuțit s-a înfipt în pieptul bărbatului, care a îngenuncheat cu un strigăt.

— Omoară-l! a avut puterea să țipe la trupa fammin înainte de a muri. Omoară-l!

Era ca și cum ai dezlănțui o explozie în mintea acelor creaturi abjecte. Cu un mormăit oribil, s-au lansat în atac, fluturând armele brute care erau încleștate între gheare.

Cu o mișcare rapidă, Makthar a scos sabia și a împins-o în burta unui fammin, scoțând-o la timp pentru a para atacul unui al doilea care a apărut în spatele lui. Erau cinci în total, nu mulți, și el știa că ei cu siguranță nu străluceau în viclenie și inteligență. Dar știa, de asemenea, că ferocitatea lor în luptă i-a făcut orbi la pericol, iar devotamentul față de Tiran i-a făcut arme letale.

Un al patrulea fammin s-a aruncat spre el mânuind un topor, iar Makthar a evitat lovitura, coborându-se la timp pentru a nu fi decapitat, dar și-a pierdut echilibrul și s-a trezit la pământ, neînarmat. Famminul nu a ratat ocazia. Makthar a văzut lama toporului clipind deasupra capului său și s-a gândit că acestea au fost ultimele momente din viața lui. Dar lama și-a deviat în mod neașteptat calea și s-a înfipt în pământul de lângă el, în timp ce famminul a căzut cu un mormăit de durere.

Revrar stătea în spatele lui și strângea sabia roșie de sânge.

— Repede, ridică-te, a spus el, întinzându-i mâna.

În acel moment famminul care a fost orbit stătea în fața lor, acoperindu-și ochiul sângerând cu o mână și învârtind toporul cu

cealaltă. Sabia lui Revrar l-a interceptat, dar famminul a dat o altă lovitură, iar lama s-a blocat în abdomenul său.

— Nu. a spus Makthar cu o voce stinsă.

Revrar a căzut la pământ.

— Sc... fugi, s-a bâlbâit. Salvează-ți fetița.

Într-o furie de care nu credea că este capabil, Makthar a izbucnit în lacrimi și înfipt lama în pieptul famminului, până la mâner.

Apoi s-a aruncat în pădure, alergând ca și cum ar fi avut o întreagă armată pe urmele lui. Nu trebuia să se gândească decât la Karna și Sheireen, doar la ele. Nimic nu s-ar fi pierdut dacă le-ar fi putut salva.

Nimic nu a prezis catastrofa. În tabăra de refugiați era o seară ca oricare alta. Karna era epuizată. A curățat casa, a avut grijă de Sheireen, a făcut țesături și a îngrijit grădina. Dar toată ziua a avut un singur gând în cap: Makthar. Soarele aproape că a coborât peste pădure și ea privea constant pe fereastră, în timp ce fierbea legume pentru supa de cină. Era pentru a nu știu câta oară când a văzut-o pe bătrâna Olesha fugind, cu fața ei pământeană și gura larg deschisă într-un țipăt. Într-o clipă aerul s-a umplut de mormăieli. Karna era paralizată de frică. Era ca și cum ar fi fost catapultat înapoi în timp: aceleași case mizerabile - deși nu în mijlocul pădurii, ci la marginea unui oraș mare - și mama ei luând-o de umeri și spunându-i să se ascundă. Amintirea feței ei, convingerea disperată cu care a trimis-o să se salveze, au adus-o înapoi în prezent. Știa că are câteva momente, care vor depinde de supraviețuirea ei și a fiicei ei.

A zburat la piciorele patului, a luat-o pe Sheireen în brațe. Fetița s-a trezit și a început să plângă.

— Shhh, shhh! a implorat Karna. I-a dat sânii, reușind s-o calmeze. Apoi a deschis cufărul și a luat sabia. Nu a folosit-o niciodată, dar era sigură că, dacă va fi necesar, va putea ucide.

Ea a dat covorul la o parte și a deschis trapa; a alunecat înăuntru, a închis podeaua deasupra ei, și a stat acolo, nemișcată. Dincolo de capul ei, țipete inumane, sunetul săbiilor scârțâind și sfâșiind. La fel ca acum un an, la fel ca în Giarre. Karna a închis ochii, s-a forțat să nu se teamă și să nu-și amintească.

Totul e diferit, totul va fi diferit, pentru că eu și Shevraar avem o înțelegere, și nu ni se va întâmpla nimic.

A început să se roage cu toată puterea sa, iar cuvintele sale au devenit în curând un apel sincer. Pentru că Shevraar și-a amintit că era preoteasa lui, oferta pe care i-a făcut-o în schimbul salvării.

Shevraar, nu mă trăda, nu mă abandona!

Makthar s-a împiedicat de o rădăcină și a căzut la pământ. S-a ridicat instantaneu. Avea nevoie de aer, inima îi exploda în piept, dar nu a contat, trebuia să ajungă, să ajungă acolo cât mai curând posibil. Și-a repetat că Karna era puternică, că știa să reacționeze în caz de pericol, și apoi a pregătit un plan de rezervă, a încercat, nu putea eșua.

În cele din urmă a lăsat în urmă ultimii copaci, iar casele taberei au apărut în fața ochilor săi. O tăcere nefirească l-a întâmpinat, care vorbea de moarte. Makthar a înaintat spre casa lui, încercând să nu se uite la pământ. Mirosul de sânge era revoltător, și părea să se simtă băgăcios sub picioarele sale, pas cu pas. Drumul era plin de cadavre de toate vârstele, doborâte cu săbii, topoare, gheare. A simțit durerea rupându-i inima. Îi cunoștea pe toți, unul câte unul, dar nu trebuia să se uite, nu putea. El nu putea ajuta, dar arunca o privire trecătoare la fata lui Omas, un fermier bătrân care zăcea pe pământ într-un lac de sânge. Famminul a avut un joc ușor cu el. Cu o gheară i-a tăiat obrazul, atât de mult încât sub rană îi putea vedea dinții. Picioarele și brațele i-au fost lovite de zeci de tăieturi adânci, iar una mai mare s-a deschis în mijlocul pieptului. Trebuie să se fi distrat, fiarele, să-l facă să agonizeze înainte de a-i da lovitura de grație. Pentru că așa s-au comportat creaturile alea. Trebuiau să se despartă, să profaneze, să rupă de durere înainte să ucidă. Asta era ura Tiranului, atât de adâncă și de neînțeles.

Makthar și-a simțit ochii arzând de lacrimi; s-a gândit la Revrar. *Nu te voi uita niciodată, omule.* S-a forțat să avanseze printre rămășițele vecinilor săi, ale tovarășilor săi de ghinion. Mintea trebuia să fie golită de orice gând că nu ar ajunge acasă cât mai curând posibil.

A deschis ușa și l-a întâmpinat o priveliște tristă. Toată viața lui era murdărită de mâinile acelor bestii oribile. Totul era cu susul în jos, nu era o piesă de mobilier la locul ei, rama soției sale zăcea pe pământ în bucăți, pe podea era o întindere de cioburi. Dar când a văzut leagănul lui Sheireen zdrobit, Makthar s-a aruncat la pământ și a strigat,

— Karna. Sunt eu.

Trapa s-a deschis, și din întuneric a ieșit fața soției sale, răvășită de teroare. Erau în viață, ea și fetița, dormind pe piept, prinsă de banderola în care o purta.

Makthar a îmbrățișat-o ca niciodată înainte, atât de mult încât fetița s-a trezit gemând. Totul părea prea bine, trebuia să se înțeleagă că nu era un vis, că în acea dezolare, în acea oroare, amândouă erau în viață.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus Karna într-o suflare, zdrobită de acea îmbrățișare nesfârșită.

Makthar a luat-o de mână și a ajutat-o să se ridice. Și-a recuperat sabia, și s-a uitat afară. Totul era scufundat în tăcere, ca atunci când își făcuse intrarea în sat.

— Drum liber, a spus el.

Au pornit repede spre pădure. Casa lor era în mijlocul câmpului, așa că era o porțiune de drum de parcurs înainte să ajungă la copaci. Mâna Karnei, strânsă în mâna soțului ei, tremura.

S-au întors, au văzut copacii din fața lor. Mai erau cinci leghe până la Norrea și ar fi în siguranță.

Makthar a avansat, și după câteva perechi de pași și-a permis să se complacă în speranță. Poate au reușit, poate ar putea scăpa.

Dacă voi supraviețui și de data asta, jur, voi deveni cel mai devotat credincios al tău, Shevraar, a gândit el.

Atunci a venit lovitura. Lui Makthar i s-a părut că totul se întâmpla în același timp. Famminul blocându-i drumul, omul din capul contingentului strigând,

— Să nu mai rămână niciunul! și o durere teribilă în stomac. Famminul era înaintea lui, cu sabia scufundată în carnea lui, și ceilalți, peste tot în jurul. Știa într-o clipă că s-a terminat, că nu i-a mai rămas nimic de făcut.

Simțea clar în spatele lui prezența soției și fiicei sale. Ar fi reușit, ar fi trebuit s-o facă. A ignorat durerea, și-a mânuit sabia cu un țipăt. A simțit că lama lovește famminul. A văzut cum un fulger de neîncredere trece prin acei ochi, în general, fără expresie, înainte ca creatura să cadă la pământ cu o bufnitură.

Makthar nici măcar nu putea respira. A încercat să deschidă gura, dar nu a ieșit niciun sunet. Apoi a tras-o pe Karna în fața lui, a lui și a lui Sheireen, și s-a uitat la ea mult timp, sperând că

va înțelege. Trebuia să plece, pentru că cel puțin unul dintre ei trebuia să supraviețuiască.

Ochii lor s-au întâlnit. Au reușit să-și spună unul altuia totul, ce a fost și nu va mai fi niciodată, anii pe care au vrut să-i petreacă împreună și care s-au terminat acolo, în acea pădure. Apoi Karna i-a lăsat mâna, s-a întors și a început să fugă disperată. A doua lovitură a venit din spate, iar Makthar și-a arcuit spatele. Nici măcar nu a mai simțit durere. Deasupra lui, cerul s-a întunecat în albastrul nopții.

Karna a fugit cât de departe a putut, înghețându-și sentimentele pentru mai târziu. Celor ca ea nu le era permis să plângă; trebuiau să fie puternici tot timpul, pentru ei înșiși și pentru alții. A văzut copacii din fața ei ca un miraj, cu brațul încleștat în jurul legăturii lui Sheireen.

— Fuge! a spus cineva din spatele ei.

Unul dintre fammini a aruncat toporul, o lovitură precisă și fără milă. A lovit-o între omoplați și a făcut-o să-și piardă echilibrul. Karna a rămas fără suflare, dar a avut puterea, când a căzut, să-și pună mâna înainte, astfel încât fetița să nu fie rănită. A căzut în genunchi. Nu putea respira, vederea i s-a încețoșat. S-a uitat sub ea și a văzut fața grăsuță a lui Sheireen. Obrajii erau roz, ochii, ca întotdeauna, larg deschiși, vii și lucioși. Nu era fața unei ființe rănite, nu era expresia unei creaturi muribunde. Karna a zâmbit. În ciuda tuturor lucrurilor, ceva va rămâne. În ciuda tuturor lucrurilor, ea reușise singurul lucru care conta.

Apoi lumea s-a dizolvat, când s-a prăbușit la pământ.

Soana a fost cea care a observat prima fumul. Părul negru în vânt, tunica sa de vrăjitoare ridicată deasupra gleznelor, mai palidă decât de obicei, s-a repezit în coliba șefului satului.

— Profesore! Flăcări! Flăcări în direcția Norrea!

În colibă, aplecat peste o masă de lemn acoperită cu hărți, era un bărbat destul de în vârstă, împovărat de ani, și o femeie. Ea era, de asemenea, mică să fie un pitic, și, în ciuda multor riduri groase care au început să-i desfigureze fața, ea i-a ghicit frumusețea, o frumusețe care în trecut trebuia să fi fost rece și aprinsă. Purta o tunică galben pal, care aluneca dulce peste curbele ei. S-a uitat rece la noul venit.

Soana a devenit mică, dar a încercat să-și facă curaj.

— Profesore, cred că s-a întâmplat ceva grav. Era unul dintre primele lucruri pe care le-a învățat în Țara Mării, în acea zonă de graniță populată de sate de refugiați jumătate elfi: fumul însemna nenorocire.

— Vrei să mă scuzi, a spus femeia adresându-se șefului satului, apoi s-a dus la eleva ei.

În ciuda diferenței de înălțime, Soana s-a simțit ca și cum profesoara ar fi fost deasupra capului ei.

— Iartă-mă dacă te-am deranjat, dar...

Reis a întrerupt-o cu un gest de mână și a făcut-o să iasă. Fumul creștea negru pe cerul senin de iarnă. Vrăjitoarea l-a privit pentru câteva momente, fără a face nici un comentariu. Apoi s-a întors la colibă.

— Ai făcut bine să mă avertizezi, doar a spus ea, și Soana a scos un oftat de ușurare. Reis îi insufla o venerație profundă. Era o profesoară admirabilă, dar în acei ani petrecuți împreună ca studentă și profesoară, ea nu era încă în stare să înțeleagă ce trecea prin mintea acelei femei. Au trăit sub același acoperiș, se confruntau cu călătorii lungi una lângă alta, nu exista nici un loc pentru ea unde să nu o urmeze, dar ele nu au vorbit despre nimic altceva decât magie și muncă. Nu era nimic personal în conversațiile lor, nu știau nimic una despre cealaltă.

Reis a plecat puțin mai târziu însoțită de un bărbat. Soana s-a înroșit. Nu pentru bărbat, un Cavaler Dragon anonim, în ciuda armurii complete a Ordinului care-l îmbrăca din cap până în picioare, ci pentru tânărul ucenic din spatele lui. Era puțin mai mare decât un adolescent, fizicul încă imatur al celor care

tocmai au ieșit din pubertate. Dar în trăsăturile sale perfect cizelate putea deja să simtă omul puternic și hotărât pe care va deveni. Părul lui șaten, care abia îi atingea gâtul, era înfășurat în bucle voluptuoase, și o privire îndrăzneață strălucea în ochii lui verzi, care arăta strălucirea unei ironii vii. Soana l-a întâlnit în acel sat, și au schimbat doar câteva glume, dar nu s-a putut abține să nu-l observe. Fen, a spus că îl cheamă.

Ambii bărbați s-au uitat la coloana de fum.

—La naiba, a exclamat Alucarth, Cavalerul. Apoi s-a întors spre Fen:

— Du-te și pregătește-i pe Gaart și Rosh. Trebuie să ajungem la acel loc cât mai curând posibil. Și tu..., i-a spus Reis Soanei, vei veni cu noi.

Fen a făcut ce i s-a ordonat. Cele două femei au stat un moment uitându-se la acea coloană de fum din ce în ce mai gros care se ridica spre cer.

— Crezi că vom ajunge la timp?, a întrebat Soana.

— Nu ajungem *niciodată* la timp, a spus profesoara ei.

Soana și-a strâns pumnii. Ea a văzut deja multe orori acolo, în Țara Mării, dar nu era niciodată destul de pregătită să se confrunte cu altele noi. A ridicat capul și a încercat să se forțeze. Știa că oriunde ar fi dus acea urmă de fum, ar fi fost mai mult sânge și mai multă durere.

Mirosul, înainte de orice altceva, a confirmat că Reis avea dreptate: un amestec înțepător de fum și sânge, duhoarea morții. Ajunseseră prea târziu.

Dintre colibele mizerabile care formau satul, tot ce a rămas erau cioturi înnegrite. Zeci de cadavre carbonizate zăceau în piață, în timp ce alte cadavre ferite de flăcări au scos la iveală semne de ferocitate nemaivăzută. O lucrare odioasă care purta o semnătură inconfundabilă: cea a famminului.

Soana și-a pus o mână la gură:

— A ajuns atât de departe...

Reis s-a uitat în jur impasibilă, cu pumnii încleștați de robă.

—Nu se va termina niciodată, a spus ea printre dinți.

Cavalerul Dragon și Fen și-au tras săbiile.

— Mai bine fac un tur de recunoaștere, a spus Alucarth, iar băiatul l-a urmat.

Soana a observat că maxilarul lui era contractat și era ușor palid. A fost mișcată. Nu toată lumea trebuia să mențină chiar și

în război insensibilitatea la groază în fața unui alt masacrul, deși identic cu sute de altele. «S-ar putea să fie supraviețuitori», a spus el, privind în jur.

Reis nu s-a întors, cu privirea fixată pe satul făcut una cu pământul.

— Eu controlez aici, tu mergi în direcția aia, și a arătat spre un grup de case din partea de jos a pieței. S-au despărțit.

Pentru multe dintre cadavrele întinse pe pământ nu era nevoie să controleze. Moartea provocată de fammini era atroce, și lăsase urme chinuitoare. Adesea, însă, și-au abandonat victimele pentru a agoniza, și din acest motiv era întotdeauna cazul să se verifice dacă nu existau supraviețuitori. Soana a încercat să nu zăbovească pe privirile acelor oameni, pe fețele lor pietrificate de groază. Era ceva nebunesc, și ea trebuia să rămână lucidă. Dar nu s-a putut opri să tremure. Cadavrele au devenit treptat la fel în ochii ei; moartea a anulat ceea ce era înainte, a uniformizat destinele, imprimând pe fețe aceeași expresie. Ceea ce era variat și cu multiple fațete în viață, a devenit dezolant și omogen acolo, pe pământul îmbibat cu sânge.

Se îndreptă încet spre marginea satului. Tăcerea era absolută, mirosul de fum îi venea pe gât. Dintr-o dată, un zgomot a făcut-o să sară. Un sunet, atât de slab încât părea născut din imaginație, dar... S-a întors brusc, mirosind aerul. Pentru o clipă totul a fost tăcut din nou. Apoi a auzit-o din nou.

— Profesore! a strigat ea.

— Ce este?, a răspuns vocea lui Reis de la distanță.

Soana a avansat rapid spre sursa sunetului misterios.

— Trebuie să mai fie cineva în viață!

L-a auzit din nou. Era un plânset slab. Cu inima plină de speranță, a urmat zgomotul, dar în timp ce mergea a dat peste un cadavru care a forțat-o să se oprească. Ea nu știa de ce acel corp printre multe altele i-a atras atenția. Poate pentru că trebuia să fie cam de vârsta ei, poate era ceva în fața lui. El era întins pe spate, cu brațele larg deschise ca și cum ar fi primit cerul, și ochii lui păreau să se uite la ea. Era ca și cum s-ar fi întins pentru o clipă, ca și cum ar fi căutat doar să se odihnească; pe față avea expresia celor care încă mai au multe de făcut și de spus.

Soana și-a dus mâna la gură, înăbușind un suspin. S-a uitat mai departe și l-a văzut. Un corp însângerat la marginea pădurii. S-a apropiat cu circumspecție, deși corpul nu se mișca, iar hainele erau aproape complet roșii. Era o fată. Rana era largă pe spate; Trebuie să fi fost lovită încercând să scape.

Din nou acel plânset, și de data aceasta Soana a identificat cu certitudine sursa. S-a aplecat peste fată și a văzut un pachet. Sub corpul femeii, pătat cu sângele ei, era ceva. Gemea și se mișca imperceptibil. Soana a învins oroarea instinctivă și a atins cadavrul întorcându-l de o parte. Inima a sărit o bătaie când o față rotundă a ieșit din legătură, care părea palidă în mijlocul acelui roșu. Dar era o față vie, fața mică și perfectă a unui nou-născut, din care apăreau două urechi mici ascuțite. O jumătate elf. Ochii Soanei i-au întâlnit pe cei ai creaturii, purpurii și enormi. S-au uitat una la alta pentru câteva momente, apoi copilul a izbucnit într-un strigăt disperat.

Soana l-a scuturat blând.

— Nu, nu... bun... a spus.

L-a ridicat de pe pământ neîndemânatic, temându-se aproape că s-ar putea prăbuși în mâinile ei. Nu a luat niciodată un nou-născut, nu avea nici o idee cum să se comporte cu o astfel de creatură neajutorat. S-a ridicat ținând micul pachet detașat de corp, cu prudență și delicatețe, așa cum ai face-o cu ceva foarte fragil și periculos în același timp. Abia atunci și-a dat seama că nu mai era singură.

— E rănit? Reis a ajuns la ea și s-a uitat la nou-născut cu o expresie indescifrabilă. Copilul a continuat să țipe și își ducea cu disperare mâinile la gură.

— Arată bine, dar plânge... A spus Soana.

Reis se tot holba la copil, iar Soana a observat că fața ei se aprindea.

— Vezi ceva?, a întrebat timid.

— Un copil viu și nevătămat printre cadavre este un semn, a spus Reis, menționând creatura ca pe o minune.

— Trebuie să-mi consult actele, numai atunci voi putea să mă exprim. S-a uitat în jur.

— Nu avem altceva de făcut aici. Nu trebuie să întârziem: familia ar putea fi încă prin preajmă. Acoperă copilul ca să nu se vadă. Să ne întoarcem la Consiliu.

Au ajuns la rămășițele unei colibe cu vedere la piață și s-au reunit cu Fen și Alucarth. Reis a explicat pe scurt cum au găsit copilul.

Fen s-a aplecat să se uite la el. Chiar dacă Soana l-a legănat, a continuat să plângă și să-și bage mâinile în gură.

— Îi este foame, a spus el. Semn bun: înseamnă că e încă sănătos.

— Dar nu avem nimic să-i dăm, a remarcat Soana.

— Cu dragoni ne va lua puțin să ajungem la Norrea. Putem să ne oprim acolo și să căutăm o bonă, sau să-i dăm lapte de capră, dacă are vreunul, a propus Fen.

Soana a fost uimită de cât de repede s-a gândit la o soluție și la modul în care era informat despre nevoile unui copil atât de mic.

— Mi se pare cel mai bun lucru, a fost de acord Reis. Să dezlegăm dragonii și să plecăm.

În timp ce se înălțeau spre Gaart și Rosh, Soana a continuat să-și facă griji pentru copil, care din acel moment i-a ocupat fiecare gând.

— Uite, e mai puțin fragil decât crezi, i-a spus Fen zâmbind.

S-a uitat curios la el.

— Știi despre copii...

— Provin dintr-o familie numeroasă și sunt cel mai mare. Am avut grijă de frații mei mult timp înainte de a alege calea armelor.

Fen a ridicat-o pe Soana pe Gaart, apoi s-a așezat în spate.

— Ține-l aproape de sân, așa că... înfășoară-l și vei vedea că totul va fi bine, i-a spus el, punându-și brațele în jurul ei. Ea a simțit inima că ei face o săritură.

Apoi s-au riducat și în scurt timp au ajuns în sat.

Au fost întâmpinați cu curiozitate și consternare. Au găsit imediat o bonă, care a pus imediat nou-născutul la sân. Soana a privit cum l-a hrănit și a simțit o ușoară invidie pentru familiaritatea cu care femeia trata copilul. A mâncat mulțumit, uitându-se în ochii bonei care îl mângâia.

— Hai, iubito, hai...

— Este fată?, a întrebat Soana.

Dădaca a zâmbit.

— Da, o fetiță frumoasă. Uimitor că oamenii ar putea să nu iubească un astfel de pufuleț, nu? Cu toate acestea, chiar și aici

multor oameni nu le plac jumătate elfi. Pentru mine, însă, copiii sunt toți la fel.

Soana a simțit un val de tristețe invadându-i pieptul. Copiii ar trebui să fie toți la fel, era adevărat, dar în acel moment, în timp ce fetița era alăptată de un străin și părinții ei zăceau morți câteva leghe mai departe, copiii din Ținuturile Libere, nu erau încă supuși regulii Tiranului, duceau o viață normală cu familiile lor, iubiți și răsfățați.

Când au terminat de mâncat, au pus fetița într-un pătuț improvizat. A adormit aproape imediat, într-un somn liniștit și adânc. Soana s-a așezat lângă ea și s-a pierdut uitându-se la ea, încântată de acel mic miracol. A văzut foarte puțini copii în viața ei, și nu s-a ocupat niciodată direct de oricare dintre ei. Magia a devenit parte din viața ei foarte curând, și ea și-a dedicat sufletul și trupul acesteia. Era o companie foarte exigent, și a lipsit-o de multe dintre experiențele pe care fetele de vârsta ei le-au avut de obicei. Din acest motiv, ea nu a încetat niciodată să fie surprinsă de perfecțiunea acestor caracteristici mici, a acestor degete atât de minute însă atât de bine modelate.

—Deci, fetița flămândă a adormit?

Soana a oftat. Era Fen.

— Da, a răspuns ea pe un ton confuz. Vin la tine imediat.

— Nu e nevoie, a liniștit-o. E mai bine să rămânem aici în seara asta. Mâine ne vom întoarce în sat, dar a fost o zi grea pentru toată lumea și trebuie să ne odihnim. S-a aplecat spre pătuț, s-a uitat la fetiță și a zâmbit. E foarte frumoasă.

Soana a dat din cap.

— Ce crezi că se va întâmpla cu ea acum?

Fen a devenit serios.

— Este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le discutăm. Știi, jumătate elfii nu sunt bine văzuți în acest ținut, așa că va fi dificil pentru oricine să-l ia cu el.

— Pentru zei, e doar o fetiță! Lasă Soana să-i scape cu mai multă ură decât și-a dorit.

— Sunt de acord cu tine, a spus Fen cu înțelegere. Dar acestea sunt vremuri grele, nu putem uita.

Soana s-a uitat la fetiță.

—Dacă nimeni n-o vrea, o voi lua eu, a spus ea dintr-un impuls. S-a înroșit instantaneu, realizând ce angajament își luase.

Fen i-a zâmbit, i-a pus mâna pe umăr și a strâns încet. Soana s-a simțit încălzită de acel contact.

— Ești o fată bună, Soana, ar fi nevoie de mai multe ca tine în această lume, i-a șoptit el.

Fetița abia se mișca, iar Soana a văzut o sclipire sub pătura în care era învelită. A profitat de asta pentru a scăpa de contactul care i-a dat foc. S-a apropiat de pătuț și a văzut că fetița purta un lănțișor de piele, de care atârna o placă metalică. A luat-o în mână ușor; pe o parte era un simbol ciudat, o flacără pe care stătea o sabie, în timp ce pe cealaltă parte era ceva scris, într-un alfabet runic obscur.

— Nu cunosc această limbă, a spus ea. Mai bine i-aș arăta-o lui Reis.

Atât de moale ca să nu o trezească, a scos medalionul de la gâtul fetiței nou-născute.

— Fen! a șoptit ea. S-a uitat la ea cu un aer interogator. Vreau ca această fetiță să fie fericită, să aibă viața senină pe care o merită. Eu sunt responsabilă pentru soarta ei, știi? Am găsit-o, am salvat-o, iar acum depinde de mine. Vrei să mă ajuți?

Băiatul a rămas tăcut. Știa că ceea ce-i cerea Soana ar putea fi un obstacol în calea ordinelor pe care trebuia să le respecte cu prețul propriei vieți. Dar în rugămintea pe care a citit-o în acea privire a văzut o dragoste atât de pură încât nu a putut rezista.

— Ce ar trebui să fac?

— Mă vei ajuta să duc copilul într-un loc sigur.

— Vom vorbi despre asta mâine. Acum toți dorm, a spus el. Și poate ar trebui să dormi și tu. A luat-o de mână și i-a pus un sărut delicat pe spate. Noapte bună, a murmurat și a ieșit din cameră.

Soana stătea nemișcată lângă pătuț. Apoi s-a așezat, pentru că îi tremurau picioarele. S-a uitat la mâna ei, a gustat pentru câteva momente senzația buzelor moi de pe piele. S-a rezemat cu spatele de perete și a privit colierul. Era instinctiv să-l poarte, și atunci și-a dat seama că, printr-o alchimie ciudată ea era pentru totdeauna legată de fetita. Ea a salvat-o, și a simțit că destinele lor vor rămâne unite pentru totdeauna. I-a implorat pe zei să-i dea puterea să protejeze acea creatură.

Nu voi permite să i se întâmple ceva rău din nou, o voi compensa pentru tot ce a pierdut.

A decis să stea cu ea toată noaptea. Ea a mângâiat palma pufoasă a uneia dintre mâinile ei mici cu un deget, iar fetița și-a strâns imediat palma. Soana a zâmbit și a rămas așa, cu degetul ei încleștat în acea prindere dulce. A alunecat încet în somnul ei, lângă ea.

Soana i-a arătat colierul lui Reis imediat ce s-a trezit în dimineața următoare. Era convinsă că înseamnă ceva, și ceva foarte important.

Reistul vrăjitoarea a luat medalionul și l-a întors între degete. În cele din urmă i l-a dat lui Soana pe partea simbolului.

— Aceasta este emblema lui Shevraar, o zeitate elven. El este zeul războiului și al distrugerii. Aici, pe de altă parte, și a întors placa există o inscripție elven. Mulți jumătate elfi încă o folosesc ca limbă curentă, cel puțin pentru documente oficiale. Scrie Sheireen. Înseamnă "Consacrat".

Soana era confuză.

— Ce înseamnă, profesore?

— Că acesta nu este un copil obișnuit. Numele ei este legat de un zeu, și a fost găsită în mod miraculos în viață printre cadavrele semenilor ei. Nu crezi că e ciudat că a supraviețuit?

Nu așa ar numi Soana evenimentul. Pentru prima dată de când a cunoscut-o, ochii lui Reis păreau să fie aprinși, ca și cum vălul înghețat care i-a umbrit perpetuu a început să se topească. Povestea era în inima ei, o citea în față.

— Crezi că nu a fost o coincidență?

Reis a dat din cap.

— Deloc. Și trebuie să înțelegem de ce. A tăcut mult timp, gânditoare.

Dar Soana avea o altă întrebare pe buze, ceva care părea mai important pentru ea decât să înțeleagș cine ers copilul și de ce purta acel colier.

— Ce se va întâmpla cu ea? a spus în cele din urmă cu voce joasă.

Reis a pufnit ușor, parcă ruptă de la alte reflecții.

— Trebuie să avem grijă de ea, a spus ea. Acum este clar că atacul Tiranului asupra jumătate elfilor nu este o operațiune de cucerire. Este o exterminare pur și simplu. Chestiunea trebuie înaintată Consiliului și trebuie să facem presiuni pentru mai multe măsuri de precauție pentru satele cu jumătate elfi împrăștiate în Ţinuturile Libere.

— Da, dar... copilul?

— Ar trebui dus într-un loc protejat.

— Intenționezi s-o duci la Consiliul Vrăjitorilor?

— Nu. Cu cât mai puțini oameni știu despre existența ei, cu atât va fi mai sigur. Nu va trebui să vorbim cu nimeni despre asta, e clar? Soana s-a grăbit să dea din cap din nou. În orice caz, trebuie să mergem la Lamar, la Consiliu. În timpul călătoriei, mă voi gândi ce să fac cu ea. Bineînțeles că nu poate sta aici.

— Dar are nevoie de o bonă, a obiectat Soana.

— E destul de mare pentru întărcare. Reis își privi elevul cu o privire pătrunzătoare. De ce îți pasă atât de mult de soarta nou-născutului?

Soana s-a uitat în altă parte. Ea simțea că profesorul său nu ar înțelege se simțea.

— Sentimentele ne orbesc, a spus vrăjitoarea sec, aplecându-se uite spre Soana și continuând să se uite la ea cu acei ochi care mergeau dintr-o parte în alta. Sentimentele ne împiedică să gândim lucid și ne induc în eroare. Un Consilier nu-și poate permite luxul de a avea milă sau compasiune. Viețile noastre sunt în slujba acestei lumi, suntem doar instrumente pentru realizarea păcii și a binelui. Lasă aceste necazuru oamenilor obișnuiți, care nu cunosc magia și nu știu care sunt puterile reale care guvernează soarta oamenilor. Nu trebuie să te atașezi prea mult de fetiță, e clar?

Soana și-a mușcat buzele.

— Da, profesore, a murmurat ea, dar nu era deloc de acord. O putere fără sentimente era ca un râu fără țărm, nu putea decât să se revărseze, aducând doliu și tragedie. Din compasiune a decis să devină ucenic consilier, și de dragul Lumii Pământene și al creaturilor care o populau, a renunțat la tinerețe.

— Profesore, a spus es. Știu un loc unde fetița ar putea fi în siguranță. Un loc unde nimeni n-o va găsi.

Un fulger de mânie a trecut prin privirea lui Reis.

— Și care ar fi ăsta?, a întrebat ea, holbându-se cu asprime la ea.

Soana a înghițit, neliniștită.

— Dacă cineva o urmărește, trebuie s-o ascundem într-un loc unde nimeni nu s-ar gândi s-o caute.

— Acea fetiță ar putea fi crucială pentru războiul împotriva Tiranului, a spus Reis, recuperând tonul imperios cu care obișnuia să apeleze la student. Eu sunt profesorul tău, și voi decide, când și unde să-l ascund.

Soana a avut instinctul de a renunța, dar pentru prima dată de când a cunoscut-o a găsit curajul de a susține privirea vrăjitoarei. Pentru că de data asta era diferit, de data aceasta ceva era în joc, care merita să lupți pentru el până la sfârșit.

— Profesore, îți garantez că e un loc sigur. Un loc unde trăiește un om cinstit, puternic, care ar putea avea grijă de ea și să-i dea afecțiunea de care are nevoie pentru a crește sănătoasă și gata să facă față pericolelor pe care le va întâlni în calea ei. Casa lui Livon, fratele meu.

Soana era pregătită să primească o respingere; în schimb, destul de neașteptat, Reis părea să cântărească propunerea. S-a uitat la ea cu interes. N-a văzut-o niciodată atât de hotărâtă.

— Soana, ai fost studenta mea pentru atât de mulți ani, și știu că pot conta pe tine. A spus ea în cele din urmă. Asigură-te că are tot ce-i trebuie pentru o viață sănătoasă și senină.

Soana nu și-a crezut urechile.

— Este un moment foarte bun. Nu-mi pot exprima recunoștința față de tine. N-o să regreți. O să-i controlez creșterea direct, n-o s-o pierd din vedere nicio secundă. Ai cuvântul meu.

Reis părea să aibă îndoieli pentru o clipă. Dar în cele din urmă, a capitulat.

— Du-te, înainte de a mă răzgândi, și vezi să nu trădezi încrederea mea.

— Nu o voi face, nici dacă voi muri, a spus Soana în grabă.

— Vei avea nevoie de un cavaler care să te însoțească, a adăugat Reis. Îi voi spune lui Fen să se asigure că călătoria ta este rapidă și sigură. Grăbește-te, o mă ocup să-i justific lui Alucarth.

Soana a dat din cap cu convingere, apoi a plecat, nu înainte de a-i fi întors un zâmbet recunoscător profesoarei ei.

Au plecat în zori a doua zi pe spatele unui dragon. Au zburat deasupra Țării Mării, deasupra pădurilor presărate cu incendii. Au devenit din ce în ce mai numeroase dincolo de linia frontului, unde războiul deja făcea ravagii, iar regula Tiranului devora ținut după ținut, de neoprit. Focurile care au izbucnit în sate

păreau răni pe suprafața luxuriantă și armonioasă a ținuturilor pe care Soana le iubea atât de mult, un martiriu lent care le va distruge în curând pentru totdeauna.

Călătoria a decurs ca într-un vis. Era prima dată când Soana s-a mișcat fără profesoara ei, înfruntând singură necunoscutele pe care această aventură le-ar putea prezenta. Dar cu ea era Fen, și nici măcar în cele mai sălbatice vise nu s-ar fi putut gândi să-și petreacă tot timpul singură cu el. El s-a dovedit a fi un tovarăș de călătorie de încredere și în condiții de siguranță; În plus, el știa întotdeauna ce să facă cu fetița. A învățat-o s-o hrănească în absența unei bone. El a luat din piață un fel de sticlă de apă cu un gât îngust și o gaură mică de la care cel mic putea suge lapte. El era cel care l-a pregătit de fiecare dată, fierbându-l în apă fierbinte. Îi arăta mereu cum s-o schimbe, iar ea se uita la el cu admirație.

— Fără tine, nu aș fi putut niciodată să am grijă de ea, a spus în timp ce se odihneau într-un mic luminiș, stând lângă foc și cu Gaart în spatele lor.

— Oricum ai fi găsit o cale. În cele din urmă, e doar instinct. Provin dintr-o familie numeroasă și o știu.

— Ți-e dor de ea?

Fen a început să animeze focul.

— Sigur că da. Dar nu e vorba doar de familie. Lumea mea e acolo, și lumea aia o ia razna. Sora mea a fost ucisă de fammini. Ea a lucrat ca servitor într-o casă de jumătate elfi bogați, și a fost măcelărită odată cu ei.

Soana a regretat imediat întrebarea.

— Iartă-mă.

— De ce?, a răspuns el. Crezi că mi-e rușine? Crezi că vreau să uit? Am ales această cale să-mi amintesc de ea în fiecare zi, să am fața ei prezentă, în fața mea, în fiecare moment al vieții mele. N-am putut s-o salvez, dar toți ceilalți puteau. Când am început, am vrut doar să-mi protejez familia. Apoi, încet, numărul de oamenilor de apărat a crescut: cu fiecare om nevinovat pe care l-am văzut murind, pentru fiecare familie distrusă, pentru fiecare grup de refugiați pe care i-am văzut părăsindu-și pământurile în lacrimi, mi-am spus: "Niciodată din nou". Și iată-mă aici. Acum te am pe tine și pe cea mică de protejat.

— Ca și cum am fi familia ta, a lăsat Soana să scape.

— Da, a zâmbit. Și tu? De ce ai devenit magiciană?

Soana privea cerul nopții, la fel de întunecat ca amintirile ei îndepărtate.

— Părinții mei au murit când eram copil; Am crescut cu fratele meu, care este mult mai în vârstă decât mine. Când aveam cinci ani, vorbeam cu animalele și știam să generez foc din mâinile mele. Fratele meu m-a trimis să studiez la un magician, și de acolo totul a fost scris. Nu am ales nimic. Chiar și mergând la Reis, încercând să devin consilier... era inevitabil pentru un vrăjitor cu abilitățile mele. S-a uitat la flăcări cu o privire tristă. Nu există nici un ideal mare care să mă anime.

Fen a tăcut o clipă.

— Dar te-ai decis să o salvezi pe fetiță, chiar și împotriva sfatului profesorului tău, a spus el atunci. N-ai părăsit-o nicio clipă de când ai găsit-o. Și-a coborât ochii pe fetița care-i dormea în brațe. Ele au dormit așa în toate nopțile călătoriei, și nu a observat. Să vrei să salvezi o viață e cel mai mare ideal.

Soana s-a uitat la el și s-a simțit înțeleasă. Trebuie să fi observat, pentru că s-a aplecat și i-a mângâiat obrazul, ridicându-i o lacrimă pe palmă care coborâse la bărbie.

Poate că era căldura focului, sau cuvintele lui, dar Soana s-a simțit aprinsă. S-a aplecat spre Fen și l-a sărutat. El nu s-a ferit de sărut, din contră, i-a plăcut și și-a deschis delicat buzele, în timp ce îi ținea fața în mâini.

Soana s-a retras din sărutul cald și confuz. Fen a tras-o spre el. Umărul ei a găsit potrivirea perfectă sub brațul lui puternic. Stăteau în fața focului, cu spatele pe burta uriașă a dragonului, cu fetița în brațe, și treptat s-au liniștit.

Marele turn al orașului stătea în fața lor negru în fața unui apus de sânge: Salazar, locul unde Soana s-a născut și a crescut.

Când au ajuns la etajul potrivit, s-au oprit. Coridorul gol se desfășura în fața lor.

Soana a strâns copilul de piept. Ea nu și-a mai văzut fratele de mai bine de un an, relația lor s-a răcit și pentru o clipă s-a surprins temându-se că nu era fericit să o întâlnească. A simțit brațele lui Fen înfășurându-i umerii.

—O să fie bine, o să vezi. Soana a respirat adânc și a avansat hotărâtă.

Magazinul era exact cum și-a amintit. Ușa de lemn uzată, confuzia extremă, armele de toate felurile aruncate peste tot și mirosul de oțel. A auzit loviturile obișnuite venind din spate.

Au ajuns la laborator, iar el era acolo. Un om robust, acoperit de funingine. Părea complet negru, de la vârful părului, ridurile naturale, până la cizmele de piele. El nu împărtășea cu sora lui caracteristicile delicate, el nu avea frumusețea ei dureroasă și moale, dar aveau aceleași culori, și aceeași decizie în ochi.

În ciuda zgomotului, bărbatul le-a observat imediat prezența și s-a întors. Ochii lui, clar, ieșeau în evidență pe fața lui murdară și cu caracteristici dure.

— Livon... a spus Soana încet.

Stătea cu ciocanul în mână, ușurat. S-a uitat la sora sa cu răceală, apoi privirea i s-a schimbat când privirea i s-a îndreptat să-l cerceteze pe Fen și i-a devenit și mai severă. Dar apoi un scâncet a umplut camera, și Livon a amuțit. Un cap albastru și o pereche de urechi ascuțite au apărut din legătură și îi îmbrățișau gâtul încleștat al Soanei.

— Este un moment foarte bun. a spus el.

— Livon... Trebuie să vorbesc cu tine.

IV

Toți trei s-au așezat la masă, după ce Livon a mutat uneltele care l-au încurcat. Bărbatul a luat dintr-un dulap trei căni, pe care le umplu cu o bere neagră, cu spumă groasă, de chihlimbar. El a înghițit una din câteva înghițituri, și imediat a turnat o alt. Soana, între timp, începuse să povestească.

Când a terminat, Livon s-a uitat la ea mult timp. Ei nu petrecuseră un pic de timp împreună de ani de zile, dar Soana știa să sutprindă dintr-o privire ceea ce-i trecea prin cap fratelui ei. Și printre ridurile care i-au ondulat fruntea a citit surpriza și îngrijorarea, dar și o mustrare tacită adresată ei, sora care plecase de acasă pentru a învăța artele magice, și care acum s-a întors cu o cerere imposibilă.

După o lungă tăcere, Livon l-a arătat pe Fen cu cana lui.

— Cine este el?

— Numele meu este Fen, un elev al Cavalerului Dragon din Alucarth, a răspuns tânărul cu amabilitate.

Livon l-a ignorat și și-a păstrat privirea fixată pe Soana.

— Cavalerul este cel care m-a ajutat să ajung aici, a explicat ea, roșind ușor. După cum vezi, profesorul nu e cu mine.

— De ce? A decis doamna de zăpadă că ești destul de mare să o duci singură la bun sfârșit?, a spus Livon cu un zâmbet sarcastic.

— Nu-i spune așa.

— Și cum altfel ar trebui să o numesc pe femeia aia de gheață? Ultima dată când ne-am întâlnit, nici măcar nu m-a salutat.

Soana s-a uitat în jos.

— Livon, știi că studiul artelor magice necesită dăruire totală. Uneori, acest lucru ne face îndepărtați și incapabili să ne raportăm la oameni.

— Întotdeauna găsești o justificare pentru vrăjitoarea aia. Livon a mai băut o înghițitură de bere, imitată de Fen, care a încercat să mascheze jena. Doar Soana, prea tensionată pentru cererea pe care urma să o facă, nu s-a atins de cană.

— Spune-mi de ce ai venit, i-a tăiat-o Livon scurt.

Soana știa că fratele ei a ghicit motivul vizitei sale exact în momentul în care a pus piciorul în cameră. Cu toate acestea, a vrut ca ea să pună în mod deschis întrebarea.

— Am nevoie de tine, Livon,a spus Soana în cele din urmă, luându-și curaj.

— Tu ești persoana în care am cea mai mare încredere din lume. Numai tu poți avea grijă de ea ca... un tată.

Ultimul cuvânt a căzut printre ei ca un satâr.

— Apari aici după atâta timp și îmi ceri ceva de genul ăsta? a erupt Livon. S-a ridicat de la masă și a început să măsoare camera cu pasul.

— Știu, ai dreptate, a spus Soana, încercând să-l înblânzească. Dar dacă nu mă ajuți, fetița asta va muri.

Livon s-a uitat la fetiță. Și-a întins mâinile spre niște bucăți de fier lăsate pe masă, care probabil în ochii ei arătau ca niște comori neprețuite.

— În primul rând, scoate-l pe tipul ăsta de aici, a spus el.

Soana era pe cale să protesteze, dar Fen s-a ridicat și i-a pus mâna pe umăr.

— Nu-i nimic. E o chestie între voi, ar fi bine să vorbiți despre asta fără străini.

S-a uitat la Livon, a dat din cap și a ieșit. Abia când a trecut pragul, Livon s-a așezat din nou. Cu un oftat, el a și-a trecut o mână peste față.

— Bineînțeles că ai mult curaj. De când ești pe urmele vrăjitoarei, ai dispărut literalmente. Apoi într-o zi vii aici și-mi spui că trebuie să-ți cresc o fetiță.

— Eu...

— Tu nimic. Îți amintești de mine doar când ai nevoie de mine.

— Nu e așa.

— Ah, nu? Îți amintești ultima dată când ne-am întâlnit? Eu nu.

— A fost cu un an în urmă, în Laodamea, a spus Soana. Ne-am întâlnit la târgul Ținutului Apei, aveai propriul cort, iar eu călătoream cu Reis, la una din primele mele ședințe ale Consiliului. Nu mi-ai spus prea multe, ai vorbit despre afaceri. Nu că ar fi o problemă. La urma urmei, ți-am spus doar despre studiile mele.

Livon a rămas fără cuvinte. După câteva secunde, a bătut cu mână pe masă.

— Deci, dacă îți amintești, de ce nu încerci să faci ceva pentru a schimba lucrurile? Suntem o familie sau nu?

Fetița era speriată de lovitură și acum plângea. Soana a trebuit să se ridice și s-o legene.

— Putem să stăm aici și să ne certăm la nesfârșit despre cum s-a schimbat relația dintre noi. Nu ai acceptat niciodată că am fost plecată, și am pus magia înaintea tuturor, și da, sufăr de lipsa ta, sufăr de pierderea a ceea ce am fost și de atâția ani cât nu am fost împreună. Vrei să-ți spun asta? Ți-am spus, dar permite-mi să spun, de asemenea, că aceste lucruri ar trebui să le știi deja, dacă mă iubești cu adevărat.

Livon a golit cana, apoi a îndreptat doi ochi de foc spre ea.

— De ce, dacă îți pasă atât de mult de această fetiță, nu te întorci la tine acasă să ai grijă de ea?

Soana părea rănită de aceste cuvinte.

— Vorbești despre viața mea ca și cum nu ai știi de ce am îmbrățișat artele magice. Lumea Pământeană are nevoie de magie, e una din puținele arme rămase împotriva Tiranului. Nu-mi pot abandona misiunea.

— Așa că îmi încredințezi copilul mie, care sunt atât de umil, un armurier.

— Da, Livon. Așa este, a spus Soana cu simplitate. Îți petreci cea mai mare parte a timpului în magazin, îi poți da o casă. Misiunea ta ar fi la fel de importantă: acesta nu este un copil obișnuit. Trebuie să trăiască într-un loc sigur unde nimeni nu o poate găsi și răni. Nu vrei să-ți asumi o responsabilitate atât de mare, asta e problema?

Livon a încercat să păstreze o atitudine rece, dar din când în când el arunca priviri trecătoare la fetiță, care a reușit aproape să ajungă la o bucată de fier și s-a uitat la el cu ochii adoratori, ca și cum să-l bage în gură era singurul său vis.

— Haide, nu-l mânca! a spus Soana, luându-l din mâinile ei.

Îmbufnarea de pe fața fetiței i-a smuls zâmbetul lui Livon.

— Stai jos, i-a spus surorii lui.

Ea s-a supus și el s-a apropiat mai mult din ea.

— Știu că nu e fiica ta, dar erai așa la vârsta ei. La fel, a murmurat el.

Soana s-a uitat în jos, ascunzând un zâmbet. Fetița s-a calmat, iar acum își sugea placid degetul mare.

— Bine, o vom ține aici.

Soana era aproape să plângă de emoție, dar fața fratelui ei a devenit serioasă.

— Dar există o condiție, a spus el, ridicând un deget. Chiar dacă vei continua să te dedici magiei, va trebui să o crești cu

mine. Nu-ți spun să renunți la misiune. Dar trebuie să fii aici pentru ea. I-ai salvat viața și ai responsabilități față de ea.

Aceste cuvinte au lovit-o profund pe Soana, pentru că asta se intâmplase de când ochii ei i-au întâlnit pe ai fetiței. I-a aruncat fratele său o privire fermă.

— Cum dorești. Reis este consilier pe Tărâmul Vântului, la urma urmei, voi propune să mă ocup de problemele locale în absența ei. Dar nu pot fi mereu aicio.

— Va trebui să fii aici de câte ori poți, a spus Livon.

Soana a dat din cap.

— O voi face.

— Dă-mi-l aici, haide. Lasă-mă să-l văd pe noul căutător în căutarea unei case, a adăugat el, ținând-o în brațe pe fetiță.

Soana s-a gândit că această situație trebuie să-i amintească de moartea părinților lor, când s-a trezit crescând o soră mai mică singură.

Mâinile lui bătătorite s-au dovedit incredibil de experte în manipularea fetiței. Fetița s-a întins cu bucurie în brațele alea mari și a fulgerat un zâmbet care l-a luminat pe Livon.

— E foarte drăguță! a spus el.

Soana și-a pus mâna pe brațul lui și și-a dat seama că a trecut mult timp de când s-au atins unul pe altul. Ea a fost bucuroasă să simtă sub palmă rugozitatea pielii sale.

— Mulțumesc, Livon, a murmurat ea.

— Acum are nevoie de un nume, a spus el, începând să o legene. Sheireen, fata Consacrată are ceva... provocator, nu crezi? Și i-a aruncat Lui Soana o privire complice. Și dacă vrem să-i oferim o viață senină, să începem cu lucruri simple. Cred că o să-i spun Nihal. Ce zici de asta?

Nihal. Un nume neobișnuit pentru o fetiță. Soana s-a uitat la ea: fetița a apucat degetul lui Livon și l-a supt cu lăcomie.

— Și Nihal să fie, a spus el cu un zâmbet.

INTERLUDIU

Menestrelul lasă ultimele note să se răspândească prin aer, dulce și sfâșietor. Apoi și-a tras degetele înapoi de pe tastatura lăutei și a tăcut, fața i s-a înclinat.

Pentru câteva momente tăcerea a umplut camera groasă cu fum și mirosul de mâncare. Melna, în colț, ținea tava strânsă de piept, ca și cum ar fi fost imobilizată de o vrajă. Străinul s-a uitat la ea și a devenit convinsă că îi zâmbea.

— Aș putea prmi niște bere? Multumesc.

Melna a dat din cap și a fugit la tejghea. Vraja a fost ruptă, și clienții au început să vorbească din nou, aducând hanul la viață cu un zumzet scăzut. Ei nu mai discutau despre afacerile lor, ci despre ceea ce tocmai auziseră.

— Nihal... oamenii aproape că au uitat-o, a spus unul dintre cei mai apropiați de scenă.

— Dar ce vrei să spui? Există încă o placă cu numele ei în magazinul lui Livon, și am găsit flori dedesubt în această dimineață, a spus un altul.

Între timp, menestrelul își primise cana și bea cu nerăbdare. Cântecul fusese lung, trebuie să-l fi obosit. Melna a încercat să-i ghicească expresia, sub glugă și în spatele măștii. Era mișcat de ceea ce a spus? Și de unde știa atâtea detalii despre povestea asta? Au trecut mai mult de o sută de ani și era adevărat, legenda lui Nihal aproape s-a stins, mai ales acum că pacea s-a întors. Dar fața străinului a rămas un mister, la fel și sentimentele pe care le-a ascuns.

La fel ca Reis despre care a cântat, s-a trezit ea gânditoare.

Povestitorul terminase de băut și își pusese cana jos. Degetele s-au întors la lăută; a acordat-o din nou. Între timp, discuția dintre cei prezenți a continuat.

— Zilele trecute, un băiețel nu mi-a putut spune cine era statuia în piața Soarelui. O uită, îți spun eu.

— Uiți, că nu înțelegi nimic și ești o capră ignorantă. Cum pot oamenii să uite de Bătălia de Iarnă? Toți copiii au auzit-o povestită cel puțin o dată, de către părinții sau profesorii lor. A fost sfârșitul Tiranului, acolo s-a născut lumea în care trăim astăzi!

— Nihal sau nu, a spus un tip de jos, îți place jocul usor, nu-i asa, străinule? Toată lumea tăcea. Este nevoie de puțin pentru a mișca oameni cu povești despre copii și război, mai ales dacă acei copii au fost eroi celebrați în toate Pământurile pentru mai mult de o sută de ani.

Menestrelul și-a oprit degetele, lăuta era tăcută.

— Mi-ai cerut o poveste de război, și ți-am dat-o.

— Da, dar o poveste cu un final fericit, la urma urmei. Știm cu toții că fetița va fi o eroină grozavă și va salva lumea. E ușor să vorbești despre succesele lui Nihal.

Cântărețul reluat ciupitul lăutei. Acum era perfect reglată și muzica se ridică veselă în cameră.

— Nu te înșeli, a spus el. Toată lumea știe despre Bătălia de la Iarnă și Tiran. E o poveste cunoscută, nu-i așa? Studiem, așa a spus prietenul nostru în adâncul sufletului nostru. Cineva a ridicat cana. Dar lasă-mă să continui. Un om mare, cu mulți ani în urmă, a spus că viața este un cerc etern, în care apoteoza și căderea alternează. Ceea ce a fost în partea de sus ieri va fi în partea de jos mâine. Și apoi lasă-mă să cânt chiar și orele întunecate, disperarea, durerea.

Muzica a devenit din ce în ce mai întunecată și mai lentă. Din nou, tăcerea a coborât peste cameră.

Privirea străinului a călătorit prin cameră, indescifrabilă.

— V-am spus despre început; este timpul pentru a sărbători și sfârșitul.

A DOUA STROFĂ

SFÂRȘITUL EPOCII DE AUR

Pacea s-a terminat, războiul s-a terminat.
eroina noastră fericită este viața.
Fără sânge, fără morți, fără săbii de mânuit,
doar căldura unei familii, și a unei vetre.
Dar în liniște se ascunde inamicul,
în bucurie este relevată tragedia.

Nihal era singură. Mâinile legate la spate, prinse de lanțuri, gleznele în butuci, zăceau pe pământ. Lanțurile au fost fixate într-un inel mare de metal ferm ancorat la podea, în centrul celulei.

Camera era înghesuită și umedă, pătrunsă de un miros intens de sare. Tavanul era atât de jos încât ar fi fost suficient pentru ea să se așeze în genunchi să-l atingă cu capul. Pe un perete se deschidea o fereastră mică cu bare care dădea direct spre mare, și era atât de aproape de suprafața apei că din când în când câțiva stropi au venit înăuntru.

Nihal a încercat să se ridice, dar efortul i-a provocat o durere ascuțită în picior, forțând-o să renunțe. A observat că bandajul din jurul coapsei era pătat cu sânge. Nu era un semn bun: ultima ei amintire era vrăjitorul elf care i-a impus magie vindecătoare, iar rana trebuie să se fi vindecat deja. Apoi a încercat să cheme o vrajă de vindecare, fără succes. Nu era uimită: unele celule inhibau puterile magice, tocmai cu scopul de a face prizonieri inofensivi.

A încercat să se târască până la ușă ignorând durerea, dar lanțurile au ținut-o ațintită pe podea. A strigat, a plâns, a cerut ajutor. A primit răspuns doar chicoteala mării, murmurul etern al valurilor. În cele din urmă, copleșită de frustrare și durere, ea s-a ghemuit pe pământ și a rămas tăcută.

A distrus totul. Atât de mult timp s-a temut să piardă ceea ce a cucerit cu migală, și tocmai când i s-a părut că viața ei era minunată, i-a alunecat printre degete. Epoca de aur se terminase, sau poate, pur și simplu, nu era destinată fericirii. Tot ce trebuia să facă era să mulțumească zeilor pentru acei ani de liniște care i s-au dat, dar acum era timpul să plătească factura.

Ea a bătut cu fruntea de podea și s-a întrebat când a început totul să se năruie, care dintre nesfârșitele evenimente care au condus-o în acea celulă a fost veriga slabă, prima greșeală pe

care trebuia să o plătească în întuneric și în singurătate. Și și-a amintit de frică.

I

Dincolo de ferestre, după-amiaza s-a topit încet în seară, iar Nihal a simțit că totul era perfect. Nu era doar sentimentul unui moment, care uneori a prins-o când Tarik s-a întors de la plimbare cu Sennar și i-a adus o floare, sau când s-a întins pe iarba umedă. Toată viața ei era perfectă. Dacă și-ar fi putut pune o dorință, ar fi cerut acele momente să se dilate la nesfârșit; vroia să locuiască în acel prezent pentru eternitate, vroia ca totul să fie identic pentru totdeauna.

Afară, în lunca care despărțea modesta casă de lemn de imensa pădure care se întindea pe o mare parte din Ținuturile Necunoscute, Tarik se ghemuia în fața unui stejar. Nihal a zâmbit. Ers cel puțin o oră de când cel mic stătea nemișcat în fața copacului, așteptând. Cu o zi înainte îi arătase o crisalidă atârnând de una dintre cele mai joase ramuri. Ea i-a explicat că omizile, la un moment dat în viața lor, doresc să se schimbe: apoi construiesc o căsuță, se strecoară în ea și, în întuneric și cald, se transformă încet. Tarik era fascinat și a jurat că va fi acolo când fluturele va ieși.

Cu un deget, Nihal a urmat contururile pandantivului care cobora pe pieptul său: o amuletă circulară, cu un ochi gravat în centru și opt pietre strălucitoare stabilite în tot atâtea goluri. Talismanul Puterii, bijuteria de care nu s-a putut despărți niciodată. Viața ei era strâns legată de acel obiect magic: în interior, spiridușul Phos a infuzat toată puterea Tatălui Pădurii, ultimul dar care i-a permis să trăiască, dar care a distrus pentru totdeauna pădurea de la sud de Salazar. Dacă l-ar da jos, sau s-ar rupe, ar fi moartă. O conștientizare care pentru o lungă perioadă de timp i-a tulburat somnul și le-a insuflat o neliniște eternă, dar mai ales lui Sennar. Acum, după atâta timp, amândoi au învățat să accepte acea umbră ca parte a vieții lor, iar Nihal a considerat Talismanul o componentă a propriului său corp, un organ precum inima.

Tarik a sărit, îndreptându-se spre fereastră.

— Mamă, mamă! a strigat el.

Nihal a zâmbit și a ieșit. S-a alăturat fiul său, s-a aplecat lângă el și a văzut că fluturele ieșea din cocon. Abia și-a mișcat aripile, șase petale subțiri, care tremurau, se deschideau și se

închideau nesigur, încă mototolite. Totuși, erau deja minunate. Nu aveau culorile de maturitate, dar chiar și acum au strălucit cu un roșu deschis, un galben care se transforma în aur și un albastru pal, care a sugerat un albastru strălucitor pe care l-ar fi aprins doar câteva zile mai târziu.

Tarik a vrut să întindă un deget și să atingă fluturele, dar Nihal l-a oprit.

—Nu încă, lasă-l să-și întindă puțin aripile.

Copilul a dat din cap cu sârguință și și-a băgat mâinile în spatele genunchilor, ca nu cumva să încerce să îl atingă. Fluturele și-a întins aripile de câteva ori și, în cele din urmă, a zburat, lăsând în urmă o carcasă deschisă, uscată.

Tarik s-a ridicat în picioare.

— Dar am vrut să-l ating! a protestat el, întorcându-se spre mama lui.

Nihal s-a ridicat.

— Dacă l-ai fi atins, i-ai fi făcut rău. Ți-am explicat deja: dacă îi atingi aripile, fluturele nu mai zboară.

Tarik a pufnit dezamăgit.

— Dar eu... și s-a îmbufnat, la care Nihal nu a putut rezista, și care întotdeauna o emoționa până la lacrimi.

”Am născut un mic actor”, a spus ea. Și-a aplecat buzele și a scos un sunet, prefăcându-se că plânge. Tarik a încercat să rămână serios și să continue să se păstreze neclintit, dar a trebuit să capituleze rapid. Dacă era amuzant pentru el să facă pe nebunul, mama lui era cea care-l sâcâia. A izbucnit în râs, râsul acela pe care doar copiii îl au.

Nihal l-a luat în brațe.

— Dar tu... Dar tu... A cântat. Dar trebuie să faci ce-ți spune mama, care știe mai multe decât tine.

— Nu este adevărat, a protestat el. Nu știi să construiești o catapultă cu o lingură.

Nihal și-a frecat vârful nasului de al lui, apoi i-a ștampilat un sărut pe obraz. Apoi s-a uitat la cer. Soarele se ascunsese deja în spatele copacilor.

— Să intrăm, e ora cinei, a spus ea, punându-l jos.

— Dar vreau să mă joc cu săbiile!

Nihal a dat din cap.

— Nu începe, hai, și l-a împins pe spate. Dacă nu faci scandal, ne luptăm mâine.

Tarik a intrat neconsolat, cu brațele atârnând inert de-a lungul corpului, și Nihal a trebuit să sufoce un râs.

Casa era o mică clădire din lemn și piatră, făcută de ea și de Sennar. Cu siguranță nu era o fantezie, dar asta e bine pentru ei. Până la urmă, unul dintre motivele pentru care au părăsit Lumea Pământeană era de a scăpa de toate acele onoruri și cadouri care le-au fost oferite, inclusiv reședința într-un palat somptuos acordat de guvernul Țării Vântului. Nu, mult mai bine frugalitatea acelei mici case la care știau fiecare scândură și fiecare piatră, atât de mare era grija cu care le-au ales.

Nihal a prins o sclipire. O lamă de lumină s-a odihnit pe sabia ei de cristal negru, atârnată de perete. O lua în fiecare zi în zori, când Sennar și Tarik încă dormeau, și exersa. Calea armelor a căpătat un nou înțeles de când s-a retras în Ținuturile Necunoscute. Așa cum Sennar s-a dedicat magiei, ea a studiat arta războiului, din pură plăcere, ca și cum ar fi o provocare pentru corpul și mintea ei. Sabia nu mai era un instrument al morții, ci un mijloc de afirmare de sine, de realizare a perfecțiunii mișcărilor, o celebrare a ceea ce fusese și a ceea ce devenise.

Nihal s-a aplecat în atelierul lui Sennar, trăgând înapoi perdeaua care îl separa de restul casei, iar mirosul de ierburi și fum a înecat-o.

— Dacă nu deschizi fereastra din când în când, te vei sufoca.

— Eh?, a spus magicianul, ridicând capul, surprins. În ultima vreme, el era din ce în ce mai cufundat în studiile sale, și să-l smulgă din acea cameră a devenit o aventură.

— Vino, cina e gata.

De îndată ce toți trei au fost așezați la masa din bucătărie mică, Tarik a plecat să-i spună lui Sennar despre omida transformată în fluture, și pentru o vreme Nihal s-a bucurat de acea vorbărie ascuțită și irezistibilă. În zilele în care încă trăiau în Lumea Pământeană, în timpul și după război, și înainte de asta, când a participat la Academie pentru a deveni Cavaler Dragon, ea nu și-a imaginat niciodată că dimensiunea ei ar putea fi aceea: o familie, o viață umilă și retrasă, bucuria lucrurilor esențiale. Ca o tânără fată ea a visat la un viitor complet diferit, un destin de glorie și luptă, dar când a descoperit prețul real pe care războiul l-a cerut, a înțeles că cele mai mari realizări ale vieții ei au fost cele mai simple, la

îndemâna tuturor: un soț și un fiu, pentru a putea să se bucure de natură și fructele sale, frumusețea soarelui care a răsărit și a apus aprinzând partea de sus a pădurii.

Sennar a ajutat-o să strângă lucrurile când au terminat de mâncat, iar Tarik, nu fără să producă mai întâi o serie de plângeri, s-a resemnat în cele din urmă să meargă la culcare. O jumătate de oră mai târziu, dormea liniștit.

— Această poveste a omidei și fluturelui l-a emoționat cu adevărat, a observat Nihal.

— Cred! Încă mă încântă și astăzi... a răspuns Sennar.

— Ce este, asta face parte din a fi magicieni? Rămâneți copii pentru totdeauna?

— Glumești, dar acesta este adevărul: magicianul studiază natura și o studiază tocmai pentru că o iubește și continuă să fie uimit de ea, chiar și la venerabila mea vârstă. Care e și a ta, bătrâna mea.

El a atras-o spre el și ia dat un sărut lung, la care ea a răspuns cu plăcere. S-a simțit liniștită și fericită. Apoi Sennar s-a uitat răutăcios la ea, a luat-o de mâini și a condus-o în dormitor. Nu s-a lăsat rugată și l-a urmat.

Era în toiul nopții, în timp ce de afară venea un aer care purta deja câteva note de toamnă, când o neliniște întunecată s-a întors pentru a-și face drum în inima lui Nihal. Nu era un oaspete neașteptat: o cunoștea bine, era ascunsă în pieptul ei, bine ascunsă, aproape întotdeauna. Era acolo, simțea asta. Apoi, din când în când, când se aștepta mai puțin, se întorcea la suprafață.

Sennar s-a mișcat prin cameră adunând haine. El ieșea în acea noapte. Nihal l-a privit pregătindu-se, și trebuia să-i fi simțit privirea pe spate, pentru că s-a oprit.

— Este totul în regulă?, a întrebat-o, întorcându-se.

Fața lui, luminată de lumina lunii, părea mai frumoasă ca niciodată. Ochii foarte clari, părul roșu mat, umbra unei bărbi de pe obraji. Iubea totul la el, într-un mod aproape dureros. Și-a pus brațul peste ochi, pentru că dintr-o dată i-a venit să plângă.

— Da, e în regulă.

L-a auzit pe Sennar șchiopătând în sus. Șchiopătatul lui i-a amintit mereu de evadarea în care a fost rănit, cu ani în urmă, și de prima dată când au făcut dragoste.

— Ai prefera să stau aici?

Nihal a dat din cap.

— Nu vreau să fiu o povară, a spus ea. I-a simțit mâna pe braț.

— Dar cum ai putea fi? Haide, rămân.

S-a ridicat în picioare.

— Nu. Știu că a merge la cascadă este important pentru tine, și este corect să-ți continui studiile despre magia acestui loc.

Era obsesia lui de când trăiau în Ținuturile Necunoscute. Acele locuri i s-au părut cufundate într-o magie a unui semn diferit de cel care plutea în Lumea Pământeană, iar Sennar vroia să o studieze și să găsească cheia. Formele pe care le-a văzut se profilau fantomatic pe fundalul pădurii, migrând din copac în copac, i-au pus întrebări pe care nu le putea evita. Ceea ce a citit în textele elfilor l-a invitat să-și continue cercetările.

— Nihal. a început, conciliator.

L-a întrerupt imediat.

— Mi-e teamă din nou, bine?, a mărturisit ea. Era un subiect cu care au mai avut de-a face, și pentru asta ea era reticentă să-l dezvăluie încă, dar nu existau secrete între ei. Întotdeauna mi-e frică, pentru că acum sunt atât de... și am atât de multe, atât de multe de pierdut. Nu e ca atunci când viața mea mi-a aparținut doar mie și nu am simțit că am un viitor. Acum am o lume întreagă care depinde și de mine. Și uneori mi-e frică să nu abandonez totul, să mă întorc.

Sennar a început să-i mângâie capul.

— E în regulă, Nihal, i-a spus el. Din când în când, e în regulă să-ți fie frică. Te înțeleg, te înțeleg. Am văzut prea multe orori pentru a nu avea nici o teamă, se întâmplă și cu mine. Cel mai important lucru este să trecem peste asta, sau vom fi paralizați. Nu există creștere și nu există viață în care temerile sunt mai puternice decât orice altceva. Și în schimb te miști, Nihal, te schimbi, și mergi mai departe.

— Uneori nu sunt atât de convinsă de asta."

— Crede-mă, așa e, a zâmbit el. Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc, ai fost și vei fi mereu.

A îmbrățișat-o strâns, apoi a sărutat-o pasional. Pentru o clipă, nodul pe care Nihal l-a simțit în piept părea să se desfacă.

— Odihneste-te, a șoptit Sennar.

— Nu, a insistat ea. Ai dreptate, trebuie să merg dincolo de temerile mele. Du-te și nu-ți face griji, sunt mai bine acum. El a zâmbit. Ea trebuia să se împace cu aceste sentimente, și era o

luptă, încă una, în care ea trebuia să lupte singură. Poți căuta confortul, dar nu poate fi înlocuit atunci când vine vorba de luptă.

I-a dat lui Sennar rucsacul cu cărțile, filtrele și tot ce avea nevoie și l-a însoțit până la ușă.

Ea l-a privit plecând spre poiana unde stătea Oarf și l-a văzut întorcându-se de mai multe ori spre ea. S-a forțat să nu plângă, să fie mai puternică decât temerile ei, dar, în adâncul inimii ei, o bestie îi tot șoptea că nu va dura, că într-o zi totul se va nărui.

II

Sennar s-a întors spre fereastra casei. În acea seară stelele erau foarte clare, iar fața lui Nihal, la acea distanță, părea încadrată de un halou albastru strălucitor. Până când era Cavaler Dragon, i-a crescut părul un pic, și ea nu mai purta claia zbârlită pe care a avut-o în război. S-a uitat la ea pentru ultima dată: părea calmă, și în sfârșit a decis să plece.

Cu greu a îndrăznit să-l călărească singur pe Oarf. Nu a vrut să se bage între el și Nihal; relația lor era o relație unică și exclusivă, pe care el a simțit că trebuia s-o respecte. Și apoi a preferat ca, atunci când nu era acolo, să rămână la dispoziția lui Nihal și Tarik. De data aceasta, cu toate acestea, el nu se putea descurca fără dragon: cascada era la o jumătate de zi de mers pe jos, și el vroia să stea departe cât mai puțin posibil. Mai mult decât atât, el nu vroia să obosească prea mult cu vrăji istovitoare, cum ar fi cea pentru zbor: avea nevoie de toată energia pentru studiile sale.

Oarf s-a trezit înainte ca Sennar să vorbească cu el. El era ghemuit într-o mică poiană nu departe de casă, corpul său puternic verde profund decolorat în galben pe piept, și-a ridicat capul de îndată ce l-a văzut. Se uita la el cu ochii lui roșii și pătrunzători. Pentru o clipă i s-a părut o privire de interogatoriu.

— În seara asta tu și cu mine mergem singuri, murmură Sennar.

Oarf a tresărit și a adulmecat, iar magicianul și-a dat seama că era un semn de aprobare.

Și-a pus hamurile pe el, l-a montat pe spate, apoi a tras frâiele. În tăcere, dragonul s-a ridicat în cer. Singurul zgomot care a rupt liniștea nopții a fost cel al aripilor sale imense biciuind aerul, făcând frunzișul să freamăte.

Nu a durat mult să ajungă la destinație. În ochii lui Sennar, Cascada Spiritului, cum îi spunea el și Nihal, se arăta. Prekotar Aniré, cum îi spuneau Huyé, creaturile jumătate pitici și jumătate elfi care i-au condus prima dată în acel loc.

Era o mică cascadă, cam douăzeci de brațe înălțime, care se scufunda într-un iaz cu apele de un albastru intens.

Apa se năpustea în jos prin șapte jeturi minore care curgeau din ramurile copacilor și, deși săritura era considerabilă, nu

producea o bubuitură, ci un clipocit discret, care inducea calm. Uneori Nihal mergea acolo să se antreneze, pentru că spunea că locul ăla era favorabil concentrării. Sennar, pe de altă parte, a petrecut ore foarte lungi acolo în meditație, când a avut nevoie să recâștige contactul cu puterile sale.

Dar cel mai interesant aspect al locului era natura sa magică: Huyé susținea că era o poartă către viața de apoi și sărbătorea ritualurile funerare acolo. Pe malurile iazului au aranjat rugurile pentru cei decedați și apoi au împrăștiat cenușa pe pământ, recitând formule propice. De fapt, la cascada nu era mai puțin obișnuit să întâlnești spirite - nimfe, în cea mai mare parte, dar, de asemenea, entități necunoscute în Lumea Pământeană - și Huyé jurau că erau sufletele morților.

Sennar a investigat mult timp natura acestor fenomene, iar interesul său s-a concentrat asupra unui anumit tip de floare care creștea luxuriant pe aceste maluri. Corola arăta ca un potir auriu, cu pliuri roșii în interior, unde se ridica un pistil lung negru, care se înfășura de mai multe ori înainte de a deveni, în final, foarte subțire. Era acoperit cu un strat impalpabil de polen roșu, cu o consistență aproape minerală. Sennar era convins că apa cascadei interacționa cu polenul și permitea evocarea spiritelor. Tocmai această teorie era cea pe care vroia să o dovedească în acea noapte.

O lună frumoasă și gigantică lumina cerul, iar cascada, luminată de lumina ei, arăta argintie. Sennar s-a așezat pe marginea micului lac și a început cu un scurt exercițiu de concentrare. De când trăia în Ținuturile Necunoscute, el și-a început întotdeauna sesiunile de studiu așa. În acele locuri existau prezențe cărora el nu le-a înțeles pe deplin natura, și pe care a simțit că trebuia să le mulțumească înainte de a trece la analiza lor. Acea pauză l-a infuzat cu un calm profund, care l-a pregătit să-și continue ancheta.

El a scos fiolele și notele, împreună cu instrumente mici pentru examinarea plantelor. Cu o racletă de lemn a luat polenul și a început să distileze. Totul era învăluit într-un calm supranatural, și avea impresia că s-a întors în timp, când era încă copil și și-a încercat mâna la primele experimente de magie. Aceasta era frumusețea acelor ținuturi în care au decis să trăiască: totul era nou și neobișnuit, gata să fie explorat. După sfârșitul războiului, el era convins că nimic nu-l mai poate

surprinde; era sigur că nu va mai găsi niciodată acele palpitații care l-au făcut să tremure când era copil, când magia era încă o lume necunoscută, aproape interzisă. În schimb, el a redescoperit plăcerea primelor revelații, emoția de a vedea elementele transformându-se în mâinile sale.

Polenul distilat emitea vapori roșiatici denși, care dansau în aer în volute mari. Sennar l-a văzut plutind pe suprafața apei, înfășurându-se în jurul ramurilor copacilor până când s-a urcat pe cer intacte, dar din ce în ce mai fragile. A notat totul în jurnalul său, uimit și captivat de această minune. A adăugat un ingredient nou, un filtru pe care l-a obținut cu câteva luni mai devreme din sucul unui fruct de vară. A înregistrat modificări în textura și culoarea fumului, a încercat efectele filtrului asupra florilor, închise în odihna de noapte. Atunci spiritele au început să apară.

Imagini decolorate au apărut din apele lacului, atât de multe încât pentru câteva momente Sennar a crezut că erau rodul imaginației sale. Apoi le-a văzut devenind mai consecvente, zburând deasupra lacului, plonjând și apoi ridicându-se la suprafață. A rămas uimitt înaintea dansului spiritelor și nu a îndrăznit să se miște, pentru a nu întrerupe vraja acelei apariții. Deci era adevărat, magia s-a născut din flori, dar în acel moment nu conta. Ceea ce conta era frumusețea simplă și pură a acelei scene. Apoi s-ar gândi, acasă, să pună ordine în note și cum să folosească toate acea minunăție pentru scopuri magice.

În cele din urmă s-a ridicat și a avansat încet spre spirite. A întins mâna, iar una dintre apariții l-a imitat. Arăta ca o fată, semăna mult cu nimfele Lumii Pământene, dar Sennar a simțit că era ceva diferit. Când degetele i-au atins esența, a simțit un fior. Fata părea să se uite la el așteptând, ca și cum ar fi așteptat ceva de la el. Ochii, din fața lui, erau singurul lucru concret, înzestrat cu substanță. Erau albaștri, iar Sennar și-a amintit de Nihal. Figura s-a retras și a urmărit-o, într-o stare de semiconștiență. Picioarele lui au atins apa, și un fior lung i-a străbătut spatele: un frig înghețat. Dar nu s-a oprit. S-a scufundat până la talie, și un fulger de energie l-a zguduit. În mintea lui era o explozie de imagini: o fetiță care aleargă într-o pajiște, un bărbat și o femeie îmbrățișându-se reciproc, bucuria tinereții. Apoi, dintr-o dată, totul s-a transformat în roșul sângelui. Fața fetiței s-a transformat într-un rânjet, îmbrățișările

au devenit letale, cerul s-a rupt într-o mie de crăpături și și-a pierdut culoarea. Un țipăt îngrozitor a crescut, ce părea să-i străbată capul dintr-o parte în alta, și apoi durerea, durerea nesfârșită și moartea.

Sennar a simțit teroarea posedării, pe măsură ce conștiința de sine s-a stins, ca și cum ar fi fost aspirată de apă. S-a agățat cu toată puterea lui până la ultima licărire de conștiința care i-a rămas. A țipat, iar vocea lui a avut puterea să-l trezească. A ieșit din apă și s-a aruncat la pământ: a simțit, foarte vie, iarba udă de rouă sub obraz. A deschis ochii cu dificultate și s-a concentrat în fața fiolei de la care a început viziunea și din care fumul roșu încă apărea. A astupat-o cu o mână, apoi a luat-o și a aruncat-o în iaz. Strigătul care l-a asurzit a tăcut și spiritele, care până în acel moment dansau în aer, au dispărut, absorbite de apă. Era tăcere din nou.

Sennar zăcea pe pământ, cu inima galopându-i în piept. Era ud din cap până în picioare, cine știe cât și-a ținut capul sub apă.

Când părea să se fi calmat, s-a târât pe iarbă, îndepărtându-se cât mai mult posibil de iaz, și s-a așezat. Totul era la fel ca înainte: luna gigantică de deasupra lui, apa argintie, tăcerea. Un mormăit în spatele lui l-a făcut să se întoarcă, îngrozit. A scos un oftat de ușurare: era Oarf. S-a uitat la el îngrijorat și și-a așezat vârful botului pe mâna întinsă pe pământ, inertă, cu palma în sus.

— E în regulă, a murmurat Sennar, adresându-se mai mult lui decât lui Oarf. Dragonul i-a dat o pereche de atingeri pe spate. Sennar i-a simțit anxietatea, și el trebuie să fi simțit ceva. Orice ar fi fost, cu toate acestea, acum era plecat.

S-a uitat la micul lac. Nu mai părea la fel de inofensiv și frumos ca atunci când a sosit. Deci ceea ce s-a întâmplat avea o legătură cu polenul de flori, dar și cu acea apă. Ce era, ceea ce a văzut? Amintiri, probabil, ale cuiva. Acum, că se gândea la asta, totul era confuz, și nu se putea concentra nici măcar pe personajele pe care le-a văzut în timpul viziunii.

A dat din cap, încă s-a simțit amețit.

Mâine, când îi voi spune, Nihal va fi furioasă, s-a gândit el, iar concretitatea acelui gând l-a adus înapoi la realitate. Soția lui, acasă, așteptându-l, și Tarik, și viața lui. S-a ridicat, și-a luat lucrurile și a pornit să facă față călătoriei de întoarcere.

— Haide, omule, nu mai e nimic de făcut aici, și am nevoie să mă odihnesc, a spus el, sărind pe spatele lui Oarf. Dragonul îl tot privea suspicios. E în regulă, ți-am spus, l-a liniștit. Apoi a bătut din călcâie pe șoldurile animalului, și împreună s-au ridicat în cer.

În timpul călătoriei, Sennar a decis să nu-i spună nimic lui Nihal. În cele din urmă, era o prostie: o experiență neplăcută, desigur, dar una care ar aduce cu siguranță noi descoperiri. Dar ea nu ar lua-o în acest fel: ea ar fi speriată și poate i-ar fi frică să-l lase să-și continue studiile. Nu, era mai bine să păstreze secretul pentru sine.

Au ajuns acasă când zorii începuseră deja să coloreze cerul. Sennar pierduse noțiunea timpului la cascadă: se pare că a fost reținut ore în șir, și nici măcar una nu trecuse de la începutul experimentului până în momentul în care s-a trezit.

Va trebui să găsesc o explicație și pentru asta, s-a gândit el, lăsându-și fruntea să fie mângâiată de vânt, ca și cum și-ar putea netezi gândurile confuze. Oricum, el era foarte obosit, poate un pic de odihnă l-ar pune înapoi pe picioare.

Din fericire, Nihal încă dormea, la fel și Tarik.

Sennar s-a aruncat pe pat și a adormit aproape instantaneu. Numai că, la limita dintre veghe și somn, un indiciu de teroare l-a prins de gât, dar a dispărut imediat. Acel sentiment de neliniște l-a însoțit în odihna profundă.

III

Nihal s-a trezit alarmată de strigătele lui Sennar. Mâna s-a dus într-o parte, în căutarea sabiei, un reflex pe care nici măcar zece ani de pace nu au reușit să-l șteargă. Sennar zăcea nemișcat lângă ea, întins pe pat, dar din gura lui larg deschisă ieșes un țipăt care nu avea nimic uman.

— Sennar, Sennar! l-a strigat, scuturându-l.

Și-a deschis ochii larg, confuz.

— Ce este? a întrebat el ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Tu trebuie să-mi spui asta: te-ai trezit țipând ca un nebun, a spus Nihal, arătând îngrijorată. Un plâns subtil s-a ridicat din cealaltă cameră. Nihal s-a dat jos din pat și a fugit la Tarik.

— Iată-mă, sunt aici, e în regulă, l-a liniștit ea.

Sennar s-a uitat în jur. Era în camera lui, acasă, totul părea la fel ca întotdeauna. Nu-și amintește nimic despre coșmarul care l-a făcut să țipe așa. Și-a scanat memoria în căutarea unei imagini, dar spațiul dintre momentul în care s-a aruncat pe pat și momentul în care Nihal l-a trezit era o pată confuză. Trebuie să fi dormit foarte adânc.

— Te simți mai bine?, a întrebat ea când s-a întors în cameră.

Sennar s-a simțit teribil de vinovat.

— Da, a fost doar un coșmar, a spus el cu un zâmbet, care probabil i-a ieșit cam chinuit, pentru că Nihal și-a asumat imediat o expresie suspicioasă.

— Nu-mi spui totul, a răspuns ea.

Sennar a prins un fulger de îngrijorare în ochii ei, și a decis să dețină pentru el. Nu trebuia să-i spună despre spiritele cascadei; la urma urmei, nu s-a întâmplat nimic grav, nu exista nici un motiv pentru a o face neliniștită.

— Te asigur că a fost doar un coșmar. Se mai întâmplă, a spus el.

— Are de-a face cu cascada? Ieri nu mi-ai spus nimic despre ultima ta călătorie, a spus Nihal. Ce ai descoperit?

Nu s-a întors.

— A fost foarte... instructiv. Am adunat multe informații.

— Sennar... uită-te la mine. Te cunosc mai bine decât te cunoști tu însuți. Nu mă minți, a spus Nihal, luându-l de mână.

În sfârșit s-a întors și i-a zâmbit.

— A fost doar o noapte dificilă, crede-mă. Haide, să ne întoarcem la culcare, și a sărutat-o.

Nihal s-a întins lângă el, ținându-l de mână, iar Sennar a simțit-o rigidă în strânsoarea lui până când a adormit. Somnul însă întârzia să coboare asupra lui. Și-a mințit soția, indiferent dacă e pentru un scop bun, iar ideea nu l-a făcut să se simtă confortabil.

A doua zi s-a dedicat activităților zilnice cu angajament, în speranța că revenirea la normalitate ar putea spăla senzațiile chinuitoare din acea noapte. Cu toate acestea, trebuia să înțeleagă ce s-a întâmplat, era curiozitatea lui și natura lui de magician i-au impus-o. Cu un sentiment de profanare a extras din pungă unul din flacoanele în care luase o mostră din apa lacului.

De îndată ce l-a luat în mână, o viziune l-a lovit cu forța unui pumn: spiritul s-a materializat în mintea lui, în toate detaliile, ca și cum l-ar fi avut înapoi în fața lui. Îngrozit, a pus jos fiola și s-a holbat la ea.

E doar o amintire, și-a spus să mă calmez. *Doar o amintire.* A luat-o din nou și nu s-a întâmplat nimic. *Ai văzut? Ești doar puțin zdruncinat*. Și totuși, în ciuda liniștii restabilite, pentru acea zi a preferat să nu atingă acel flacon și să se concentreze pe studiul unui arbust cu proprietăți vindecătoare pe care-l descoperise recent în pădure.

Seara a încetat să mai lucreze mai devreme decât de obicei și și-a permis ceva timp cu Nihal și Tarik. S-au dus să adune ciuperci, iar el l-a învățat pe fiul său primul truc magic adevărat, același cu care își începuse cariera de magician: să cheme un mic foc în palma lui. Tarik a reușit să producă doar câteva scântei slabe, dar Nihal și Sennar au fost la fel de mândri de el. Era bine să aibă un copil, pentru că era ca și cum ar fi avut o a doua șansă în viață: prin el și-au retrăit copilăria, iar prin ochii lui puteau observa existența dintr-un alt punct de vedere.

De a doua zi, totul a început să se schimbe. Sennar a început să aibă o adevărată obsesie pentru flacoanele cu apa lacului; dacă la început le studia aproape fără voia sa, pe măsură ce zilele au trecut le-a dedicat tot timpul petrecut în laborator. Adesea Nihal trebuia să-l cheme de mai multe ori ca să-l recupereze. Ea i-a pus mai multe întrebări despre noaptea de la

cascadă, dar a continuat să nege, și chiar a început să-și manifeste supărarea față de curiozitatea soției sale.

— Nu mă mai cicăli cu aceste întrebări. De câte ori trebuie să-ți spun? Nu s-a întâmplat nimic cu cascada aia!

— Poate ar trebui să arunci flacoanele alea, a spus ea cu o amărăciune profundă care i-a cuprins inima.

Sennar a ridicat din umeri. În acele zile s-a simțit ciudat. Era mereu obosit, dar în același timp lucra cu o intensitate pe care nu o folosea niciodată. În timp ce corpul său părea să se descompună, iar fața lui devenea tot mai palidă zi de zi, mintea lui se învârtea cu o viteză nebună, fiind mereu ocupat să studieze și să formuleze ipoteze. Munca zilnică frenetică era întreruptă din când în când de viziuni despre ceea ce s-a întâmplat la lac. Imaginile explodau brusc, fără niciun motiv. Au durat un moment, apoi au dispărut.

Nihal a început să-și facă griji serios. Somnul lui Sennar a devenit foarte ușor, iar coșmarurile care-l trezeau în miezul nopții, în mijlocul țipetelor și halucinațiilor, erau aproape zilnice.

Într-o zi, în timpul prânzului, Tarik a pus o întrebare cu vocea lui stridentă:

— Tată, mă ajuți cu magia flăcărilor? Nu-mi iese atât de bine.

Sennar a tăcut.

— Sennar? a îndemnat Nihal.

S-a uitat la el enervat.

— Nu am timp.

— Te rog, tată... a insistat Tarik.

Sennar a lovit masa tare cu mânerul lingurii. S-a înroșit la față și s-a uitat la fiul său cu ochii turbați.

— Ți-am spus că nu am timp, la naiba! a strigat el.

Tarik era paralizat în timp ce plânsul îi făcea bărbia să tremure, înainte de a exploda în suspine disperate.

Nihal a rămas fără cuvinte. Și-a luat fiul în brațe, l-a consolat.

— Haide, tata e doar un pic obosit, dragă. Imediat își va cere scuze față de tine, a spus ea, mângâindu-i capul.

— Trebuie să învețe că eu nu sunt la dispoziția lui, șopti Sennar rece, reluându-și masa.

— Cere-i scuze, șuieră Nihal.

Sennar abia s-a uitat la ea, apoi s-a uitat destul la cel mic.

— Îmi pare rău, a murmurat.

Plânsul copilului a dispărut, dar Nihal a simțit că greutatea unui bolovan devine din ce în ce mai mare, și nu a vrut să-și vadă soțul pentru restul zilei.

În acea noapte nu a putut dormi. Sennar, lângă ea, era cufundat într-un somn agitat. Se mișca în pusee, murmura cuvinte de neînțeles, și totuși nu s-a trezit. Deja în timpul zilei Nihal a observat la el un tic ciudat: de multe ori a scuturat capul, ca și cum ceva îl deranja tot timpul.

Copleșită de insomnie, s-a așezat pe pat și și-a privit soțul. Era palid, și un văl de sudoare îi marginea fruntea. *Ce se întâmplă cu tine, dragostea mea*? l-a întrebat în tăcere, deși era încă iritată de modul în care el i s-a adresat lui Tarik. Ea și copilul veneau întotdeauna înainte de orice pentru el, niciodată nu ar reacționa în acest fel.

A ezitat o clipă. Știa că ceea ce cugetase zile întregi va rupe un echilibru pentru totdeauna. A strâns cearșafurile între pumni, apoi s-a decis.

S-a dus direct la laborator, în camera în care nu a intrat când el nu era acolo. Îi aparținea doar lui Sennar, era locul lui secret, și nu vroia să-l încalce. Dar acum era diferit: acel loc a devenit o peșteră în în care ceva era ascuns, ceva care îl consuma pe soțul ei, și ea trebuia să afle ce era.

A găsit fiolele aproape imediat. Avea imaginea lor sculptată în minte, clară și limpede. Acestea erau cauza a tot, nu exista nici o altă explicație. S-a întâmplat la Cascada Spiritului, deși Sennar a persistat să nege. Ceva s-a întâmplat și ceva a intrat în casa lor. A luat fiolele în mână și le-a examinat. Păreau să nu conțină nimic, doar apă, în cantități mici de acum, pentru că Sennar folosise deja o mulțime din ea pentru studiile sale.

— Pune-le jos.

Vocea lui a surprins-o la fel de ascuțită ca o lamă. Nihal s-a întors. Ceea ce era în prag nu era Sennar. Prea multă ură în privirea lui, prea multă tensiune în postura lui amenințătoare.

— Nu ești tu, a spus ea.

— Tu nu înțelegi nimic. Pune-le jos.

— După cum dorești, a spus Nihal, și a aruncat flacoanele la pământ, spărgându-le instantaneu.

Sennar a țipat și s-a aruncat la podea, încercând să ridice fragmentele. Îl dureau mâinile pe marginile cioburilor, dar nu-i păsa.

Nihal s-a aplecat și a încercat să-l facă să gândească.

— Oprește-te, te rănești singur!

A împins-o violent, trimițând-o să se prăbușească într-un raft. Tot felul de flacoane, cărți și pergamente au căzut, dar Lui Sennar nu i-a păsat. A sărit la gâtul soției sale și a încercat să o lovească. Instinctele războinicului s-au aprins instantaneu: Nihal a profitat de căldura acelor lovituri și l-a forțat pe Sennar să-și lipească abdomenul de pământ, cu un braț în mâini, pentru a-l imobiliza. A încercat să se zvârcolească, să dea cu piciorul și să-și scrâșnească dinții.

— Nu înțelegi nimic! Tu și rasa blestemată din care ați venit, elfii ucigași care m-au ucis! a strigat cu ură.

— Nu ești tu! Ce s-a întâmplat la cascadă? Ce?, a strigat Nihal, dar Sennar a continuat să se zvârcolească sub mâna ei. Un val de compasiune a făcut-o să-și slăbească strânsoarea. Cu o lovitură în rinichi, Sennar a reușit să se elibereze și a sărit pe fereastră, dispărând în noapte. Nihal s-a grăbit după el, i-a strigat numele, dar deja dispăruse. Tarik a strigat-o, alarmat de agitație.

A fugit la el, l-a îmbrățișat, a încercat să-l calmeze. Nu l-a putut lua cu ea, dar trebuia să-l urmărească pe Sennar.

Ceva oribil s-a întâmplat în acea noapte. A decis într-o clipă. S-a întors la laborator cu Tarik în brațe, a scotocit cu mâinile tremurând în haosul luptei și a găsit sticla. Era un filtru dulce, dar ar funcționa oricum.

— Bea, vei fi mai bine, a spus ea, și i-a dat lui Tarik sticla.

Copilul s-a supus și a adormit într-un timp scurt. Vraja de somn, una dintre cele mai simple vrăji.

Nihal a luat sabia și a fugit. Oarf se trezise deja. Sensibilitatea lui acută l-a făcut să înțeleagă că se întâmplă ceva grav. Părea să înțeleagă instantaneu, pentru că s-a ridicat și s-a pregătit să fie înșeuat. Nihal l-a legat pe Tarik pe spatele dragonului, apoi s-a urcat și ea.

I-a lovit șoldurile dragonului și au zburau.

Știa care era destinația. Sennar ar fi putut merge doar acolo unde a început totul, la cascada unde nu ar fi trebuit să meargă. Ar fi trebuit să-l rețină în acea noapte, acceptând să-l lase să stea lângă ea ca să o consoleze. Și în schimb...

Cascada s-a arătat la scurt timp după aceea, apele argintii care acum nu mai inspirau calm, ci străluceau sinistru în lumina lunii.

Nihal l-a lăsat puțin în urmă pe Oarf și i l-a încredințat pe Tarik, punându-l cu grijă pe șa și legându-l cu o bucată lungă de pânză ca să nu cadă. L-a mângâiat pe frunte, l-a sărutat pe obraz. Dormea profund. S-a uitat la Oarf implorând, iar ochii hotărâți ai dragonului i-au spus că nu are de ce să se teamă, că fiul ei va fi mai mult decât în siguranță.

Nihal a fugit la cascadă și s-a oprit pe malul iazului. Calmul era absolut. Apa clipoci ușor, suprafața era ondulată doar de mici valuri concentrice. Nu părea să fie nimeni acolo, iar Nihal statea în așteptare. L-ar fi blocat pe Sennar când ar ajunge și l-ar aduce cu forța acasă. Apoi s-ar gândi cum să-l ducă înapoi la ea. Când s-a așezat a observat o figură în lumina slabă, nu departe de cascadă. Stătea pe mal, cu picioarele scufundate în apă până la genunchi, nemișcată și palidă ca o statuie de ceară. În jur, o suită de figuri diafane și spectrale pluteau, înconjurând-o și părea aproape să o învăluie.

— Sennar! a strigat Nihal, cu sabia în mână. Trebuie să fi folosit vraja de zbor ca să ajungă acolo primul. Spiritele s-au întors brusc spre ea și s-au aruncat asupra ei. Prin corpurile lor eterice, Nihal l-a văzut pe Sennar alunecând ușor în apă și dispărând sub suprafața lacului.

Ea a mânuit sabia, dar nu era de nici un folos: oricâte lovituri a dat, lama trecea prin aceste organisme inconsistente, fără a le zgâria. Cu toate acestea, deși cristalul negru nu le-a putut penetra, a fost capabil să blocheze mișcările lor, ca și cum le-ar înfășura în fire foarte subțiri, rezistente dincolo de orice cuvânt. Lumea din jurul ei a început să se dizolve și s-a simțit copleșită de viziuni și amintiri care nu îi aparțineau. Copii care se joacă, bătrâni care mor, tineri uciși în floarea vârstei, femei plângând. O mulțime de spirite i-au invadat mintea. Pentru o clipă și-a pierdut controlul, copleșită de acea magmă a durerii. I s-a părut că timpul petrecut în Ținuturile Necunoscute nu a existat niciodată, și s-a trezit consternată în mijlocul unei câmpii însângerate, în țara care a fost odată a strămoșilor ei, capul care răsuna de țipetele tuturor jumătate elfilor pe care Tiranul i-a măcelărit, întreaga sa descendență.

Totul e ca atunci, totul ca atunci! A auzit o voce țipând, și s-a întrebat dacă viața ei liniștită nu a fost doar un vis, încă o iluzie de-a lui Thoolan, Gardianul Altarului Țării Zilelor, care i-a promis o viață fericită.

Apoi, aproape din neatenție, degetele ei au atins Talismanul. Nihal l-a strâns cu toată puterea. Era concret, adevărat, i-a spus despre tot ce s-a întâmplat din timpul războiului până în acea zi. Nu era nici un vis, nici o iluzie, ers făcut din metal și materie minerală, și mai presus de toate a ascuns toată durerea pe care a trebuit s-o sufere pentru a ajunge unde era, și sacrificiul Tatălui Pădurii. Pietrele strălucesc, inundând micul luminiș cu lumină. Creaturile s-au dizolvat, mintea lui Nihal era din nou liberă. A căzut la pământ, epuizată. Pacea și tăcerea i-au revenit în cap, pe malul micului lac. S-a dprijinit pe sabie ca să se ridice și s-a uitat la apele întunecate.

S-a scufundat fără ezitare, cu Talismanul încă încleștat între degete. Apa înghețată a salutat-o și s-a închis peste ea cu un clipocit. Întunericul era adânc, luminat de lumina pietrelor Talismanului. Cu toate acestea, apa părea incredibil de clară. Nihal s-a uitat în jur, disperată. Lacul, care i s-a părut întotdeauna o întindere mică de apă din exterior, părea acum să se fi dilatat pentru a deveni o întindere neagră uriașă. Chiar și în timpul zilei, ea și Sennar nu s-au scăldat niciodată acolo: acel loc era sacru pentru Huyé, locul de odihnă al morților lor, și din acest motiv nu au îndrăznit niciodată să-l profaneze.

Din întuneric, figurile eterice au început să apară din nou. Păreau deranjați de lumina Talismanului și s-au retras repede la vederea lui. Nihal s-a întors la suprafață, fără suflare, a inspirat mult și s-a întors sub apă, căutându-l pe Sennar. A început să înoate la suprafața apei, cu ochii uitându-se în jos, cu mâna ținând Talismanul întins în față pentru a lumina apa. Lumina ei a pătruns cinci brațe sub ea, apoi era înghițită de întuneric. În cele din urmă a văzut ceva mișcându-se, o figură care nu avea nici viteza, nici inconsistența prezențelor care pluteau acolo, ceva care avea carne și sânge. Ea a înotat până la fund cât de repede a putut, până când a văzut o mână inertă, cu fața în sus, scufundându-se încet în abisuri în care nu ar fi putut-o ajunge. A dat o ultimă lovitură disperată de picior și a reușit să o prindă. S-a oprit pentru o clipă, suficient cât să ajungă la corpul abandonat al lui Sennar, așa că l-a strâns cu forța la piept. A

reluat înotul, dar totul părea inutil. Era ca și cum ar fi înotat împotriva curentului, și cu cât se mișca mai mult simțea că stă nemișcată. A insistat, și-a simțit picioarele în bucăți și plămânii în flăcări. Avea nevoie disperată de aer, dar suprafața era invizibilă și părea mereu prea departe, de neatins.

Gâtul o durea, esimțea nevoia incontrolabilă de a deschide gura, dar știa că, dacă ar fi făcut-o, acesta ar fi sfârșitul. S-a străduit, din nou și din nou. Apoi, când a crezut că nu mai poate veni, dintr-o dată apa s-a deschis deasupra ei. Inspirarea aerului în plămâni era la fel de frumoasă și dureroasă ca prima suflare a unui nou-născut. A alunecat pe țărm și a așezat corpul lui Sennar pe pământ. A stat lângă el, epuizată, pentru câteva momente. De îndată ce a putut să se miște, s-a ridicat pe brațe și s-a uitat la el. Pieptul lui nu se ridica și nu cobora. Era absolut nemișcat.

Nihal nu a lăsat loc fricii și disperării. A început să-i sufle aer în gură, în timp ce cu o mână se sprijinea pe inima lui evocând o vraja rapida de vindecare. A continuat timp de câteva secunde nesfârșite, până când l-a auzit tușind încet și a văzut apa curgând de pe părțile laterale ale gurii.

Abia atunci a căzut pe iarbă, cu brațele deschise și cu fața întoarsă spre cer.

E în viață. E în viață! și-a spus, cu bucurie.

Era în viață, da, dar nu era în siguranță. Ceea ce s-a întâmplat sub lac i-a agravat starea. Trebuia să-l ducă acasă: acolo era laboratorul, cu toate informațiile și instrumentele pentru a încerca să-l vindece, și trebuia să ajungă cât mai curând posibil.

L-a târât pe Sennar departe de lac, dar era aproape complet neputincioasă, și a reușit să-l mute doar cu câteva brațe. L-a chemat pe Oarf, care a ajuns repede cu Tarik în șa, încă adormit: nu se mutase din poziția în care îl lăsase. Nihal l-a ridicat pe Sennar, și a reușit în sfârșit să se lase pe spatele dragonului. Ritmul puternic al respirației lui a calmat-o. Dar în acest moment frica a copleșit-o. Până atunci, nu a avut timp să reflecteze, ca întotdeauna atunci când era în luptă. După toți acești ani, și schimbările care au avut loc în ea și viața ei, lupta a continuat să reprezinte un mare spațiu alb care s-a deschis în existența ei. Era acțiunea pură a corpului, fără nici un gând, dispariția a tot ceea ce era altceva decât mușchii și oțel în acțiune. Dar acum, că nu a mai trebuit să lupte, că zbura acasă,

a înțeles în mod clar măsura a ceea ce sa întâmplat. Mai devreme, la cascadă, Sennar intrase în contact cu unul dintre acele spirite și fusese posedat de el. Și în acea noapte era în pericol de moarte.

Cele mai mari temeri ale sale au devenit realitate. Tot ce a cucerit în acei ani era în pericol.

Nihal a așteptat. La intervale neregulate i-au adus un castron cu ceva alimente, întotdeauna resturile de fructe abia comestibile, coji de fructe frământate cu un terci incolor. Seara, un paznic și un tânăr magician au venit să-i verifice rana de la picior. Nu au vindecat-o niciodată complet, au făcut durerea să o chinuie, păstrându-i trupul și mintea într-o stare de tensiune perpetuă. Și au tăcut, o tăcere de neclintit care nu făcea decât să-i adâncească temerile, scufundând-o într-un abis de frustrare.

"Lasă-mă să-mi văd fiul! Vreau să știu unde este soțul meu!", a strigat ea neîncetat, de când au intrat răpitorii ei până când au ieșit, chiar dacă nu a ajutat. Pentru că răspunsul era doar ecoul vocii ei, și acele țipete, intermitente, provenind de cine știe unde.

Soarele a răsărit și a apus de cinci ori înainte s-o scoată din închisoare. Dimineața a aprins celula cu o strălucire roz când ușa s-a deschis și trei paznici au intrat, aplecându-se, câți erau în acea cămăruță. Păr verde, piele diafană și corpuri subțiri, primii doi elfi l-au luat de subsuori, în timp ce un al treilea bătea în bolțul fixat în podea, eliberând-o din lanțuri.

Au târât-o afară, într-un coridor lung, întunecat, mucegăit, iar Nihal a observat că picioarele ei nu răspundeau. În celulă nici măcar nu le putea întinde, iar imobilitatea lungă, împreună cu rana, le slăbise. Era imposibil să lupte în aceste condiții, chiar dacă avea sabia lângă ea, așa că s-a resemnat să fie sprijinită de gardieni, poticnindu-se de-a lungul drumului.

Ei au mers prin pasaje subterane lungi pe care au deschis uși mici din lemn. Erau celule, iar Nihal se întreba unde sunt soțul și fiul ei.

"Tarik este doar un copil, nu are nimic de-a face cu această poveste", a spus ea printre dinți, dar elfii au continuat s-o târască fără să vorbească.

Când au ieșit în aer liber, lumina a orbit-o pentru câteva momente. Deși a văzut marea și o felie de cer din închisoare, ea a avut cinci zile în care n-a văzut soarele, și a trebuit să clipească de câteva ori înainte de a se concentra pe zona portuară din Nelor. S-a întors în acel oraș bledtemat, din teritoriile elfilor, unde a început totul. Erau pe un drum spre centru. Pe laterale, aripile mulțimii se holbau la ea cu dispreț, cineva a strigat insulte, altcineva a aruncat coji putrede spre ea. A simțit ura acelor oameni ca otrava, și ers o ură pe care o știa, pe care-a văzut-o reflectată pe prea multe fețe în Lumea Pământeană. S-a întors în timp, viața ei s-a întors la începuturi. Ultimele cuvinte ale Cronicilor Lumii Pământene i-au venit în minte.

> În curând voi pleca și voi lăsa în urmă o lume care se bazează pe un echilibru fragil; Știu că mai devreme sau mai târziu se va rupe și va ceda din nou războiului. Știu, de asemenea, totuși, că pacea și speranța se vor întoarce, și apoi din nou întuneric și disperare. Nu în acest cerc etern se află sensul vieții noastre?

Sennar era cel care a scris aceste cuvinte, și au rezonat la fel de profetic ca niciodată. În mod ironic, era doar ceea ce se întâmpla cu ea, cu ei. Răul a așteptat în întuneric, s-a maturizat în zile fericite, a întins o ambuscadă unui pacient, ghemuit în faldurile vieții sale senine, și a explodat în cele din urmă.

Au condus-o lângă o clădire mare din lemn, cu vitralii mari, înconjurate de turle subțiri, înalte, atât de fin cizelate că părea imposibil să fie produsul priceperii mâinilor muritoare.

Au intrat și au fost învăluiți de lumina colorată care filtra din exterior. Era una din acele zile reci și senine de toamnă, luminată de un soare nemilos în fața căruia nimic nu se putea ascunde. Picioarele ei s-au târât de-a lungul unei scări de sticlă care duce la un amfiteatru imens din lemn, cu standuri pline cu oameni. Trebuie să fi fost mii de oameni acolo, și mulți alții au fost lăsați afară. Erau cu toții acolo pentru ea, o așteptau.

Deasupra standurilor, un capac de vitralii subțiri filtra lumina spre public într-un mozaic colorat delicat, în timp ce spațiul central era deschis. În mijlocul amfiteatrului era o cușcă, unde au închis-o. Nihal s-a agățat de bare. Încerca să ascundă

tremurul din picioare, nu voia să fie slabă cu acei oameni, voia să-i privească în ochi, nu să le dea satisfacția de a o doborâ.

În mijlocul tribunelor era o scenă, pe care stăteau cei care urmau să fie cei mai mari. Erau cinci în total, îmbrăcați în tunica simplă de fildeș, cu margini colorate: verde pentru cei patru care stăteau afară – doi bărbați și două femei – și roșu mărginit de aur pentru cel din mijloc, cel mai în vârstă, care purta o coafură înaltă de aceeași culoare; Trebuia să fie judecătorul.

De fapt, el era cel care a ridicat un braț, și o tăcere de mormânt coborât pe audiență.

"Nihal din Țara Vântului, jumătate elf. Știi de ce ești în fața acestei adunări?"

Nihal și-a scrâșnit dinții. "Nu am făcut nimic greșit, sunt nevinovată", a spus ea.

Judecătorul s-a uitat la ea în tăcere. Fața lui era indescifrabilă, imposibil de stabilit exact vârsta lui; avea ovalul alungit, ochii purpurii foarte luminoși și păr aproape alb.

"Ești acuzată de încălcarea interdicției exilului, de răpirea unui vrăjitor elf, de atacarea și rănirea a trei gardieni și de uciderea a șase dintre ei acum câteva zile."

"Ai intrat în casa mea, mi-ai atacat fiul, dragonul, mă apăram!"

Publicul a răcnit, dar judecătorul a ordonat tăcerea ridicându-și brațul.

"Acest lucru nu te-a autorizat să efectuezi carnagiul pentru care ești responsabilă."

Nihal a simțit cum furia fierbea în pieptul ei. A simțit ostilitatea acelor oameni și setea lor de răzbunare, o sete care nu va fi stinsă până când nu vor vedea sângele. Era vinovată că nu era elf.

Și-a strâns mâinile mai strâns în jurul gratiilor.

"Bine, m-am apărat și am ucis șase elfi. Bine, am încălcat exilul, dar lasă-mă să-ți explic. Eram disperată, soțul meu era pe moarte."

"Deci, îți recunoști vina!" a spus judecătorul triumfător.

"Eram disperată", a repetat ea. "Lasă-mă să explic!" a adăugat imediat, în timp ce publicul începea să urle.

Judecătorul a ridicat din nou brațul și, în tăcerea care a urmat, părea să cântărească cererea sa. În cele din urmă, el a făcut un gest fără echivoc pentru ea: că va vorbi.

Nihal a închis ochii, și-a adunat ideile, apoi a ridicat capul și a povestit lupta.

IV

Nihal a căutat prin notițele lui Sennar, i-a răsfoit frenetic cărțile, s-a străduit să-și amintească tot ce știa despre pregătirea magică scurtă și incompletă la care a fost supusă în trecut. A încercat fiecare vrajă pe care și-a amintit-o, a încercat totul. Zadarnic. Sennar a continuat să stea întins în pat, palid printre pături, mai tras la față cu fiecare minut care trecea, cu respirația din ce în ce mai slabă. Și alături de el, Tarik răvășit, care întreba insistent ce s-a întâmplat, ce avea tata, și cine l-ar vindeca dacă ar fi bolnav, din moment ce magicianul era el. Nihal a rămas fără cuvinte pentru a-l consola și nu și-a mai putut reține disperarea. Așa că a decis.

A pregătit totul înainte să răsară soarele. A pregătit o targă improvizată care ar putea fi asigurată pe hamurile lui Oarf, astfel încât să-l transporte pe Sennar confortabil. A luat ce era necesar pentru călătorie și l-a trezit pe Tarik. L-a pus să mănânce repede, l-a îmbrăcat și l-a pregătit. Era foarte devreme, iar cel mic căsca și-și freca ochii.

— Unde mergem?

— La Huyé, a spus Nihal cu un zâmbet, și el instantaneu s-a înveselit. Era o veste care-l bucura mereu. Mergeau destul de des în satul Huyé, care a fost întotdeauna amabil și de ajutor, și, de asemenea, avea cunoștințe vechi despre elfii la care Sennar ținea foarte mult. El mergea frecvent să-i interogheze, și cumpărase de la ei tomuri antice care îi erau de folos pentru cercetările sale. Tarik îi iubea. Uneori vizitau satul doar ca să se joace cu câțiva Huyé mici; viața pe care au dus-o în casa lor a fost liniștită și senină, dar cu siguranță prea singură pentru un copil de vârsta lui Tarik. Copiii Huyé erau plini de viață și curioși, un pic prea sălbatici pentru gusturile lui Nihal, care, în ciuda faptului că fusese un îndrăzneț adevărat în copilărie, ca mamă era destul de îngrijorată. Dar una peste alta, nu s-a întâmplat nimic grav, chiar și în cele mai sălbatice raiduri.

A sărit cu Tarik pe spatele lui Oarf și au plecat. Călătoria era lungă, iar pe spatele Kagua, dragonii de pământ care populau Ținuturile Necunoscute, ar dura trei zile. Cu Oarf, ar putea dura o zi, dar era vorba despre a-l forța la maxim. În orice caz, nu aveau de ales: trebuiau să ajungă cât mai curând posibil.

Nihal ura fiecare moment al călătoriei. Cerul era umflat de nori, iar promisiunea ploii a venit la miezul după-amiezii. Ea l-a acoperit pe Tarik cu o pelerină din lână pe care o impermeabilizase cu rășina unei plante care creștea în Ținuturile Necunoscute, cu o consistență deosebit de uleioasă, dar nu părea suficientă. Era prima ploaie de toamnă a acelui an, subțire și rece, și le-a înțepat fața, căutând fiecare fâșie de piele descoperită să se strecoare în haine. Dar chiar mai mult decât ploaia, ers preocuparea care-a devorat-o pe Nihal, și acea boală antică care a fost întotdeauna condamnarea ei: intoleranța la inacțiune. De fiecare dată când corpul s-a oprit, mintea a început să galopeze. Îi ers foame de acțiune, trebuia mereu să aibă ceva de făcut, mai ales în momente dramatice de genul asta. A încercat să se calmeze, repetând că trebuia doar să aibă răbdare și că în curând vor ajunge, dar între timp fantomele din trecut s-au întors să o viziteze: teama de a fi singură, de suferință, gândul că asta era în cele din urmă plata pentru toată durerea pe care a cauzat-o.

Au ajuns noaptea târziu. Ploua puternic și satul, cocoțat pe o creastă stâncoasă, abia ieșea în evidență în lumina lunii. Colibele de lemn, atârnând aproape miraculos de stâncă și unite de scări și ascensoare, arătau ca niște pete negre pe piatră. Oarf a scos un răcnet, apoi s-a cocoțat pe creastă, nu departe de o scară care ducea la case mai mari. Primul care a sosit a fost paznicul de serviciu în acea noapte. Huyé nu aveau o relație bună cu elfii, și de aceea exista întotdeauna cineva de pază. A urcat repede pe scară, apuncându-o de mână. Purta o pelerină mare din piele, cu o gaură pentru cap și o glugă mare. Era la fel de înalt ca un pitic, dar corpul era subțire și agil ca al unui elf, precum și urechile ascuțite, în timp ce părul era de un albastru foarte închis. A recunoscut-o aproape instantaneu.

— Nihal!

— Bună, Lak, a răspuns ea.

Huyé vorbeau un dialect elven pe care Nihal îl învățase în acești ani. La început, ea a învățat-o apatică: ea nu a iubit nimic despre elfi, dar Huyé i-au plăcut, și, în orice caz, era limba oficială în Ținuturile Necunoscute, și astfel ea s-a resemnat s-o folosească.

— Suntem întotdeauna bucuroși să te vedem, dar este un pic neobișnuit. Cum se face că ești... Întrebarea a murit între buzele

lui Lak imediat ce a văzut targa pe care se afla Sennar. El a ajutat-o pe Nihal să o dezlege și împreună au dus-o într-un loc ferit de ploaie.

În partea de sus era coliba lui Jat, șeful satului, și acolo a fost condus, nu înainte să fie anunțată de Lak. Un bătrân a apărut la ușă; Nihal l-a văzut mereu purtând însemnele puterii, îmbrăcat într-o manieră adecvată rangului său, dar acum purta o cămașă mototolită, sub o pătură grea de lână, iar expresia lui era aceea a celor care tocmai au fost scoși din pat. Barba și părul lung, cu dungi albe, au căzut dezordonat peste umeri, și cu acele haine aruncate pe el arăta chiar mai osos decât era. În spatele lui, Nihal i-a zărit familia.

— Nihal. Te rog să intri, a spus el.

— Sennar e afară, s-a grăbit să spună, în timp ce Lophe, soția șefului satului, l-a preluat pe Tarik și l-a adus înaintea focului.

Jat a dat din cap.

— Vom avea grijă de tot, nu îți face griji. Intră și explică-ne totul.

I-au dat o pătură și o ceașcă de lakhre, băutura fierbinte puternică care era obținută din infuzia anumitor frunze care au crescut de-a lungul stâncii și pe care Huyés le consumau pentru a se reîmprospăta în cazul oboselii. Au pus-o să stea în fața focului, în timp ce Lophe îl dusese deja pe Tarik într-o altă cameră ca să se poată odihni. Coliba a fost rapid populată de alte prezențe: preoți cu cranii rase, administratori, cunoștințe simple. Nihal nu s-a putut abține să nu se simtă mângâiată în fața celui de-al doilea spectacol de prietenie: s-a năpustit acolo în mijlocul nopții, i-a trezit cu un urlet de dragon, dar ei au salutat-o și au încălzit-o și erau gata să o ajute.

— Sennar s-a scufundat în apele lui Prekotar Aniré, a spus ea într-o singură suflare. Ceva teribil trebuie să i se fi întâmplat.

Fața lui Jat s-a întunecat brusc. El a aruncat o privire îngrijorat la Lurh, în spatele lui: era un Huyé un pic mai înalt decât ceilalți, cu membre lungi și o față sinistră, cu capul complet ras și un tatuaj pe piept, abia vizibil deasupra gâtului tunicii, care-l califica ca Preot Suprem al satului. A făcut un pas în față cu o expresie gravă.

— Spune-mi totul, fiecare detaliu.

Nihal o făcu, în timp ce fața lui Lurh trăda o preocupare extremă, vizibilă în cutele contractate ale gurii sale. Era un

individ foarte greu de descifrat; Nihal nu l-a văzut niciodată râzând și nici să stea în compania altora în afară de elevii săi, care i-au sorbit de pe buze. I s-a părut întotdeauna un tip singuratic, izolat de comunitate, un om care era complet dedicat studiilor, și poate că acesta era motivul pentru care s-a împrietenit cu Sennar.

Când Nihal a încetat să mai vorbească, Lurh și-a plecat capul și a rămas tăcut câteva momente. Apoi a ridicat asupra ei o privire dură.

— Știi că Prekotar Aniré este un loc sacru pentru noi. Math Sennar a fost întotdeauna fascinat de ea, a spus el pe un ton serios. El a folosit titlul onorific pentru Sennar, care era rezervat doar pentru vrăjitori. Am discutat pe larg acest lucru, iar el mi-a exprimat, de asemenea, intenția de a studia cascada și proprietățile sale magice. Știu sigur că nu s-ar scufunda niciodată de bunăvoie, pentru că întotdeauna a avut respect pentru ceea ce avem considerare. Cu toate acestea, ceea ce s-a întâmplat este extrem de grav, n-o ascund. Nihal și-a strâns mâinile în jurul paharului. Prekotar Aniré este un loc sacru de mii și mii de ani. Este, de asemenea, valabil pentru elfi, care timp de secole l-au venerat ca Menorath Karva. Spiritele locuiesc acolo încă de la începuturile timpurilor, iar multe nu au găsit încă calea către pacea veșnică. Sunt spiritele pe care le-ai văzut rătăcind sub suprafața lacului. Lacul este calea lor, Nihal, contactul lor cu lumea celor vii."

— Este unul dintre ei, nu-i așa? a întrebat ea cu vocea tremurândă.

Lurh a dat din cap.

— Ai reușit să te scufunzi fără să te temi, pentru că ai avut protecție, și a arătat Talismanul. Math Sennar nu-l avea. Unul dintre aceste spirite pare să-i fi penetrat corpul și să-i fi otrăvit sufletul. Math Sennar este un magician, și unul foarte puternic; acest lucru îl face mai sensibil la influența unor astfel de spirite, pentru că este mai aproape de ele.

— Cum îl putem ajuta?, a întrebat Nihal nerăbdătoare. S-a mai întâmplat și înainte, a adăugat ea.

— Nu, nimeni nu a îndrăznit vreodată să se scufunde în aceste ape, a spus Lurh, înclinând din nou din cap, cu grijă.

— Da, dar trebuie să existe o cale. Am citit în cărțile lui Sennar că există multe formule pentru a anula posesia spiritelor. Dar nu

am suficiente puteri pentru a face acest lucru și nu cunosc natura spiritului care locuiește în corpul său. Dacă ai acea putere, și informațiile de care ai nevoie, sunt sigură...

Lurh și-a pus mâna pe umărul ei.

— Vom face tot ce ne stă în putere. Dar înainte să vorbesc, trebuie să-l vizitez.

Nihal a forțat nodul care îi venea din stomac în gât.

— Ți-l încredințez complet ție, a spus ea cu o rugăciune în ochi.

Nici atunci Lurh nu și-a permis să zâmbească.

— Îi purtăm o mare stimă lui Math Sennar, iar el este prietenul meu: voi face imposibilul pentru el.

Orele care au urmat au fost pline de suferință pentru Nihal. Experiența bolii – a bolii reale, mortale – lipsea din viața ei. Ea a văzut multe decese violente, dar nu știa se simți atunci când viața celui pe care îl iubești este consumată de altceva decât sabie. Nu cunoștea așteptarea neliniștitoare, timpul suspendat – care uneori pare să curgă prea încet, uneori inexorabil de repede – și sentimentul de neputință al celor care nu pot face altceva decât să aștepte. În fața ferestrei camerei care i-a fost atribuită ei și lui Tarik continua să plouă neîncetat, o pătură de apă care prefigura sosirea toamnei. Acasă a era timpul de prăjit castane, timp pentru a aduna lemn și a adormi pentru prima dată în fața șemineu aprins. Totuși, din coliba mică suspendată peste abis, acele plăceri simple și de zi cu zi păreau îndepărtate, de neatins, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Chiar înainte de răsărit, în sfârșit, Lurh a bătut la ușă. Nihal l-a lăsat să intre. De pe fața lui Huyé a încercat să obțină răspunsurile pe care le căuta; dar, ca întotdeauna, era o mască indescifrabilă.

— Am făcut ceea ce era în puterea mea, și am încetinit acțiunea spiritului. Nihal nu s-a putut bucura. Din contră, un atac de panică și-a făcut drum în inima ei. Încetinirea nu însemna oprirea. Spiritul care a intrat în posesia minții și trupului lui Math Sennar încearcă să-l ia cu el în abis. Nu înțeleg de ce, dar Sennar seamănă din ce în ce mai mult cu el. Asta e boala lui.

— Ce se poate face?, a insistat Nihal.

— Ceea ce am făcut. Lurh a tăcut un moment, a oftat, și Nihal părea să trăiască într-un coșmar. Înainte să deschidă gura, își

dăduse deja seama ce avea de gând să spună. Suntem mari vindecători, Nihal, știi, aceasta este arta în care excelăm. Mi-am aplicat toate cunoștințele despre asta, cu soțul tău, dar a lui nu e o boală, nu e o rană. E o vrajă, e magie în cea mai pură formă. Și e elven.

Nihal și-a strâns pumnii și s-a uitat afară, unde ploaia nu a încetat să cadă, nepăsătoare. Între timp, lumea ei se destrama și viața sa, cucerită cu prețul unor mari sacrificii, s-a prăbușit. Prekotar Aniré este atât de îmbibată cu magie elven că nu putem face nimic pentru a elimina vraja, a adăugat preotul.

Nihal și-a încleștat maxilarul. Nu putea renunța.

— Deci, trebuie să mă întorc la elfi, a spus ea uscat.

Pentru prima dată de când l-a cunoscut, l-a văzut pe Lurh interzis. Ea nu a știut niciodată în mod clar ce s-a întâmplat între Huyé și elfi, dar trebuia să fie un trecut oribil.

— Nu te vor ajuta niciodată.

— Nu asta ți-am cerut să faci.

— Nu-ți amintești cum te-au tratat când te-ai dus la ei? Elfii urăsc toate celelalte rase, ei le consideră responsabile pentru expulzarea lor din Lumea Pământeană. Și deja ai uitat exilul pe care ți l-au impus? Ei sunt plini de ură.

— S-a întâmplat în Orva. Poate voi avea mai mult noroc în alt oraș.

— Sunt orașe-stat, dar împărtășesc aceleași legi. Ai fost alungată din Ținuturile Elfice, nu te poți întoarce, a insistat Lurh.

— Nu asta mă interesează: magia lor îl poate salva?

Lurh a tăcut pentru o vreme care i s-a părut nesfârșită. Răspunde, l-a presat ea.

— Da, a spus el în cele din urmă.

Nihal nu a pierdut nicio clipă: a luat sabia pe care o odihnea pe pat și a strecurat-o în centură.

— Nu are sens, este sinucidere curată, a spus Lurh. Gândește-te la fiul tău.

— Crezi că e mai bine pentru el să crească fără tată? Pentru el o fac de asemenea, pentru Tarik.

— Te vor ucide, iar copilul tău va rămâne fără mamă.

Nihal s-a uitat furioasă la el.

— Sennar m-a salvat în toate felurile în care aș putea fi salvată. Ani de zile a fost tot ce am avut, singurul lucru pentru

care merita să merg. Nu-l pot lăsa în seama sorții, nu pot trăi fără el.

Fața preotului era extrem de tristă.

— Se va termina prost, Nihal, o simt...

— Nu-l voi lăsa să moară. Voi găsi un leac pentru el, indiferent cât ar costa.

S-a grăbit să iasă din cameră, iar Lurh stătea nemișcat în mijlocul colibei. Percepția a ceea ce urma să vină l-a lovit cu claritatea unui fulger: cumva știa, văzuse. Dar nu a putut face nimic s-o oprească.

V

Elfii au abandonat Lumea Pământeană, în care s-au stabilit primii, când au fost forțați să o împartă cu celelalte rase care începuseră să o populeze. Ei s-au stabilit apoi în Ținuturile Necunoscute și s-au retras de-a lungul coastei, unde au creat patru mari orașe-state, independente unele de altele, dar confederate într-o adunare generală care deliberează pe probleme comune. Interdicția lui Nihal și Sennar a fost una dintre ele. Nihal a decis să meargă la Nelor, cel mai nordic oraș elven. Ea și Sennar l-au vizitat în trecere înainte de a fi capturați în Orva, și ea păstra doar o amintire vagă a acestuia. Știa că e destul de populat, și poate că ar fi găsit mai ușor magician.

Huyé i-a furnizat provizii abundente pentru călătorie și i-au dat niște machiaj cu care să se deghizeze: un colorant pentru păr și hainele unui elf care trecuse cu mult timp prin sat. Mai presus de toate, au promis să aibă grijă de Tarik. Să-și ia rămas bun era mai greu decât a crezut. Fața lui a fost ultima imagine pe care a vrut să o imprime în minte după ce l-a înșeuat pe Oarf, care o aștepta gata de plecare.

— Vei sta departe atât de mult? a întrebat-o copilul.

— Voi încerca să mă întorc cât mai curând posibil.

— Nu vreau să pleci.

— Tarik, te rog, încearcă să înțelegi... este pentru a-l vindeca pe tata.

— Atunci voi veni cu tine.

Nihal zâmbea în timp ce-i mângâia părul. Era un amestec perfect de personaje al ambilor, Tarik: roșul părului tatălui său, violetul ochilor mamei sale, și acele urechi ușor ascuțite, nici ca om, nici ca jumătate elf. Avea dreptul la tatăl său, iar ea i-l va aduce înapoi cu orice preț.

— Este o călătorie lungă, dar vei vedea că timpul va trece mai repede decât îți imaginezi. Mereu mi-ai spus că-ți place aici, sunt toți prietenii tăi. Dă-mi mâna, hai, a spus ea, iar Tarik și-a întins palma deschisă. Nihal a pus o pietricică aurie, care amintește de silueta capului unui dragon. Copilul a deschis ochii larg, mândru de această comoară. Pietrele erau pasiunea lui, și el a concurat de multe ori cu copii Huyé la cine găsea formele cele mai originale.

— Acesta este angajamentul meu. Promit că mă întorc în curând. Ține-o cu tine și mă voi simți aproape de tine.

Tarik a strâns pietricica cu forță și a dat din cap, mândru de misiunea mamei sale. Nihal l-a sărutat în cap și a plecat, cu greu ținându-și lacrimile.

I-a luat cinci zile să ajungă la mare. Ea se rostogolea în fața ei plată și strălucitoare, luminată de prima lună plină a toamnei. I-a amintit imediat de Țara Mării, locul din care venea Sennar. Era același ocean misterios pe care soțul ei a navigat în trecut, în acea călătorie disperată pentru ajutor la Zalenia, în Lumea Scufundată, pe care nimeni nu a explorat-o încă. Coasta abia putea fi văzută și, pe ea, luminile tremurătoare ale Lumii Elfilor. Ajunsese.

Când, cu ani în urmă, ea și Sennar au decis să meargă acolo, au făcut-o cu multă speranță. Era încântată să întâlnească oameni care își împărțeau o parte din sângele cu ea, se bucura că nu mai era singură. În schimb, a aflat că elfii erau închiși pentru străini și pentru orice altă rasă era o dezamăgire arzătoare pentru ea, una dintre cele mai rele din viața ei. Ei au fost întâmpinați cu ostilitate, atât de multă încât au fost aruncați în celule și eliberați doar cu condiția să nu mai treacă granițele acelui teritoriu, sau vor fi pedeapsiți cu moartea.

Dar ăsta era trecutul. Avea nevoie de ei acum, și nu trebuia să fie loc de resentimente. S-a întors într-o misiune, la fel ca acum mulți ani, doar asta conta.

Și-a vopsit părul cu calm și a purtat hainele pe care i le-au dat Huyé, lăsându-le pe ale ei în custodia lui Oarf.

— Nu poți veni, știi, nu-i așa? i-a spus dragonului, mângâindu-l pe bot. El a rostit un mormăit de nemulțumire, dar Nihal a simțit că a înțeles.

S-a întins lângă el și a încercat să se relaxeze. Avea nevoie de odihnă, pentru că călătoria o obosise, iar a doua zi va fi o zi dificilă. Apoi, legănată de murmurul lui Oarf, ea a alunecat în somn.

Nelor era la marginea unui golf larg, cu țărmuri moi și nisipoase. Elfii care-l populau au venit din Țara Mării și a Soarelui și au încercat să reproducă în acel loc amintirile pământului pierdut. Deși exodul a fost voluntar, ei au continuat să simtă nostalgia pentru Lumea Pământeană, care în poveștile lor era colorată cu trăsături mitice. Era un pământ ideal, în care

puteau doar trăi fericiți și în armonie cu creația. Nihal s-a îndoit puternic, cunoscându-i, dar a înțeles și acel sentiment: în cele din urmă, și ea era nostalgică pentru rasa ei și simțea durere că fusese exterminată.

Orașul s-a prezentat ca un conglomerat mare întins de-a lungul semilunii golfului. Profilul său era plin de turle și acoperișuri ascuțite și era înconjurat de ziduri înalte frumos sculptate. Elfii lui Nelor, de fapt, erau renumiți pentru abilitățile lor extraordinare de tâmplari. Era destul lemn, pentru că în spatele orașului era o pădure uriașă, unde au desenat materialul pentru construcțiile lor. Nihal a făcut o pauză pentru un moment pentru a contempla panourile sculptate din lemn care căptușeau pereții. Și-a amintit că prima dată au uimit-o atât pe ea, cât și pe Sennar. Spuneau povestea exodului acelor oameni din Lumea Pământeană și construirea unei case noi, acolo pe mare, în Ținuturile Necunoscute. Se desfășurau cale de mii de brațe, întrerupte doar de patru uși, acoperite cu plăci de cupru forjat.

La acea oră a dimineții ușile erau larg deschise, dar pentru a le păzi erau doi gardieni înarmați cu sulițe, care-i interogau pe călători și încasau taxa pentru intrarea în oraș. Din fericire, Lurh s-a gândit și la asta și i-a dat o pungă cu monede din Nelor.

Nihal și-a coborât gluga mai mult pe față și a avansat. Nu văzuse elfi de ani de zile, și efectul celor doi gardieni asupra ei era ciudat. Atât de subțiri și zvelți, aveau urechi lungi ascuțite, părul drept de diferite nuanțe de verde și ochi violet de gheață. Pe de o parte era ceva în ei pe care ea l-a recunoscut, pe care îl cunoștea despre poporul său pierdut. Pe de altă parte, ea nu a putut uita tratamentul pe care l-au rezervat pentru ea și Sennar.

Cei doi gardieni și-au coborât sulițele, blocându-i drumul, așa cum au făcut cu toată lumea.

— Shekta, negustor, a declarat Nihal. A scos o monedă și a aruncat-o spre unul din cei doi, care a luat-o din zbor. Amândoi erau destul de plictisiți și distrași, iar Nihal nu avea nicio problemă să intre pe ușă. Și apoi probabil au simțit ceva familiar în ea. În cele din urmă, jumătate elfii s-au născut din unirea elfilor și a oamenilor.

Orașul a lovit-o imediat cu eleganța lui. Străzile erau atent așezate, drepte și aerisite, urmate fără confuzie de către o mulțime de oameni ocupați în treburile de zi cu zi. Clădirile erau în mare parte de formă subțire și semănau cu copacii unei

păduri. Totul era făcut din lemn, se părea că nu era nimic pe care constructorii din acel oraș nu-l putea realiza: aceștia ar putea recrea chiar textura de piatră și marmură, precum și orice material prețios. Pentru a întrerupe continuitatea lemnului, din când în când ferestre mari se deschideau, fiind împodobite cu decoratiuni de o grație extraordinară. Era un triumf al frumuseții, în toate formele sale; elfii s-au înconjurat și au sărbătorit-o cu artele lor, ca și cum ar compensa distanța față de patria lor.

Nihal s-a scufundat în bâzâitul orașului. Uitase cum era să te miști într-un conglomerat de mărimea asta. Mulțimea părea copleșitoare, obișnuită cu mărimea satului Huyé sau cu singurătatea casei ei din pădure. Cu toate acestea, în zâmbetele acelor oameni, în felul lor binevoitor și politicos, s-a luptat să redescopere ura și frica pe care le văzuse în elfi când ea și Sennar i-au întâlnit. Acest cadru al păcii orașului era incompatibilă cu natura rasistă și agresivă a oamenilor pe care îi cunoscuse. Acești oameni erau un puzzle pe care nu-l putea rezolva. Dar, până la urmă, dacă exista un lucru pe care războiul din Lumea Pământeană a învățat-o, era că rasele care au locuit-o erau un nod inexplicabil de contradicții, și că nu era posibil să separe în mod clar binele de rău. Erau nopți când încă se întreba dacă într-adevăr Aster, Tiranul, nu a păcătuit din prea multă dragoste, dacă chiar și în ideal nebun în care el credea nu exista nici un strop de adevăr.

S-a mișcat pe străzi ametită, încercând să prindă ritmul acelui loc. În aer era mirosul de sare, un miros inseparabil de memoria lui Sennar. S-a strecurat într-un han, a comandat o supă și a observat decorul. Nu era foarte diferit de hanurile cu care era obișnuită în Lumea Pământeană: era un salon mare din lemn, cu plafonul împărțit în arcade zvelte, susținut de coloane subțiri. Fiecare masă adăpostea aproximativ zece persoane, și era un blat pe care erau așezate vasele gata de servit.

Nihal i-a studiat pe clienți, pretinzând că ia masa. N-a vrut să folosească forța. Spera să găsească un magician care să o urmeze spontan, lăsându-se convins de oferta ei de bani. L-a oprit pe unul dintre servitorii hanului, un elf care arăta puțin mai mult decât un copil.

— Știi unde pot găsi un magician în oraș?, a întrebat ea.

Părea uimit de această întrebare.

— Unde sunt toți magicienii, a răspuns el nedumerit.

— Sunt străin aici, a spus Nihal, Nu știu dacă funcționează ca în Orva.

Fața băiatului s-a calmat.

— Magicienii se adună în adunare într-o după-amiază da și într-una nu, în piața Mării, a explicat el. Îi poți recunoaște pentru că își poartă simbolul în jurul gâtului: este un pandantiv cu o incizie care reprezintă un val lovit de o rază de lumină.

— Mulțumesc, a spus Nihal și s-a înclinat.

Acela a plecat și a lăsat-o la supa ei. Ceva, sau mai degrabă cineva, a scos-o din gândurile sale. Un tânăr elf stătea în fața ei. Spre deosebire de mulți dintre colegii săi, el avea păr creț, scurt, de un verde frumos profund. Fața era a unui băiat obraznic, pătată de pistrui în jurul nasului, mic și în vânt. Avea ochi neobișnuit de întunecoși și vicleni. S-a uitat la ea zâmbind și a așteptat-o să se uite la el.

Nihal zâmbea, confuză.

— Ai nevoie de ceva?

— Dimpotrivă. Cred că tu ai nevoie de ceva.

Nihal a luat o înghițitură de supă.

— Ai tras cu urechea, din întâmplare?

— Era o conversație privată?

A dat din cap.

— Poți să mă duci la un magician?

Băiatul i-a arătat pandantivul mare de pe piept: era un cerc metalic, în interiorul căruia intra un val și o rază de lumină. Inima lui Nihal a făcut o tumbă. Dar entuziasmul său a murit atunci când s-a uitat mai bine la cel din fața ei: elful nu ar fi trebuit să fie mai mult de șaisprezece ani, și el a zâmbit cu bravada tipică vrăjitorilor tineri și fără experiență, care tocmai au descoperit puterea și sunt convinși că au lumea în mâinile lor. Văzuse mulți dintre ei în Lumea Pământeană, și toți acestia își supraestimau foarte mult abilitățile. Cei norocoși au reușit să nu-și piardă penele.

— Iartă-mă, dar problema pe care o am de rezolvat este foarte delicată; Am nevoie de un magician experimentat.

— Și cine spune că nu sunt?

— Faptul că nu ai nici măcar o urmă de barbă.

Băiatul își trecu o mână peste obraji.

— De când puterea e măsurată în trecerea anilor?

— Puterea nu, experiența da.
— Spune-mi ce este, și vom vedea dacă sunt în stare.
Nihal a terminat de mâncat.

— Nu aici.
Au ieșit și au pornit pe străzile orașului. Băiatul a ales direcția.
— Am nevoie de un loc liniștit, a spus Nihal.
Magicianul zâmbea cu încredere.
— Și acolo te duc.

S-au îndreptat spre port. În acea zonă, calea dreaptă a străzilor făcea loc unui amestec de alei întortocheate, iar casele elegante și luminoase din centru au fost înlocuite de clădiri înalte încastrate unele în altele, mult mai puțin impunătoare și cu aspect instabil. Chiar și oamenii de acolo erau mult mai gălăgioși și rustici. Era un rând de tarabe colorate cu vânzătorii strigând meritele mărfurilor lor, femei care mergeau pe jos în grabă, încărcate cu mărfuri proaspăt achiziționate, un elf tinăr în picioare pe o ladă de lemn efectuând un joc de prestigiu.

Dintr-o dată au ieșit pe docuri, pline de nave de toate formele și mărimile. Orașele Ținuturilor Elven comunicau între ele în principal pe mare, iar traficul era foarte intens. Băiatul, însă, nu s-a oprit și a continuat să meargă de-a lungul pavajului de piatră, până când picioarele lor au început să calce pe nisip. Era negru, de o textură ciudată aproape uleioasă, fină și grea în același timp. Zgomotele din port au rămas încet în spatele lor.

Nihal începea să-și facă griji. Voia puțină liniște sufletească, sigură, dar erau izolați de restul orașului. Nu că acel băiat părea un potențial pericol pentru ea, pentru cineva ca ea, dar în orice caz nu vroia să se angajeze într-o luptă inutilă împotriva oricărui hoț mărunt.

Când au ajuns pe o plajă pustie, elful s-a oprit în cele din urmă. Stătea în fața țărmului și privea mișcarea valurilor. Marea era foarte dură, iar valurile urlau atât de tare încât a trebuit să vorbească cu voce tare pentru a fi auzit.

— Crezi că sunt începător, nu?, a spus el, fără să se oprească din zâmbit. Ei bine, ai grijă.

Și-a întins mâinile spre apă și s-a concentrat. Nihal s-a uitat în stare de șoc la ce s-a întâmplat în fața ochilor săi. Mișcarea valurilor a încetinit mai întâi ușor, apoi s-a oprit, până când marea a devenit o întindere plată vastă. O placă transparentă desprinsă de la suprafață a apărut în fața lor pe verticală, ca o piatră funerară din apă. O picătură de sudoare a coborât pe tâmpla elfului, dar el a continuat să zâmbească, sigur. Și-a mișcat degetele, iar placa s-a ondulat, și-a schimbat forma ca lutul, și a început să deseneze o figură din ce în ce mai asemănătoare cu ceva familiar. Ființa de apă desprinsă de peretele lichid care o generase, avansa spre ei, iar Nihal se afla în fața propriei dubluri, o creatură translucidă exact ca imaginea sa. Ea a întins mâna, uimită, iar figura a imitat-o ca într-o oglindă. Nihal a avut timp pentru să simtă apa udându-i degetele: de îndată ce degetele lor s-au atins reciproc, ființa s-a topit brusc, prăbușindu-se pe țărm. Marea a înghițit-o și apoi s-a întors să se balanseze ca atunci când au ajuns.

Tânărul magician s-a întors spre Nihal cu zâmbetul său îndrăzneț.

— Ce spui? Sunt bun?

S-a uitat la el cu interes. Puterea era acolo, nu putea nega. Dar existau și cunoștințe? N-a avut prea mult timp să afle. A trebuit să decidă instantaneu, bazându-se doar pe propriile instincte.

— Vino, a spus ea. Trebuie să vorbim.

VI

Ei stăteau departe de țărm, unde nisipul începea să fie presărat cu primele dune cu iarbă. Băiatul s-a prezentat ca Klarath și a explicat că și-a terminat ucenicia în anul precedent.

— De ce nu ai continuat?, a întrebat Nihal cu suspiciune.

A ridicat din umeri.

— Nu sunt făcut pentru studiu, a spus el. Vreau să experimentez în domeniu, să-mi testez puterile în viața reală. Cred că pot învăța mai multe de genul asta prin furnizarea serviciilor mele pentru cei care știu să mă plătească bine, și a privit-o în mod semnificativ mai degrabă decât închiderea mea în Consiliu încearcând să subminez alți vrăjitori. Acest tip de putere nu mă interesează, caut altceva, a conchis el, deschizându-și și închizându-și pumnul încet.

Nihal credea că e un tip periculos; ambiția lui l-ar putea distruge sau să-l ducă departe, și în acest caz să-i distrugă pe alții. Dar ea avea nevoie tocmai de această putere. Și poate că cineva ca el ar fi ajutat-o fără să pună prea multe întrebări.

— Este o chestiune de posesie, a spus ea într-o singură suflare. I-a explicat totul, evitând să menționeze numele cascadei și omițând orice referire la popoarele implicate. Nu știa dacă toți elfii împărtășeau aceeași atitudine ostilă față de alte rase, dar cu siguranță acest mod de gândire era destul de răspândit și era convenabil pentru ea să o omită. În rest, a încercat să fie cât mai precisă posibil.

Klarath s-a gândit puțin la asta.

— Trebuie să văd locul unde s-a întâmplat incidentul. Dacă nu cunosc natura, nu voi putea înțelege ce fel de spirit îl posedă pe prietenul tău.

— Dar vei putea să-l eliberezi, nu?

Magicianul a ridicat din umeri, un gest de nepăsare pe care părea să-l facă adesea. Odată am eliberat o fetiță, dar spiritul unei femei a bântuit coliba în care locuia. Va trebui să-ți studiez cazul.

— Sunt un străin. Locul unde a avut loc posesia este departe de aici, a adăugat Nihal, cu prudență.

— Va trebui să aduc câteva cărți cu mine, a spus Klarath fără ezitare. E un moment bun. Și s-a uitat la ea chiorâș, este un lucru de durată, te va costa.

Nihal a scos geanta pe care i-a dat-o Lurh.

— Acestea sunt ai tăi, acum. Mai am și alții acasă.

În anii pe care i-au petrecut în Lumea Pământeană, după Marea Bătălie de Iarnă, ea și Sennar au strâns o anumită bogăție, parțial onoruri care le-au fost oferite, parțial rezultatul muncii lor. Din momentul în care au plecat, economiile au rămas neatinse, pentru că printre huyés era în uz trocul, și tot ceea ce era nevoie produceau în mod independent. Nihal era gata să-i dea tipului ăluia tot ce avea.

— Despre ce cifre vorbim?, a întrebat Klarath, numărând monedele din geantă.

— O mie de argathi. S-a uitat direct la ea.

— Glumești.

Nihal nu a răspuns, dar l-a făcut să înțeleagă din ochi că nu glumea deloc.

Băiatul a chicotit.

— Îți e foarte drag acest prieten.

Asta e tot ce am, s-a gândit Nihal. Apoi s-a ridicat.

— Trebuie să plecăm azi.

— Dar mai întâi trebuie să merg acasă să-mi iau cărțile.

— Vom merge acolo, vom lua ceea ce ai nevoie, și vom pleca.

Tânărul magician și-a legat geanta cu monede la centură.

— Gata, a spus el cu un zâmbet.

Klarath locuia într-o casă foarte modestă, lângă port. Era la ultimul etaj al uneia dintre acele clădiri care păreau a fi clădirea tipică din acea zonă a orașului. Tavanul era jos și înclinat, iar înăuntru era doar spațiu pentru un pat și un birou, în fața unei ferestre mici care dădea spre o întindere de acoperișuri. Aerul mirosea a închis, iar mediul părea și mai sufocant, plin cum era de cărți, pergamente și flacoane de toate felurile. Podeaua era practic acoperită, la fel ca și pereții, îngroșați cu rafturi care puteau cuprinde cu greu tomuri îngrămădite pe mai multe rânduri.

Klarath s-a mișcat rapid și sigur în această confuzie. Nici măcar nu trebuia să caute; a mers fără greș și a luat tot ce avea nevoie. Nihal credea că băiatul ăla e ciudat. El ar fi putut urca în rândurile magicienilori foarte repede, și în schimb a preferat să

urmărească un scop în sine. Trebuie să fi fost un risc să fii magician, deoarece Sennar era în starea sa actuală tocmai din cauza dorinței sale insațiabile de a ști. O durere i se încleștată în piept. Cine știe cum era, cine știe dacă s-a înrăutățit sau dacă Lurh a reușit să găsească o cale de a încetini posesia.

— Putem merge, a spus Klarath, cu un sac plin pe umăr.

Nihal a observat că, de când au intrat în clădire, el și-a pierdut aerul îngâmfat și părea într-adevăr îngrijorat. Se putea vedea dintr-o privire că era nerăbdător să iasă de acolo.

Ei au coborât scările înguste în spirală care duceau la etajele inferioare și s-au trezit în stradă. Atunci Nihal a înțeles motivul acelei schimbări bruște de atitudine. În fața ușii era un elf bătrân cu un zâmbet rău intenționat imprimat pe față. Lângă el, un paznic. Nihal a transpirat rece.

— Te-am avertizat, Klarath, a spus bătrânul.

Băiatul s-a uitat la amândoi, neliniștit.

— Plec pentru o slujbă, de îndată ce mă întorc vei avea toți banii pe care ți-i datorez.

Bătrânul a chicotit.

— Am mai auzit povestea asta și n-am mai văzut o jumătate de monedă străpunsă. S-a terminat.

Paznicul a înaintat.

— Klarath, ești arestat pentru fraudă, a declarat el solemn.

— El e nemernicul! Tânărul l-a împins, dar paznicul era deja pe cale să-l prindă.

Nihal a trebuit să decidă repede. Fără să se gândească la asta, și-a scos sabia și l-a alungat pe soldat.

— Ce naiba? a spus că, dar ea l-au împins instantaneu. Nu s-a mai luptat de foarte mult timp. În toți acești ani ea s-a păstrat în formă antrenându-se cu Huyés, dar era întotdeauna doar de antrenament. De când a părăsit Lumea Pământeană nu a încrucișat sabia cu cineva cu intenția de a lovi.

Zgomotul lamelor care se ciocneau, emoția care curgea prin vene, precizia absolută a gesturilor, concentrarea. A fost ca și cum ai bea de la o sursă de apă pură după o lungă perioadă de secetă. Plăcerea pe care i-au dat-o acele câteva lovituri de sabie a fost atât de profundă, atât de strâns legată de ceea ce era și o definea, încât i-a dat amețeli. Paradă, atac, rundă, fandare. Și-a forțat rapid adversarul spre perete, și-a trecut lama peste a lui,

a blocat-o, și-a întors sabia și l-a dezarmat. Într-o mișcare, i-a pus lama pe gât.

— Lasă-ne să plecăm și nimeni nu va fi rănit, a soptit ea. Ochii paznicului erau plini de teroare.

În spatele ei, Nihal a auzit o voce îngrozită bâlbâială:

— Ea este... Ea... bătrânul elf a arătat cu degetul spre ea. Și apoi, acel cuvânt: Jumătate elf...

I-a luat un moment să înțeleagă. Sabia. S-a gândit să se deghizeze, dar nu s-a gândit la faptul că sabia ei, unică în lume, țipa la toți cine era cu adevărat. Nihal i-a dat soldatului un genunchi în burtă, apoi l-a lovit în cap cu teaca sabiei, făcându-l să cadă la pământ. L-a lovit pe bătrân, care a căzut la pământ lovindu-se la cap, apoi l-a prins pe Klarath. Fiecare urmă de aroganță i-a dispărut de pe față; s-a uitat la ea, fără să înțeleagă.

— Dar tu...

— Tu și cu mine plecăm, i-a tăiat-o Nihal scurt, ținându-l ferm de o încheietură. Și-a pus sabia la loc, dar mâna îi alergă repede spre pumnalul pe care-l ținea în cizmă, iar acum i-l îndrepta spre burtă.

— Noi plecăm și tu nu faci scandal, bine?

Klarath a dat din cap frenetic.

Între timp, o mulțime mică s-a adunat deja în jurul gărzii și a bătrânului, care începea să-și revină.

Nihal și Klarath au fugit, încâlcindu-se în încurcătura aleilor din port. Ei au fugit in zig-zag pentru a-și dezorienta urmăritorii, și Nihal încă simți emoția; mai presus de toate, ea a simțit că ea nu s-a eliberat complet. Lupta a durat prea puțin: avea nevoie de mult mai mult, după atâția ani de inactivitate. A dat din cap violent.

Nu e momentul să ai astfel de gânduri. Trebuie să pleci făcând cât mai puține stricăciuni posibil.

Dar deja doi paznici erau pe urmele ei. S-a întors, înarmată doar cu un pumnal. Cei doi au ieșit în față. Nihal l-a doborât pe primul cu un șut și s-a năpustit asupra celui de-al doilea. El avea o sabie, ea avea un pumnal și brațul lui Klarath prins într-o mână. Nu a contat. Corpul a găsit toate gesturile trecutului, iar mintea ei furia care atât de mulți ani înainte a animat-o. S-a mișcat cu precizie, evitând lovitura cu agilitate, apoi s-a aplecat și l-a lovit la coapsă. Soldatul a căzut la pământ țipând, dar celălalt era gata să atace. Nihal a abandonat pumnalul și și-a luat sabia din nou. L-a scos din joc pe Klarath cu o lovitură, s-a rostogolit într-o parte, apoi s-a scufundat. A simțit acel sentiment vechi pe care jurase să nu-l mai experimenteze niciodată: lama care pătrunde în carne, care plânge și ucide. S-a oprit înainte ca rana să se adâncească prea mult. Nu a vrut să se scufunde înapoi în care vârtej, știa că nu ar avea puterea de a mai ieși din el. Al doilea paznic a căzut, de asemenea, la pământ țipând. Nihal și-a răsucit sabia; picăturile de sânge au trasat un arc în aer. S-a întors la timp să-i facă o surpriză lui Klarath, care alerga câteva brațe în fața ei. A fost lângă el într-o clipă și i-a pus sabia la gât.

—Acum plecăm. Împreună, a șoptit ea. Pe unde?

A ridicat un deget tremurând.

Nihal a ascuns sabia sub mantie și s-a dus în direcția aia.

Când au traversat cartierele elegante, ea a încetinit ritmul pentru a nu atrage atenția, dar nu și prinsoare asupra Klarath, care până acum sărea ca un cățeluș sub stăpânirea ei.

— Stai calm, am nevoie de tine în viață, a spus ea.

Gardienii nu au avut timp să se organizeze, vestea că jumătate elful s-a întors și a încălcat exilul nu a fost încă răspândită.

Ar putea scăpa.

Într-un ritm susținut, dar fără să fugă, și-au făcut drum spre porțile orașului. Nihal și-a băgat mâna în geantă cu monedele pe care i le-a dat lui Klarath.

Mă vei ierta, dar am nevoie de un împrumut; acasă vei avea tot aurul pe care ți-l dorești, chiar dacă nu-l meriți, i-a șoptit ea l ureche.

În timp ce treceau de porți, ea aruncă monedele la gardieni, care se aplecau să ia acel pot neașteptat, lăsându-le timp să dispară. De îndată ce nu mai erau la vedere, au fugit.

— Nu-mi vine să cred."

Nihal îl lega pe Klarath fără să spună un cuvânt. Alături de ei, Oarf a sforăit amenințător.

— Dar cu ce am greșit ca să merit toate astea?, s-a plâns băiatul.

— Oprește-te, a ordonat Nihal, sec.

— Nu te ajut, înțelegi?, a spus Klarath, înfoindu-se. Nu voi fi complicele unei proaste cu sânge amestecat care a atacat și trei gardieni.

— Se întâmplă ca unul dintre acei gardieni să vrea să te arunce în închisoare, iar eu am evitat-o, a răspuns Nihal, strângând ultimele noduri. Nu se schimbă nimic în înțelegerea noastră, vei avea toți banii pe care ți i-am promis. Dacă nu vrei să mă ajuți, o să mori. Simplu și clar.

Klarath s-a uitat la ea tulburată.

— Dar cine e tipul ăsta pentru care îți riști gâtul?

— Persoana de care depinde viața mea, a răspuns Nihal. Apoi a zvârgnit și l-a ridicat-o pe spatele lui Oarf.

Au ajuns în patru zile. Prin magie, Nihal i-a trimis un mesaj lui Lurh, spunându-i să-l lase pe Sennar în pădure, la jumătatea distanței dintre sat și casa lor, pe vârful unui mic deal care era cunoscut de amândoi.

Nu vreau să te implic în povestea asta, a scris ea. Elfii ar putea veni să ne caute.

Lurh nu a răspuns, dar era prezent când Nihal a aterizat pe deal.

— Ți-am spus să nu participi! l-a atacat imediat ce a coborât de pe dragon. Înțelegi că am făcut-o latră? Ei știu, Lurh, ei știu ce am făcut.

Preotul s-a uitat la Klarath, legat de spatele lui Oarf, care-i arunca priviri între furie și dezgust. Nu era impresionat.

— Math Sennar e prietenul meu, nu-l puteam lăsa în pace.

Nihal a îngenuncheat lângă soțul ei și l-a luat o mână, diafană și înghețată. Părea din ce în ce mai mult un spectru, chiar și trăsăturile sale erau transfigurate, ca și cum ar aparține deja celeilalte lumi.

S-a ridicat și s-a dus să-l elibereze pe Klarath.

— Mișcă-te.

— Eu nu fac nimic, a răspuns el.

Nihal l-a luat de guler, l-a târât pe targa în care se afla Sennar.

— Ți-am spus să te miști! a strigat ea, iar băiatul a rânjit.

— Nu-i ajut pe cei care ne-au alungat de pe pământurile noastre!, a spus el.

Nihal s-a aplecat până la înălțimea lui, l-a privit fix în ochi.

— Oprește aceste spirite elven. Ai vrut putere? O ai. Astea sunt provocările pe care le cauți? Sunt aici. Și aur, mai mult aur decât ai văzut vreodată. La ce altceva te aștepți? Am respectat înțelegerea, nu ți-am rănit nici un fir de păr. Acum fă ce te-am adus să faci aici.

Klarath continua să dea din cap.

— Nu te pricepi la mine, nimic altceva decât rahat..."

Nihal l-a lovit cu un rucsac care i-a făcut capul să se rotească.

— Taci! În venele mele curge propriul tău sânge blestemat, și el este făcut din carne și oase ca tine, și valorează mult mai mult decât o șoarece ca tine. Vindecă-l!

Klarath s-a uitat la Lurh, dar Huyé-ul era la fel de impasibil ca o statuie. Și-a îndreptat privirea spre Nihal: în ochii ei era o determinare înghețată. A înțeles că l-ar ucide cu adevărat dacă nu ar face ce i-a cerut. A înghițit amarnic, a încercat să uite toate poveștile pe care le auzise despre Nihal și Sennar, și înainte de asta despre jumătate elfi. S-a târât suspinând spre targă și a început să-l analizeze pe Sennar.

Nihal și-a ținut respirația. Micul magician i-a stârnit repulsia, cu lașitatea lui și prostiile rasiste de care avea capul plin. Dar viața lui Sennar depindea de el.

Timpul necesar lui Klarath pentru a-și face cercetările i s-a părut fără sfârșit. În sfârșit s-a întors spre ea.

— Nu e prea târziu. Posesia e foarte avansată, dar încă mai pot face ceva. Dar trebuie să mă duci în locul unde a început totul.

— Vom avea nevoie de Oarf, a spus Nihal, și se îndreaptă spre dragon, urmată de Klarath.

— Vin cu tine, a anunțat Lurh. Nihal doar a dat din cap.

A asigurat targa lui Sennar pe harnașamentul lui Oarf. Apoi toți i s-au urcat pe spate și au plecat.

Înainte de a merge la cascadă, l-au dus pe Sennar acasă. Era pe moarte, și chiar mai vulnerabil în fața entităților care trăiau în apele lacului.

În timp ce Nihal îl punea în pat, Klarath se îndrepta spre laborator. De îndată ce a observat, ea a ajuns la el într-o clipă. L-a găsit analizând sticlele sparte de pe podea, deschizând cărți și pergamente.

L-a luat violent de guler.

— Ce faci? a urlat ea.

— Investighez, i-a răspuns băiatul, cu vocea sufocându-se.

Nihal a renunțat și el și-a atins gâtul, căutând aerul.

— Ești nebună? M-ai adus aici să-ți salvez soțul, și asta fac!

Nihal și-a strâns pumnii încercând să se controleze.

— Ei bine?, a întrebat ea.

Klarath s-a uitat la ea cu un aer acuzator, apoi s-a aplecat și a reluat examinarea obiectelor împrăștiate în toată camera. El s-a concentrat în principal pe unele flacoane care conțineau o pulbere roșie, iar altele cu un lichid de aceeași culoare. În cele din urmă s-a ridicat.

— Cred că înțeleg ce s-a întâmplat. Acum trebuie să mergem la cascadă.

Au călătorit pe dragon și au ajuns într-un timp scurt. Cascada avea aspectul placid din toate timpurile, dar din momentul în care Sennar s-a îmbolnăvit, i se părea lui Nihal mai amenințătoare decât o vrajă rea.

Klarath, la rândul său, a privit în jur atent. El a observat câteva flori mari crescând lângă malul lacului, a colectat o cantitate mică de polen, a gustat-o doar cu vârful limbii. A comparat-o cu sticla pe care o adusese cu el, și cu lichidul roșu luat din laboratorul lui Sennar. În cele din urmă, cu mare prudență, el a început să se apropie de malurile iazului. El le contempla cu un aer absorbit și tulburat.

— Să fii gata să intervii, i-a spus el lui Nihal, apoi s-a uitat la Lurh. Nu îndrăzni să faci nimic. Apoi și-a întins degetele spre apă.

Lurh a sărit înainte, dar Nihal l-a oprit și, încet, a scos sabia.

Klarath și-a udat degetele. A închis ochii, corpul lii a înțepenit, iar Nihal i-a văzut din nou. Zeci de prezențe eterice, frumoase, dar stranii, ridicându-se din apă ca fantomele de fum. Era ca în acea seară, când ea s-a scufundat pentru a-l salva pe Sennar; era ca în trecut, când nebunia morților poporului ei, care a persecutat-o până la Bătălia de Iarnă, a riscat să-i devoreze sufletul.

Klarath a stat nemișcat pe malurile lacului din ce în ce mai palid până când Nihal i-a văzut corpul îndoindu-se în față și alunecând docil spre ape. Într-o clipă, ea s-a repezut înainte și a măturat aerul cu sabia, ținându-se departe de țărm, cu picioarele ancorate pe pământ. Prezențele s-au dizolvat pentru un moment și imediat s-au recompus în forma lor originală. Nihal, însă, a reușit să-l ia pe Klarath de braț și să-l scoată. Talismanul Puterii, de pe pieptul ei, strălucea cu o lumină caldă care îi proteja.

— Klarath! a strigat ea, luându-l la mici lovituri pe față. Era palid, dar culoarea îi reveni în obraji. A deschis ochii.

— Sunt bine, sunt bine. a spus când s-a așezat. S-a uitat la micul lac din spatele lui, apoi s-a uitat spre Nihal. Acum totul este clar pentru mine, putem merge, s-a ridicat, în grabă, îndepărtându-se de cascadă, ca și cum i-ar fi frică de ea.

— Poți să-l salvezi?, a întrebat Nihal.

Lurh, între timp, îl urmase.

— Ceea ce ai făcut este un sacrilegiu. Vei plăti prețul în fața poporului meu.

Klarath s-a întors.

— Oprește-te!

Amândoi tăceau, și băiatul s-a întors la Nihal.

— Spune-i partenerului tău că nu am vrut să simt ceea ce am simțit când am pus mâna în apă, dar că m-ai forțat s-o fac. A tăcut o clipă, apoi s-a calmat. Da, cred că-l pot salva, dar trebuie să plecăm de aici, și cât mai repede.

Nihal s-a supus și au mers până la Oarf.

Când au ajuns acasă, l-au găsit pe Sennar din ce în ce mai palid și mai suferind.

Lurh a anunțat că se va întoarce în sat.

— Salută-l pe Tarik din partea mea, și spune-i că voi veni în curând să-l iau și totul va fi ca înainte, a spus Nihal cu ochii voalați. Simțea o nostalgie amară pentru fiul său. Când s-a mișcat pe străzile din Nelor, a simțit că s-a întors în timp, când nu avea familie și trebuia să răspundă doar în fața ei pentru viața ei. Dar acum că emoția a dispărut, acum că s-a întors acasă și la amintirile ei, Tarik i-a lipsit foarte mult. Dar nu-și putea permite să-l îmbrățișeze din nou până când totul nu se termina, iar Sennar era salvat.

Lăsată singură cu Klarath, ea s-a așezat și a stat în fața lui, plantând o privire intimidantă în ochii lui.

— Deci?

— Cascada este o poartă către lumea de dincolo, nu știu dacă Sennar a înțeles. Acesta era un loc sacru pentru mulți ani, atât pentru elfi cât și pentru Huyé. Acolo s-au adunat multe spirite care nu au reușit să traverseze trecerea dintre cele două lumi. Se întâmplă de obicei celor care mor înainte de a-și îndeplini destinul, poate la o vârstă fragedă sau de o moarte violentă. Sunt entități disperate și lacome de carne. Analizând laboratorul lui Sennar, am găsit câteva lucruri interesante: cred că a identificat o modalitate de a chema spirite. E o descoperire importantă, e foarte bun cu magia. Numai că el nu a putut să se protejeze de foamea acestor prezențe, iar una dintre ele l-a posedat.

— Știi cum să-l eliberezi?

— Cred că da. El a găsit o cale de a-i chema; ar trebui să existe o cale de a-i aduce înapoi de unde au venit.

— Vrei să spui că nu ești sigur?

— Deloc. Trebuie să mă uit la notițele lui, trebuie să mă adâncesc în studiile pe care le-a făcut asupra proprietăților alormathului.

— Mi-ai spus că-l poți salva.

— Știu formule pentru a elibera oamenii de posesia spiritelor, dar nu am avut niciodată cazul cuiva care a fost în contact cu un loc ca Menorath Karva... Este o posesiune mai profundă și mai devastatoare.

Nihal și-a scrâșnit dinții.

— Deci?

— Pot să-l salvez, da, s-a grăbit Klarath să spună, iar Nihal a observat că privirea lui era luminată de o scânteie de curiozitate și pasiune, aceeași privire pe care o avea Sennar când a descoperit ceva nou, când i-a spus despre magie. Lichidul conținut în sticle este un distilat de polen de alormath, și tocmai asta a evocat aceste prezențe. Folosind aceeași substanță, sunt sigur că pot forța spiritul să-l părăsească pe Sennar și să-l închid cu o vrajă. Dar trebuie să-i verific notițele.

Nihal s-a uitat la el. A scos sabia și a odihnit-o în genunchi, între ei.

— Dacă Sennar moare, mori și tu, a spus ea simplu.

Băiatul a devenit palid.

— Acestea sunt întotdeauna formule cu un anumit grad de risc. Nu pot garanta că totul va fi bine.

— Atunci speră că nu se va întâmpla nimic. Nihal și-a băgat sabia în lemnul podelei, făcându-l să tremure.

— Treci la treabă acum, și vezi dacă te poți grăbi.

VIII

Klarath s-a încuiat în laborator în timp ce Nihal îl supraveghea pe Sennar, stând pe marginea patului. Ea s-a despărțit de el doar pentru a pregăti cina, nu pentru ea, ci pentru oaspetele său, care atrebuia să-și păstreze puterea în timpul lucrului. Când a intrat în atelier cu farfuria aburindă, pentru o clipă imaginea spatelui tânărului magician s-a suprapus cu cea a soțului ei. A trebuit să-l strige de câteva ori înainte să se întoarcă, așa cum a făcut și Sennar. Klarath avea aceeași privire nebună în timp ce studia ceva care îl absorbea complet. Ochii lui erau pierduți în altă lume, pierdută în realitate, departe de concretitatea prezentului.

— Cina, a spus Nihal, punând farfuria pe masă cu o cană plină cu apă alături, apoi a ieșit fără a adăuga nimic altceva. Klarath privit la conținutul vasului, o supă cu aspect apetisant în care plutea o bucată mare de carne. Nu era o masă de prizonier.

A dat din cap. El nu trebuia să fie păcălit: aceștia erau oameni trădători pe care îi ajuta doar pentru că era forțat să o facă, nimic altceva. Cu toate acestea, în adâncul sufletului, el nu a putut nega că problema posesiei l-a interesat. Reprezenta o provocare pentru abilitățile sale ca magician, o modalitate de a-și dovedi măreția pentru el însuși. Și apoi, odată ce ieșea din acea casă, îi va raporta imediat pe cei doi autorităților, astfel încât conștiința lui să fie împăcată. A terminat supa fără să-și dea seama, fusese atât de flămând, și s-a întors imediat la muncă.

Noaptea târziu, Nihal a apărut înapoi în laborator. Klarath a ridicat doi ochi încercănați și obosiți spre ea.

— În cazul în care ai nevoie să te odihnești, am pregătit un pat în bucătărie, a spus ea într-un ton sec. Apoi a zâmbit ambiguu. Nu îți face griji: sunt epuizată, dar nu sunt proastă. Voi sta alături, voi auzi fiecare zgomot, și nu uita că sabia mea este întotdeauna dornică să guste sânge de elf. Și în caz că vrei să evadezi, vei găsi leghe și leghe de pădure în toate direcțiile, iar prietenul meu Oarf te așteaptă. Te sfătuiesc să te odihnești, cu o minte proaspătă lucrezi mai bine."

Klarath nu a ascultat-o până când s-a simțit foarte epuizat și a observat că capul lui atârna deasupra pergamentelor lui Sennar. El s-a scufundat complet în ele, pentru că erau pline de

observații edificatoare; el auzise că magia oamenilor era diferită de cea a elfilor, mai tehnică și abstractă, mai puțin împletită cu spiritele și natura. Și, din ceea ce citea, acestea nu erau credințe nefondate. Cu toate acestea, profunzimea și acuitatea cu care un om era capabil să înțeleagă magia elfilor erau surprinzătoare. Combinând informații din cărți vechi și prin experimente de primă mână, Sennar a reușit să înțeleagă elementele fondatoare ale unei magii departe de cea a rasei sale. În plus, el a descoperit unele secrete despre natura acelor locuri care nu erau cunoscute nici măcar pentru el, de care s-a ocupat încă de când era copil. El a început să aibă o admirație sinceră pentru acea creatură inferioară, dar atât de inteligentă și luminată. Nu corespundea imaginii oamenilor care i-a fost transmisă de semenii săi.

Când a simțit că poate lua o scurtă pauză, Klarath a intrat în bucătărie și a găsit acolo un pat confortabil: paie proaspete, cearșafuri curate, jar fierbinte în vatră. Totul era foarte frugal, dar confortabil.

S-a uitat în camera alăturată. Nihal era întinsă pe pat lângă Sennar, iar ochii ei erau închiși. El s-a oprit. Ar fi putut să-i taie gâtul și să plece, nu înainte să ia prada pe care o merita. Casa era mică, el nu s-ar fi chinuit să o găsească. Și apoi știa bine magia acelor locuri: putea înfrunta dragonul, iar stelele îl ajutau să se orienteze în pădure. Era indecis pentru un moment, mâinile sale încep să se deschidă și să se închidă, tremurând. Dar ceva l-a reținut. Brațele i-au căzut inerte pe lângă șolduri, a oftat adânc și s-a întors în bucătărie. Ar putea fi faptul că ceva a crăpat în ura pe care a avut-o întotdeauna pentru oameni și jumătate elfi? Ar putea respectul pentru acel om și setea de cunoaștere să câștige în fața instinctului de libertate? Vroia să ajungă la sfârșitul acestei povești, era mai puternic decât el. În plus, la urma urmei, el nu a ucis încă niciodată pe nimeni. Ar fi putut să o facă?

Cu inima neliniștită și mintea chinuită de îndoieli, el s-a întins în pat și a adormit încet, holbându-se la jarul muribund în tăcerea nopții.

A doua zi, Klarath și-a reluat activitatea la primele ore ale dimineții și a ieșit din laborator abia după-amiaza târziu.

— Sunt gata, a anunțat el. Fața lui era palidă și contractată. Nihal a înțeles că îi era frică.

— Sunt sigură că totul va fi bine, a spus ea, încercând să-i insufle încredere.

S-a uitat atent la ea. Viața acelei femei ar depinde de rezultatul vrăjii pe care ar fi făcut-o acolo în câteva momente. Viețile lor vor fi legate pentru totdeauna.

— Ai adormit în seara asta. Te-aș fi putut ucide, a spus el. De ce ai avut încredere în mine? Știi că, cu abilitățile mele de magician, aș fi putut scăpa de aici.

— Sunt de mai mult decât de două ori mai bătrână decât tine, a răspuns Nihal liniștită. Am văzut lucruri pe care le-ai auzit spuse doar în basme. Și am întâlnit oameni, mulți oameni, de toate rasele și vârstele. Am înțeles pe deplin cine ești: un vrăjitor superb, și pompos, care crede că are lumea în mâinile sale. Dar nu m-ai fi ucis niciodată, pentru că sarcina cu care te confrunți te implică mai mult decât vrei tu însuți să recunoști.

Klarath și-a strâns pumnii pe masă.

— Chiar ești convinsă că sunt atât de inofensiv?

— Nu am spus asta. Ești periculos, foarte periculos. Dar nu pentru mine. Vezi, ești un tip deștept. Ești ca soțul meu, dar deja ți-ai dat seama citindu-i notițele, nu-i așa? Îți ofer exact ceea ce dorești: nu puterea regilor sau vrăjitorilor Consiliului, ci cunoașterea. Klarath a rămas fără cuvinte, iar Nihal a gustat tăcerea sa uimită. Și apoi, tu nu ești un criminal. Eu sunt, iar ochii ei se încețoșează. Dar tu nu. S-a așezat într-un colț și și-a pus bărbia pe mânerul sabiei.

Klarath a înghițit. El și-a pus de multe ori viața în pericol pentru magie, dar nu a mers niciodată atât de departe. Și acum ar face-o pentru a ajuta un om. Ideea l-a înnebunit, dar mergând până acolo unde nu mai ajunsese nimeni ar fi fost o ispită prea puternică și merita riscul pe care urma să și-l asume.

— Fii sigur, vei reuși, a spus Nihal cu o voce încrezătoare, încercând să ascundă tulburarea care îi sfâșia pieptul. Totul era jucat la acel moment; tot ce era viața ei de până atunci, tot ce ar fi devenit ea în viitor.

Klarath a pus patru sticle în cele patru colțuri ale patului. Conțineau același lichid roșu pe care Sennar îl distilase în laborator. Le-a desfăcut și a luat un alt flacon cu o cantitate mică de apă din cascadă.

A respirat adânc, a închis ochii și a căutat să se calmeze. Profesorul său i-a spus mereu: calm și liniște, condițiile esențiale pentru succesul unei vrăji.

A început să recite o litanie lentă în elven, deschizând sticla cu apă, și turnând-o pe corpul lui Sennar.

La început nu părea să se întâmple nimic. Vocea lui Klarath a continuat să crească, treptat, tot mai sigură. Apoi, dintr-o dată, corpul lui Sennar s-a arcuit în sus și a început să se zvârcolească în pat, cu gura larg deschisă.

Nihal nu ar fi suspectat că un astfel de fizic subțire și încordat ar putea conține toată această energie. Sennar a țipat, și și-a strâns degetele violent de mânerul sabiei. S-a străduit să stea nemișcată, când ar fi vrut să se arunce pe acel corp, să-l îmbrățișeze și să-l liniștească ca să nu fie rănit. Dar trebuia să aibă încredere în tânărul magician.

Klarath a schimbat tonul, a deschis ochii, și vocea lui a devenit mai joasă, aproape stentoriană. Sennar a continuat să-și arcuiească spatele, zguduit de spasme violente, și a aruncat păturile de perete cu furia unei bestii.

— Elf murdar, tu ești cel care m-a ucis, tu și poporul tău! a strigat el. La naiba cu rasa ta, laș, criminal! E al meu, carnea asta e a mea! Mi-ai luat trupul în care m-am născut, iar eu îmi iau altul, și mă voi hrăni cu el!

Nu era vocea lui Sennar. Era o voce de femeie, șuierătoare și înghețată de parcă ieșea de la adâncimi insondabile. Era spiritul care vorbea prin gura lui.

O altă victimă, se gândea Nihal, dar nu i-a putut fi milă de ea. L-a vrut pe Sennar înapoi, l-a vrut înapoi cu ea însăși, avea nevoie de el așa cum cineva are nevoie de inimă.

Klarath a ridicat vocea și, în același timp, a strâns pandantivul pe care-l purta în jurul gâtului, ajungând la Sennar. El a împrăștiat câteva picături de apă din cascadă, și atunci un fum lăptos a început să crească din corpul care se lupta. Așa cum s-a întâmplat la iaz, el a desenat vulute sinuoase în aer și s-a condensat într-o formă eterică, care se definea încet. Un păr lung, neted, doi ochi mari, corpul unei fecioare. Era un om, nu trebuia să aibă mai mult de zece ani. Fața ei era deformată de o furie străveche, deloc copilăroasă. Corpul lui Sennar, sub ea, încetase să se mai agite și începuse să se întindă inert pe pat.

— Am fost pierdută, și m-ai prins, a spus vocea de sex feminin. Nu ți-a păsat de motivele mele, nu ai vrut să știi cine sunt, nu m-ai ascultat. Paznicul tău m-a ucis fără motiv! Doar pentru că nu aparțineam rasei tale! Asasini!

Klarath a împins medalionul și mai departe, în timp ce cu o mână a risipit lichidul roșu pe corpul lui Sennar. Și-a tot recitat litania, dar nu era destul de rapid. Spiritul fetei a sărit la el și s-a topit instantaneu cu carnea lui, înainte de a putea reacționa. Nihal l-a văzut căzând la pământ, zvârcolindu-se în agonie dureroasă, și s-a aruncat peste el, ținându-l în brațe, cu Talismanul Puterii între degete. Lumina lui a venit puternic, și spiritul a fost absorbit din corpul tânărului magician.

— Klarath, mișcă-te!, a strigat Nihal.

Băiatul s-a ridicat în picioare, dezorientat, și de îndată ce și-a revenit, a luat de la pământ sticla de lichid roșu care i-a scăpat când spiritul l-a posedat. Cu mâinile tremurând, a turnat lichidul peste medalion, apoi l-a împins înainte. Spiritul fetei a lansat un țipăt care conținea toată oroarea lumii, strigătul tuturor victimelor, atât de puternic încât să atingă cerul. Apoi a fost aspirată de medalion, până când chiar și ultimul fir de fum din esența ei a dispărut. O tăcere adâncă a coborât asupra casei. Klarath a căzut la pământ, cu medalionul încleștat între degete, cu respirația întretăiată. Nihal era înaintea lui, cu Talismanul Puterii acum stins.

Klarath a aruncat medalionul, îngrozit.

— Ia-l de lângă mine! Fă-l să dispară, a strigat el, retrăgându-se până când s-a lipit de un perete din cameră.

Nihal s-a ridicat și l-a ridicat cu vârful sabiei. Era acolo, fetița ucisă fără motiv, cu inocența sa transformată în resentimente.

A părăsit casa, cu ochii fixați pe medalionul și l-a aruncat la pământ în fața lui Oarf.

— Arde-l a ordonat, iar dragonul a lansat un puternic incendiu care a topit bronzul, până când s-a transformat într-o baltă fără formă.

Mâinile îi tremurau chiar și când s-a întors, dar a simțit un calm ciudat în inima ei. Totul s-a terminat, acum știa.

Klarath era încă la pământ, respirând greu. Nihal a trecut pe lângă el și s-a dus la pat. Sennar zăcea inert, palid și amorțit exact ca înainte, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. S-a aplecat

peste el și l-a sărutat ușor. I-a simțit pe buze respirația, slabă, dar prezentă.

— E în viață, i-a spus lui Klarath, cu greu ținându-și lacrimile. Dar încă mai are nevoie de tine.

Băiatul se uita la gol, răvășit.

— Ea... a fost... nevinovată, s-a bâlbâit el. Am văzut-o. Nici măcar nu i-au dat timp să vorbească. Ea era doar... o fetiță.

Nihal s-a uitat în jos și, pentru o clipă, imaginile războiului i-au trecut prin fața ochilor. Oameni în genunchi cerșind milă, trupuri eviscerate, râuri de sânge pe care nici măcar vremea și ploile nu le-au spălat. Pentru prima dată, s-a simțit bătrână și obosită.

— Sennar are nevoie de tine, a repetat ea, și i-a strâns mâna. Klarath abia a respirat la acea atingere, ca și cum nu ar mai putea fi acolo din nou, în acea casă de la marginea pădurii.

— Mi-ai salvat viața... a spus cu uimire.

— Ne vom gândi la asta mai târziu, i-a tăiat-o scurt Nihal. Te rog, spune-mi dacă e prea târziu, spune-mi dacă se va mai întoarce ca înainte.

Klarath s-a ridicat și a trebuit să-și scuture capul, ca și cum ar fi fost ceva înăuntru care l-a derutat. A avansat spre pat și l-a analizat rapid pe Sennar.

— Este foarte încercat, dar inima îi bate repede. Are nevoie de tratament. Picioarele lui au cedat și Nihal a trebuit să-l sprijine. Îmi pare rău, eu... era doar o fetiță.

Nihal l-a târât în bucătărie, l-a așezat.

— Ăsta e trecutul, Klarath, și nu trebuie să te mai gândești la asta.

Nu se oprea să se uite la mâinile lui. El a ridicat asupra ei o privire consternat.

— Nu înțelegi... Fetița aceea a fost aici și am simțit ce a simțit în ultimele momente ale vieții ei. Și-a lovit violent tâmpla cu un deget.

— Am văzut ce a văzut, i-am înțeles durerea, neputința.

— Acest lucru te va distruge dacă îi permiteți să ocupe mai mult spațiu decât merită, a spus Nihal. Și-a pus palmele pe masă, s-a aplecat spre el.

Am luptat în Lumea Pământeană și am cunoscut războiul, cel real. Părinții mei au fost uciși când eram nou-născut, și am văzut armatele Tiranului măcelărindu-l pe tatăl meu adoptiv, l-am văzut cu acești ochi. Am ucis, am fost martoră la orori pe care nici nu ți le poți imagina. Înțeleg, înțeleg de ce am fost de partea călăilor și a victimelor, pentru că asta suntem în război, victime și criminali în același timp, și totul este confuz. S-a oprit, pentru că amintirile au început să ajungă prea departe în inima ei, și nu a putut permite asta. Ce s-a întâmplat cu fetița este unul dintre efectele războiului, chiar dacă este departe în timp. Pentru că războiul rămâne, și continuă să devoreze viața chiar și ani, secole după ce a murit. Nimeni nu uită, iar ura generează mai multă ură. Întreaga ta existență în Ținuturile Necunoscute continuă să fie îmbibată cu aceeași ură ca atunci. Acum știi, ai văzut-o cu ochii tăi. Dar nu tu ai ucis-o, fetița aia, și ce a mai rămas din ea nu avea nimic din fetița care fusese. Era doar ură, ură, decantată de ani. Ai salvat o viață astăzi, Klarath, a spus ea, dându-i mâna cu recunoștință. Trebuie doar să te gândești la asta.

Klarath și-a coborât capul și a început să suspine încet. Lacrimile îi curgeau pe obrajii rotunzi: băiatul părea să se întoarcă. Nihal a simțit distanța de netrecut a anilor și experienței care i-a separat, abisul durerii în care ea se scufundase și din care el a zărit doar suprafața. Dar li s-a alăturat miracolul compasiunii, abilitatea de a suferi pentru soarta altora, iar și iar.

Ea l-a lăsat să se liniștească și nu i-a abandonat mâna până când, epuizat, și-a odihnit capul pe masă și s-a oprit. În acel moment s-a întors la Sennar, ca întotdeauna, pentru că acesta era locul ei, motivul pentru care trăia, pe care-l găsise în adâncul disperării, când îl înfruntase pe Aster în palatul său. A început să recite o vrajă tămăduitoare, așa că și-a petrecut o mare parte din noapte. În cele din urmă, epuizată, a adormit și ea.

IX

Klarath nu a plecat după ritual, ci a rămas să aibă grijă de Sennar. El a avut grijă de el cu sârguință și a învățat-o pe Nihal câteva vrăji tămăduitoare ale înțelepciunii elfilor antici. Împărțea bucătăria lor, a continuat să studieze notele lui Sennar, și era tratat ca un oaspete, mai degrabă decât ca un prizonier. El privea viața lor în tăcere în timp ce-l îngrijea pe magician cu ierburi colectate în pădure și unguente obținute din sucul unor rădăcini care se scufundau adânc în pământ. Fuzionând cunoștințele elfilor cu cele umane, el a experimentat vrăji noi care s-au dovedit chiar mai eficiente decât cele pe care le practica.

Sennar a vorbit în zorii zilei a șasea. Pielea lui a devenit mai sănătoasă, iar ochii și-au recăpătat vivacitatea.

Nihal i-a strâns mâna și s-a străduit să-i zâmbească.

— Bine ai revenit, a spus ea, încercând să nu fie mișcată.

I-a zâmbit înapoi.

— Unde am fost? a întrebat el cu o voce slabă.

— Într-un loc îndepărtat. Dar acum ești din nou aici. S-a uitat la el cu sinceritate. Nu permite ca magia să fie mai importantă decât viața ta, a spus ea.

Și-a luat un aer vinovat.

— Iartă-mă. Dar și tu știi asta: chemarea ta întunecată este sabia, a mea e setea mea de cunoaștere.

— Vom uita în curând de această aventură proastă. Dar să nu mă mai părăsești niciodată, te implor.

Sennar a găsit puterea să ridice o mână și să i-o pună pe păr.

— Ai cuvântul meu. El a tras-o spre el, și s-au sărutat.

Treptat, și-au început viața din nou. Nihal a gustat revenirea la normalitate. S-a terminat, prin urmare, au trecut și testul. Tarik era din nou acasă, totul a început să curgă în direcția cea bună. Cu toate acestea, ea nu s-a putut simți în întregime liniștită. Ceea ce a realizat la Nelor a rămas, și mai devreme sau mai târziu va trebui să plătească prețul. Gravitatea gestului ei i-a pus, de asemenea, întrebări la care nu putea răspunde: când recuperarea lui Sennar era completă, ce ar trebui să facă în legătură cu Klarath?

Zi după zi, l-a văzut devenind mai nervos. El a continuat să administreze poțiuni lui Sennar, a cărui stare s-a îmbunătățit

văzând cu ochii, și era clar că serviciile sale nu mai erau necesare. Rolul său în această poveste se apropie de sfârșit, iar Nihal trebuia să ia o decizie.

Chiar înainte de răsărit, la două săptămâni după ritual, a intrat în bucătărie în tăcere, cu sabia încleștată în mână. Era în pat și dormea zgomotos. A îndreptat lama spre gât, a așteptat. Ar fi fost ușor. O lovitură rapidă, și el nu ar fi putut reveni la Nelor să le spună semenilor săi despre casa din pădure și cei doi haiduci care locuiau acolo. Nihal nu și-ar mai face griji. Cu excepția gândului că într-o noapte de toamnă, în fața vatrei, ea a ucis în somn un elf care i-a salvat viața soțului ei.

S-a aplecat, l-a scuturat. S-a trezit, dar a devenit palid imediat ce a văzut lama de lângă gât. Nihal i-a pus mâna pe gură.

— Ia-ți lucrurile și pleacă, și nu scoate niciun sunet.

Klarath s-a ridicat, moale ca o cârpă. S-a îmbrăcat repede, a luat o legătură de sub pat – geanta cu recompensa – și a strâns-o la piept. Tremura în fața ei: nu era decât un băiețel speriat. Cu toate acestea, el știa un secret care i-ar putea duce pe toți la ruina.

— Ieși, haide, a spus Nihal sec.

Klarath s-a supus cu un spin. A ieșit pe ușă și au ajuns în pădure. Luat în grabă, s-a împiedicat și a căzut la pământ, pierzând pachetul care se rostogolea pe iarbă oprindu-se nu departe. Nihal a văzut ceva foarte familiar pentru ea. S-a cățărat peste elf și a luat obiectul. Era o carte cu o legătură inconfundabilă: Cronicile Lumii Pământene, unde Sennar a spus întreaga lor poveste, cartea despre ea și dragostea lor, și victoria asupra Tiranului. S-a uitat la Klarath cu mânie.

— Ești și hoț?

S-a pus în genunchi.

— Sennar mi-a dat-o, jur!

— Aceasta este lucrarea unei vieți, este o carte care vorbește despre noi! Nu văd de ce ar fi trebuit să ți-o dea.

Klarath și-a șters gura cu mâneca și a privit-o în ochi. Se pare că și-a găsit curajul.

— Și așa este. Soțul tău, care e mai bun decât tine, mi-a dat-o. Întreabă-l dacă nu mă crezi, întreabă-l despre discuția noastră de ieri, și îți va confirma.

— Ce discuție? Ce ți-a spus?, a întrebat Nihal, confuză.

— I-am spus că ceea ce am văzut în timpul posesiei m-a supărat și mi-a răspuns că cunoașterea vine întotdeauna cu un preț, pe care îl plătești în conștiință și suferință. El mi-a spus că a privi sub pielea lumii înseamnă a intra în contact cu mari minuni, dar și cu adevăruri pe care uneori ar fi preferat să nu le cunoască. Minciunile au fost întotdeauna armele celor care au putere. Oricine vrea să știe refuză să-și coboare capul. Din acest motiv, magicienii sunt organizați în structuri ierarhice care controlează, și parțial reprimă, forța subversivă inerentă naturii lor.

— Nu văd ce legătură are asta cu cartea, a răspuns Nihal, agitându-și tomul în fața lui.

— În timp ce mi-o dădea, mi-a spus:

— În aceste pagini există tot ce am înțeles despre Lumea Pământeană în anii în care am trăit acolo. E povestea soției mele, dar nu numai. Te poate ajuta să înțelegi, dar mai ales să pui întrebări. Nu te mai pot învăța nimic altceva.

Nihal știa că aceste cuvinte erau adevărate, pentru că se reflectau în tot ceea ce era soțul ei și în ce credea ea.

— Gândește-te la ce vrei, a continuat elful. Oricum vei primi cartea aia, după ce mă omori. Pentru că asta ai decis, nu-i așa, Nihal? Pur și simplu nu înțeleg. Se pare că și-a recăpătat încrederea, ca și cum ar fi învins frica. În acea zi, în timpul ritualului, puteai să mă lași în voia destinului meu. Fie că spiritul ar fi rămas în corpul meu sau că a ajuns în medalion, soțul tău era liber oricum. În schimb ai ales să mă salvezi, iar acum vrei să mă omori. Nu există sens în toate astea, pentru nimeni.

Nihal a întors cartea în mâinile ei. O ceață vorace în acea dimineață a învăluit totul în jurul lor, astfel încât ea părea să fie singură în mijlocul pustietății, ca și cum viața ei s-ar fi contractat în acel moment și în decizia pe care o va lua: să elibereze un om nevinovat care l-a salvat pe Sennar, sau să-l sacrifice pentru supraviețuirea familiei sale.

— La naiba, Nihal, dacă trebuie s-o faci, fă-o acum! Nu mă mai tortura și ucide-mă!

L-a privit cu atenție în ochi. Klarath i-a văzut mâna mânuind sabia și a așteptat lovitura. Asta nu a venit. Nihal și-a pus sabia pe pământ, furioasă.

— Trebuie să-mi juri pe ce ai mai drag că nu vei vorbi despre noi, a mârâit ea.

Klarath părea uimit.

— Îți jur, a spus el cu maxilarul contractat. Îți jur pe sângele meu și a deschis palma.

Nihal a așezat cartea în poala lui, golită de toată energia.

— Destul acum, a oftat după câteva momente. S-a ridicat, și-a ridicat sabia de la pământ, dar a lăsat cartea acolo. Ești liber să pleci, a spus e. A zăbovit o clipă cu mâna pe ușă. Apoi a deschis-o și a dispărut înăuntru.

În dimineața următoare, când s-a trezit, nu era nici o urmă de Klarath. A găsit doar un bilet în fața ușii, scris cu litere elven, care purta cuvintele: "Pentru Sennar". L-a deschis și a citit.

Mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat, mulțumesc pentru înțelepciunea pe care mi-ai lăsat-o ca dar. O să-ți aduc cartea înapoi într-o zi, o să vezi. Un cuvânt nu va ieși din gura mea care îți poate face rău.

În ciuda tuturor lucrurilor, mulțumesc și lui Nihal.

Klarath

Sennar a pliat biletul și l-a băgat într-un buzunar al cămășii. Și-a pus mâna pe umărul lui Nihal.

— Ai făcut ceea ce trebuia, i-a spus el.

— Chiar sper acest lucru, a oftat ea.

Apoi, un zgomot de pași ușori pe lemn i-a trezit pe amândoi. Tarik era la ușa de la bucătărie și și-a frecat ochii.

— Bună dimineața! l-a salutat Nihal în timp ce-l întâlnea și l-a sărutat pe obraz.

— E bine că te-ai întors, a spus Tarik.

Sennar s-a apropiat și i-a îmbrățișat pe amândoi.

— E bine să mă întorc, da, a murmurat el, mângâindu-și fiul.

Afară, între timp, ceața devenise mai groasă și asedia casa mică din mijlocul pădurii, râsul care răsuna și căldura fericită care s-a răspândit din șemineu, protejând-o de iarna de acum la porți.

— L-am lăsat să plece, a concluzionat Nihal. Da, l-am forțat să mă urmeze pentru a-mi salva soțul, dar apoi i-am redat libertatea, și nu i-am rănit nici un fir de păr.

— Ah, da?, a spus judecătorul sceptic. Ai auzit-o? Judecă singur. La un gest, un grup de paznici aliniați pe o parte a amfiteatrului au intrat într-un tunel care ducea sub tribune. Când au reapărut, Nihal a gâfâit.

Purtat cu brațele, redus la imobilitate de curele de piele care i-au strâns încheieturile, era Klarath. S-a luptat aproape să-l recunoască: obrajii supți, părul mai subțire pe cap, părea îmbătrânit cu ani buni. Corpul scheletic și rănile de pe piele vorbeau de o violență feroce. O cicatrice adâncă care i-a traversat fața de pe frunte până la obrazul drept i-a cruțat în mod miraculos ochiul. Unghiile i-au fost smulse, și aceeași soartă trebuia să-i fi atins dinți, judecând după zâmbetul pe care-l aruncase în momentul când o văzuse. Ochii lui stinși s-au aprins pentru un moment, de îndată ce i-au recunoscut pe ai ei, dar imediat ei s-au stins, cufunzându-se înapoi în vidul în care s-a refugiat, astfel încât să nu cedeze aceastei nebunii. Lui Nihal i-a părut rău pentru el. Nu mai era tânărul magician talentat pe care-l cunoștea. Ceva atroce s-a întâmplat în perioada în care au fost plecați, ceva ce l-a distrus iremediabil.

Un murmur de groază a străbătut mulțimea la vederea acelui individ prosternat.

— El este Klarath, a declarat judecătorul, magicianul care a fost forțat să vindece un om cu magie, și căruia Nihal și Sennar nu i-ar fi clintit un fir de păr.

Nihal nu și-a putut lua ochii de la tânărul elf.

— L-am surprins rătăcind prin pădure, rănit și însângerat, confuz și pierdut. A refuzat să se întoarcă în comunitatea noastră și chiar să ne spună ce s-a întâmplat cu el. A dezvoltat o ură nefirească pentru semenii săi și nu s-a declarat pocăit de propriile sale gesturi. Tu numești asta că nu clintești un fir de păr?

— Tu ești cel care l-ai redus la această stare, tu l-ai forțat să vorbească!" spuse Nihal bătăioasă în furia ei. Este nedrept! Minți!

— Taci, jumătate elf murdar! Am încercat să-i dăm înapoi identitatea, să-l vindecăm de tortura pe care i-ai aplicat-o ca să-l forțezi să te asculte! În zadar, am încercat să-l eliberăm de farmecele josnice pe care i le-ai impus pentru a-l determina să pună emagia elven la dispoziția ta!, a spus judecătorul, vorbind mulțimii.

Un strigăt s-a ridicat din tribune. Klarath s-a uitat în jur cu teroare, întorcându-și capul în toate direcțiile, doborât de cine știe ce cruzime. Nihal și-a strâns pumnii atât de tare de indignare încât a simțit scârțâind oasele degetelor. L-au găsit și

l-au forțat să vorbească cu tortura, asta s-a întâmplat. Și elful a rezistat atât de tare încât nu a mai rămas aproape nimic din el.

Ea și-a plecat capul, jelind soarta celor care, chiar și pentru câteva zile, împărțeau o porțiune de drum cu ea. Când l-a ridicat, a văzut o lumină aprinsă în privirea lui Klarath, ecoul îndepărtat al unei amintiri. I-a zâmbit, un zâmbet strâmb, fără dinți.

— Jur că ți-am spus adevărul, a strigat Nihal mulțimii.

Spectatorii au murmurat și judecătorul s-a uitat la ea cu dispreț. Și-a ridicat brațul pentru a-și reface calmul, fără să-și ia ochii de la ea. Când s-a lăsat tăcerea, a vorbit.

— Persiști în susținerea falsului! Asta nu va fi în favoarea ta, având în vedere că e doar prima acuzație. Ai recunoscut deja că ai folosit magia elfilor pentru a salva un om; acum trebuie să răspunzi și pentru uciderea elfilor împotriva cărora ai luptat în pădure.

— A fost autoapărare, a protestat Nihal.

Un murmur dezgustat a fugit prin mulțime.

— Pot să vă explic! a adăugat ea cu voce tare.

Judecătorul a ridicat din nou brațul, apoi a gesticulat cu mâna, iar Nihal și-a dat seama că are puterea de a vorbi din nou. Apoi a spus despre sfârșit.

X

Zăpada cădea încet și spăla pădurea, absorbită într-o liniște de vis. Klarath era plecat de o lună, și totul părea să-și fi reluat cursul. Nihal era la bazinul de sub baldachin în fața casei și spăla niște mere. Tarik a insistat atât de mult, iar în acea zi l-ar fi satisfăcut: plăcintă cu mere și nuci sălbatice, desertul său preferat.

— Sunt bine așa? a întrebat copilul, arătându-i un pumn de nuci tăiate. Nihal s-a aplecat pentru a-i observa lucrarea și a observat că mai multe fragmente de coji au rămas printre bucățile de miez. A zâmbit la gândul că Tarik spărgea nucile cu o piatră zdrobindu-le pe toate.

— Mulțumesc, a spus ea, strângându-i nasul cu degetele umede și făcându-l să strige amuzat.

În acel moment, cu coada ochiului, a prins o mișcare în spatele lui. Părea doar o umbră, dar un semn întunecat i-a înghețat inima. Alte umbre au apărut încet din albul orbitor al pădurii. Merele au căzut la pământ cu trei bufnituri mici.

— Mamă, ce se întâmplă? a întrebat Tarik.

Nihal l-a luat de mână și a fugit înăuntru.

— Sennar! Ne-au găsit!, a strigat ea, cu fața pământie.

— Ce?, a exclamat el, uitându-se mai departe la cartea pe care o citea lângă foc. Dar Nihal fugise deja spre sabie.

Tarik stătea nemișcat în mijlocul camerei, nedumerit.

— Ascultă-mă, fugi direct la Oarf și zboară cu el, i-a spus Nihal.

— Fără tine? În vocea lui erau deja lacrimi.

— Este doar o măsură de precauție, a spus Nihal. Oarf te va duce în sat, în siguranță. Ne vom alătura vouă acolo.

L-a împins afară și nu a avut nevoie să cheme dragonul, care deja se grăbea, alarmat de umbre. Nihal a citit în ochii lui că era pregătit de luptă.

— Trebuie să-l aduci pe Tarik la Huyés, a spus ea emoționată.

Oarf a mormăit, dar și-a coborât gâtul și a lăsat-o pe Nihal să-i pună copilul pe spate.

Dar atunci, un urlet respingător a umplut aerul. Nihal s-a uitat în sus. Un dragon. Veniseră cu un dragon. A simțit fiecare speranță murind în piept, dar tot și-a strâns sabia.

— Du-te! a strigat ea. Nu te opri!

Oarf era pe cale să se ridice în cer când celălalt dragon a aterizat lângă el. Și-a întins fălcile, cu dinți ascuțiți, și a aruncat cu foc în el. Oarf s-a ridicat și Tarik a căzut pe spate. Nihal l-a luat din zbor și dragonul l-a înconjurat cu coada, apoi a început să urle și să arunce flăcări în jurul lui, protejându-l.

Un prim războinic era pe ea. Elfi, așa cum bănuia. Nihal a reacționat cu promptitudinea obișnuită și l-a doborât pe primul, încercând să ajungă în pădure. Doi paznici stăteau în fața ei și au început să se lupte. Învârtea sabia cu furie și, în același timp, cu precizie, se mișc aproape imponderabilă, agilă și concentrată. În mijlocul ciocniturilor de lame, ea a auzit un singur sunet, atât de slab, dar pentru ea asurzitor. Între vuietele lui Oarf, l-a auzit pe Tarik plângând de disperare, un plâns plin de frică. I-a doborât pe cei doi gardieni și s-a aruncat spre următorii. A continuat să se învârtă neobosită, parând fiecare mișcare cât de mică a adversarilor, apărându-se intens.

I-a tăiat brațul unuia, l-a rănit pe altul la burtă. Lamele inamicului i-au făcut răni mici în carne, dar nici măcar nu a simțit durerea. Departe, ea a simțit magia lui Sennar intra în acțiune. O lovitură a venit între omoplații ei, care i-a luat respirația ei ; s-a împiedicat înainte, în timp ce o altă rundă a ucis doi soldați, dar dintr-o dată o durere orbitoare în picior a forțat-o să se oprească. A țipat spre cer și s-a uitat în jos. O lamă de o palmă ieșea din coapsa ei. A căzut în genunchi, încleștându-și dinții, lovind din nou și din nou pentru a ține departe dușmanii, care au strigat ordine confuze. Dar erau prea mulți, iar ea era epuizată. Sângele curgea încet din rană, zăpada s-a înroșit, și odată cu sângele toată puterea a curs. A trecut de ultimul paznic, iar sabia a scăpat de sub control, urmând elful care s-a răsturnat. Nihal a căzut pe palme, iar înghețul zăpezii le-a mușcat.

— Ești arestată, Nihal, pentru atac, răpire, încălcarea ordinului exilului și acum și pentru crimă!

Abia a auzit vocea aia. Au reușit să-l prindă pe Tarik, îl târau în lacrimi în fața ei.

— Lasă-l să plece! a strigat ea, zvâcnind înainte, dar picioarele i-au cedat și a căzut în zăpadă. Cineva a blocat-o jos, punându-i genunchiul între omoplați. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Oarf luptându-se între frânghii groase care l-au forțat să stea la pământ. Simțea că încheieturile ei erau legate la spate. A

încercat să se zvârcolească, dar rana nu i-a dat nici un răgaz, tremura și nu avea putere.

Au ridicat-o, șeful soldaților a venit la ea și a lovit-o cu un genunchi în burtă. Un pârâu acid i-a umplut gura și a pătat zăpada. Elful i-a strâns bărbia și i-a ridicat capul.

— Deci ai nevoia de a face rău, vrăjitoare cu jumătate de sânge. Apoi s-a întors spre ai lui. Haide, mergem acasă. Închideți prizonierii.

Au împins-o spre o cușcă de metal cu Tarik, care a continuat să plângă de disperare.

— Nu îți face griji, totul va fi bine, i-a spus ea, încercând să sune convingător. Tata și cu mine suntem aici cu tine.

A căzut din nou, incapabilă să stea în picioare. Comandantul gărzilor s-a apropiat de ea și i-a examinat piciorul.

— Îngrijiți-o, trebuie să ajungă în viață la Nelor.

Un magician i-a bandajat rana, rostind o vrajă de vindecare care a blocat sângele. Nihal a oferit o rezistență slabă. Era epuizată, dar nu voia, nu putea renunța.

Au aruncat-o în cușcă. Înăuntru zăcea Sennar, inconștient. Nihal a încercat să meargă spre el, dar îi lipsea puterea. Barele erau îmbibate cu unele vrăji care anulau puterile magice, un dispozitiv pe care l-au folosit de multe ori chiar și în Lumea Pământeană pentru a reduce vrăjitori la neputință.

Ușa a scârțâit, cușca s-a închis și a fost fixată pe burta acelor dragoni. Ultima imagine pe care Nihal a văzut-o era cu Oarf legat de pământ, încercând inutil să se elibereze. Trebuie să fi aruncat o vrajă pe frânghiile alea nenorocite, care păreau indestructibile. Apoi s-au ridicat în cer și Nihal a renunțat.

Ultimul gând care i-a trecut prin minte, înainte de a aluneca în inconștiință, a lăsat-o cu o amărăciune profundă. Poate că a reușit odată să salveze Lumea Pământeană, dar a eșuat în cea mai importantă sarcină. Nu i-a putut salva pe cei pe care i-a iubit.

O tăcere uluită a urmat cuvintele lui Nihal, și în acea tăcere ea s-a amăgit că a reușit să-i convingă, că le-a mișcat inimile.

Apoi, în sfârșit, judecătorul a vorbit.

— Deci îți recunoști vina, a spus el, punctând cuvintele. Deci, recunoști că ai încălcat interdicția de exil, că ai forțat un magician să folosească magia elfilor pentru a salva un om, că ai

atacat elfi, astfel încât aceștia să nu stea în calea ta, și că ai ucis pe alții în luptă.

— Ce altceva aș fi putut face?, a strigat Nihal, agățându-se de gratii. Ce altceva ați fi făcut în locul meu?, le-a spus ea oamenilor din tribune.

Judecătorul i-a aruncat o privire nemiloasă, apoi a dat din cap. De la aceeași intrare prin care intrase, Nihal a văzut două figuri avansând. Una șchiopătă, slab și încercat, cealaltă mergea pe lângă el cu pași mici, mic și nesigur. Ei aveau mâinile și picioarele legate de lanțuri mari. Și-a simțit inima strângându-se și furia revărsându-se..

— Sennar! Tarik!, a strigat ea.

Gardienii i-au împins în centrul arenei, apoi l-au separat pe Tarik de tatăl său. Copilul a început să plângă în timp ce îl târau.

— E doar un copil, lasă-l în pace! a urlat Nihal, ținând în brațe barele care o separau de fiul ei, ca și cum ar fi vrut să le rupă.

— Taci! a impus judecătorul. E prea târziu pentru scenele astea patetice.

— Nu are nicio vină. De ce îi faci asta? Dar ce fel de oameni sunteți?, a strigat ea din nou, până la marginea disperării.

Publicul, peste tot în jur, urla neliniștit.

— Cineva să-i închidă gura! a tunat judecătorul.

Un paznic a lovit-o pe Nihal în picioare printre bare, doborând-o cu fața la pământ. Oamenii din tribune păreau să înceapă un protest, iar în acel murmur a prins umbra speranței. S-a forțat să rămână calmă, concentrându-se pe durerea din picior pentru a-și alina mânia și a putea gândi lucid.

S-a ridicat cu greu, s-a uitat la mulțime cu mândrie. Poate că cuvintele ei nu au fost zadarnice, poate că cineva ar fi avut milă de ea și de copilul ei.

Între timp, judecătorul discuta cu celelalte autorități. Câteva minute au trecut, și în cele din urmă se pare că au ajuns la un acord.

— După ce am ascultat relatarea ta și am văzut faptele, am luat o decizie, a anunțat judecătorul cu o voce solemnă. Pentru că ai folosit prodigios magia elfilor pentru a salva o viață umană, și existența fratelui nostru Klarath a fost distrusă, începem prin a te pedepsi cu închisoare pe viață, și cu moartea vrăjitorului Sennar pentru încălcarea unui loc sacru și pentru că ar fi cauzat, cu experimentele sale nesăbuite, o astfel de tragedie.

Nihal și-a simțit inima oprindu-se. S-a uitat la Sennar, chiar în centrul arenei. Ea putea vedea doar un sfert din fața lui, dar era suficient pentru a observa paloarea lui și, în același timp, demnitatea cu care accepta sentința. Ea a înțeles ce-i trecea prin cap, pentru că știa totul despre el: că măcar ea va supraviețui, că poate va găsi o cale să scape.

Călăul a apărut printr-o ușă mică de sub scenă cu un topor lung încleștat în mâini. În timp ce avansa prin murmurul emoționat al mulțimii, paznicul l-a forțat pe Sennar să îngenuncheze.

În timp ce îl vedea așa, umilit în mijlocul arenei, Nihal înțelegea cruzimea acelor oameni. De ce l-au condamnat pe Sennar la moarte și nu pe ea, care era principalul autor al crimelor împotriva elfilor? Chiar și acel judecător îngust a reușit să citească în sufletul său și să înțeleagă că nu exista o pedeapsă mai rea pentru ea decât să-l vadă pe omul pentru care a riscat totul să moară, și să continue să trăiască fără el. Executarea lui Sennar era o pedeapsă și mai crudă decât moartea. Pentru că pentru acei oameni nu era de ajuns viața ei: a vrut să-i ia sufletul. Voia s-o vadă încet coruptă de durere și nebunie.

Nihal a simțit furia antică scurgându-se în corpul său ca un râu umflat. N-ar putea niciodată să-l vadă pe Sennar murind și să-l lase pe Tarik la mila acelor asasini. Nu, n-ar lăsa să se întâmple asta.

— Vrei o viață? Ia-o pe a mea!, a strigat ea, și a ținut Talismanul Puterii, arătându-l judecătorului și mulțimii, care stăteau în suspans.

— Nu! strigătul lui Sennar a sunat ca un răcnet în arenă, dar Nihal l-a ignorat.

— Eu am încălcat interdicția. L-am forțat pe Klarath să mă ajute. Eu i-am ucis pe elfii ăia. Sennar era inconștient când s-au întâmplat toate acestea, a continuat ea. Eu ar trebui să fiu condamnată la moarte, nu un magician vinovat doar de împingerea limitelor cunoașterii.

Mulțimea a început să murmure, și de data aceasta judecătorul nu a reușit să o reducă la tăcere.

— Viața mea este legată de acest medalion, a continuat Nihal. Doar sparge-l, și voi muri! A măturat adunarea cu ochii, s-a uitat la cei ai judecătorului.

Sennar a continuat să strige, atât de mult încât paznicul a fost forțat să-l pună la pământ și l-a ținut la pământ. Nihal a simțit că acum mulțimea era parțial cu ea, că sacrificiul ei i-ar fi putut salva pe Tarik și Sennar. Dacă ar fi murit, acei oameni s-ar fi răzbunat și nu ar mai fi fost vărsare de sânge. Tot ce i-a mai rămas a fost acea speranță, o mare încercare de a-i salva. N-a avut de ales și a acționat.

Într-o clipă a luat sulița unuia dintre paznicii care păzeau cușca și a rupt-o cu toată forța pe care o avea. A rupt-o pe gratii și a tras-o înăuntru, ținând-o ca pe o sabie. S-a uitat la Sennar, doar o clipă, și a încercat să-l facă să înțeleagă motivele gestului său.

— Iartă-mă, a spus ea dintr-o suflare. Trăiește pentru mine, pentru Tarik.

Lovitura a fost dură și precisă, aplicată pe piatra centrală a talismanului. Lama s-a înfipt în opal și l-a spart. Un fulger de lumină, și Nihal a căzut la pământ. Viața ei s-a stins fără un strigăt. S-a întâmplat atât de repede încât nici măcar oamenii adunați în amfiteatru nu păreau să înțeleagă, iar Sennar însuși era pietrificat. În acei ani care au urmat războiului, el a visat la acel moment. Talismanul devenise coșmarul lui și cel mai bun prieten al lui; de fiecare dată când îl vedea atârnând în jurul gâtului lui Nihal, înțelegea cât de prețios și fragil era. În nopțile grele l-a văzut cum se rupea și se pierdea. Și acum chiar s-a întâmplat.

A țipat cu toată puterea plămânilor, iar țipetele păreau să trezească mulțimea anihilată de spectacolul la care asistase. Un paznic a fugit să verifice cadavrul jumătății elf căzut pe spate. Tarik a strigat-o pe mama sa, prin lacrimi.

Atunci Sennar a simțit puterea fierbând în pieptul său, așa cum s-a întâmplat în luminiș când Laio, tânărul scutier al lui Nihal în timpul războiului, murise și efectuase primul și singurul său masacru. El a simțit aerul tremurând în jurul lui, percepând că în curând lanțurile care îl legau se rupeau și totul, inclusiv el însuși, lua foc, explodând într-un singur foc purificator.

Dar o imagine l-a ținut pe loc. A văzut-o pe Nihal, așa cum fusese cu câteva momente înainte, frumoasă, sigură și puternică. A zâmbit și niciodată nu a vrut să distrugă darul pe care i l-a dat.

Mai e Tarik, asta e tot ce a mai rămas, și-a spus, și gândul a oprit instantaneu fluxul de putere. Un paznic a avut timp să-l lovească în cap, și totul s-a înnegrit.

INTERLUDIU

Încă o dată, lăuta era tăcută. Muzica a murit pe ultimele note sumbre, care au rămas să plutească în salon, absorbită într-o tăcere reverențioasă. Câteva suspine s-au ridicat de la spectatori, și apoi un sughiț. Menestrelul a surprins imaginea Melnei, ținându-se de umeri, plângând. Și-a coborât ochii, a luat cana pe care o pusese pe jos și a terminat-o cu o singură înghițitură lungă. Apoi i-a arătat-o tinereu servitoare.

— Mied, acum, dacă nu te superi.

A dat din cap repede și a dispărut în bucătărie.

Nimeni nu a îndrăznit să spună un cuvâng. Ceea ce tocmai auziseră nu era o poveste cunoscută în Lumea Pământeană. După ce Nihal și Sennar au trecut de Saar, și-au pierdut urma. Se știa că Nihal murise, dar au existat zvonuri diferite și discordante despre dispariția sa. Toată lumea, cu toate acestea, și-a amintit întoarcerea lui Sennar în Lumea Pământeană, atunci când Yeshol a încercat să-l aducă înapoi pe Aster, Tiranul. Sennar era cel care a permis înfrângerea cultului morții al cărui lider spiritual era Yeshol, Breasla Asasinilor, împreună cu Dubhée, o altă eroină a Lumii Pământene. S-a spus că spiritul lui Nihal a intervenit chiar și cu această ocazie.

Melna s-a întors cu cana și i-a dat-o străinului.

— Mulțumesc, i-a șoptit el.

— A fost un cântec frumos, într-adevăr, dar atât de trist... a spus fata, luând curaj cu amândouă mâinile.

— Cele mai multe povești bune sunt, a răspuns menestrelul.

Între timp, cineva, timid, a reînceput să vorbească.

— Dar de unde știi poveștile astea? N-am mai auzit de așa ceva până acum, a continuat Melna.

Cântărețul a zâmbit, sau așa i s-a părut ei, un zâmbet trist.

— Chiar dacă nu pare, sunt destul de bătrân, și am văzut multe.

— Nu poți fi atât de bătrân! a râs ea.

— Poate... Dar cu siguranță suficient pentru a cunoaște această poveste.

Între timp, oamenii păreau să aștepte. Ei discutau despre această poveste pe care nimeni nu a auzit-o vreodată și continuau să se uite la menestrel.

— Ei bine, asta e tot?, a spus o voce din spate. Ne lași așa, cu povestea asta înlăcrimă?

El a reluat ciupitul șirului de corzi, o melodie veselă, care a încurajat publicul un pic.

— Vrei mai mult?, a întrebat el.

— Mi-ar plăcea să te văd! Ne-ai închis pe toți cu această tragedie!

Publicul a râs, la fel și menestrelul.

— Și ce poveste ai vrea?

— O poveste de dragoste!, a spus cineva.

— Încă unul de război!

— Păcat că nu mai e Nihal.

Menestrelul și-a suspendat degetele pe corzi.

— Ești sigur?

Un bâzâit de foc a trecut printre clienții hanului.

— Toată lumea știe totul despre acei ani. Totul a fost spus despre acel moment, și apoi ai cântat despre moartea ei, a explicat un tânăr cu părul roșcat, gros, un soldat, judecând după hainele sale.

— Ai dreptate, anii lui Nihal în Lumea Pământeană sunt bine cunoscuți, iar acum, datorită mie, a subliniat el ultimele cuvinte cu două note rapide care au făcut pe cineva să zâmbească, știi, de asemenea, cum a murit. Dar povestea ei nu se termină aici.

Cineva s-a ridicat.

— Au trecut aproape o sută de la evenimentele despre care ai cântat! Nici măcar cenușa nu a mai rămas!

— Așa spui?

Muzica a început să se adune din nou în note mai ușoare, o melodie care prefigura o nouă poveste.

Din moment ce sunteți un public atât de atent și flămând pentru povești noi, vă voi da un alt cântec, ultimul. Sper că vă veți aminti de mine la sfârșitul serii, și cântărețul a arătat cu capul spre micul sac de piele care se odihnea la picioare, pe podea. El a făcut o pereche de acorduri, s-a jucat cu notele, și era gata.

— Cele mai mari povești nu se termină cu moartea. Cele adevărate și puternice depășesc secolele, pământurile și mările

și continuă să atingă inimile oamenilor. Dar sunt povești ciudate în care protagoniștii refuză să moară. Ei sunt cei care se ridică din cenușă, să calce din nou pe un teren care nu ar trebui să le aparțină, și pe care, de asemenea, nu-l pot abandona. Ceea ce sunt pe cale să vă spun este una dintre aceste povești.

A TREIA STROFĂ

ÎNTOARCEREA

Fum, ierburi și cuvinte obscure,
tomuri vechi, fapte îndepărtate.
Un spirit antic se ridică din nou
chemat la o viață nouă
Ca oțelul în forjă.
Noaptea se topește într-o nouă zi,
este ora pentru a învinge moartea.

I

Era, înainte de orice altceva, un miros intoxicant de ierburi.

Apoi au fost cuvintele, într-un limbaj dulce și vibrant; o litanie care părea să-l traverseze din cap până pând-n picioare, și care i-a reînnoit fibrele uns câte una, în timp ce le-a atins.

S-a simțit ca acasă, zguduită de aceste cuvinte și mirosuri, dar, în același timp, ceva nu a venit înapoi la ea, ceva care nu era la locul lui.

A deschis încet ochii. Pe cap, un acoperiș de lemn și frunze. În jur, o ceață aromată, din care au apărut figuri confuze la care nu s-a putut concentra. Două siluete, la care le-a putut vedea fețele aplecate peste ea, și o treime mai înaltă și legată. Ea era cel care a recitat litania. Imaginile din fața ei nu au coincis cu ultima pe care memoria a repetat-o, confuză.

— Oh, zeilor, a deschis ochii, a deschis ochii! exulta o voce.

Detaliile erau definite încet. Vorbise un individ scund, chel, cu o barbă lungă care îi cădea pe piept. Celălalt arăta ca un băiețel, i-a văzut părul gros și dezordonat acoperindu-i capul. Lucrul care a lovit-o cel mai mult era culoarea irisului, galben încercuit cu roșu, cu adevărat ieșit din comun. Tipul înalt avea fața lungă și scobită, părul tăiat scurt și bărbia fără păr. S-a uitat la ea cu o expresie serioasă și absorbită.

Litania a încetat, iar cei trei s-au aplecat asupra ei.

— Vorbește, te rog. Spune-ne că ești bine, te-ai întors, a spus chelul.

Abia a înțeles ce i-au spus, trebuia să fie atentă la cuvinte. Și-a mișcat brațele, iar încercarea a costat-o un efort uriaș, ca și cum ar fi fost nemișcată de secole. S-a ridicat încet, puțin câte puțin.

Individul chel și-a pus mâinile la gură.

— Ea e. și s-a uitat extatic la tipul înalt.

De cealaltă parte a mesei de lemn pe care stătea, a prins o suprafață reflectorizantă. A văzut o imagine trecătoare, imaginea ei: o tânără femeie cu ochi violet, micuță, cu părul albastru. Atunci a înțeles, în timp ce ultima piesă a fost reasamblată în mintea ei: sfârșitul, sulița care a lovit Talismanul, lumea care s-a întunecat dintr-o dată, moartea.

— Unde... unde sunt?, a întrebat ea.

Bărbatul înalt s-a uitat atent la ea. Și o observa, așa cum îl putea observa și Nihal: fața lui severă, nasul lui coroiat, dar mai presus de toate urechile ascuțite, părul verde închis și ochii purpurii. Un elf.

L-a lovit cu cotul, a sărit de pe masă, dar picioarele ei nu s-au putut ridica și s-a trezit în genunchi.

— Nihal, oprește-te. Nu vrem să-ți facem rău.

Tânărul a fost cel care a vorbit, iar ea l-a împins violent de perete.

A simțit că voma îi intră în gât. A reprimat-o în timp ce încerca să oprească lumea să se învârtă în jurul ei.

Băiețelul s-a apropiat din nou de ea.

— Trebuie să fii calmă, tocmai ți-ai revenit, a spus el, ținând-o în brațe. S-a zvârcolit și a reușit să se ridice și să ajungă la ușă. Cu mâna a căutat instinctiv sabia, dar era neînarmată. Evident.

— Să îți explicăm, a pledat băiatul, ajungând la ea.

Nihal s-a rezemat de ușă, apoi l-a lovit. Încă se mai simțea bucăți, dar mușchii începeau să reacționeze.

A deschis ușa și a ieșit. Lumina a orbit-o, dar a mers drept înainte, până când ceva i-a lovit stomacul și a blocat-o. Ea s-a frecat de ochi și a observat că se sprijinea de o balustradă de lemn, care dadea spre un abis de cel puțin șaptezeci de brațe. S-a întors, și în spatele ei a văzut coliba de lemn din care ieșise, cocoțată pe un zid de piatră.

Un sat Huyé, i-a sugerat memoria ei.

— Ia-o! a strigat o voce.

Nu era momentul să pună întrebări. A văzut doi gardieni avansând spre ea, înarmați cu sulițe și pumnale. A luat vârful suliței mai rapid și l-a tras spre ea. Asta l-a dezechilibrat, iar ea s-a grăbit să-i scoată pumnalul din centură. Și-a simțit capul învârtindu-se, în timp ce celălalt Huyé avansa. Nu era capabilă să lupte, trebuia să scape.

Amintirile, încă o dată, i-au venit în ajutor. A căutat un lift, l-a găsit nu departe. S-a năpustit cu puținele forțe pe care le mai avea. S-a agățat de frânghia care-l susținea, a deblocat mecanismul și i-a permis s-o ducă la viteză maximă. A văzut fețele urmăritorilor săi micșorându-se, în partea de sus a balustradei, și a auzit pe cineva strigând ordine.

Cu puțin timp înainte ca liftul să se prăbușească la pământ, Nihal a sărit și s-a agatat de ramura unuia dintre copacii care

cresc sub sat. Mâinile ei, prea slabe ca să mențină strânsoarea, au trădat-o și a căzut jos. S-a împiedicat, rostogolindu-se printre ramuri, până când s-a trezit pe pământ. Mirosul umed al pământului, textura frunzelor de sub degete, îngrămădirea crengilor. Fiecare percepție părea prea puternică pentru ea, iar lumea plină de mirosuri și culori prea intensă. Capul i se învârtea, mușchii răspundeau doar uneori, și o dureau. Dar nu putea pierde timpul, trebuia să scape cât mai repede posibil.

S-a ridicat, s-a împiedicat. A observat că era îmbrăcată doar într-o tunică de lenjerie intimă. În picioarele avea sandale, nu chiar ideale pentru o alergare în pădure, dar cel puțin compensa cu pumnalul.

A mers cât de repede a putut, reflectând asupra absurdității a ceea ce i se întâmpla. Era ceva enervant. Trebuie să fi fost moartă și îngropată, și în schimb corpul ei se mișca, respir, simțea durere. Cine a readus-o la viață și de ce? Și cât timp a trecut de la moartea ei?

În plus, ce făceau Huyés și elfi împreună? Ei s-au urât întotdeauna reciproc, sau cel puțin, la un moment dat în timp au ales să se ignore reciproc. De ce păreau aliați?

Întrebări fără răspuns. Dar ea s-a întors: ăsta era singurul lucru sigur.

II

— Nu la asta ne așteptam de la tine, a spus Athor, șeful satului. Și ai vrut, de asemenea, să fii plătit înainte de ritual!

S-au adunat în sala Consiliului, în vârful stâncii. Șeful satului, așezat pe o bancă căptușită, vrăjitorul Lefthika, cu un nas umflat de un cot al lui Nihal, și Ren, asistentul său, de asemenea, bătut de loviturile primite de la Nihal.

— Ea nu se poate să fi mers departe, încă nu are control deplin asupra corpului ei, i-a asigurat Lefthika.

— Da, dar între timp nu știm unde este! a strigat Athor, încleștându-și pumnul pe masă.

— Este o reacție absolut imprevizibilă. Trebuia să fie uimită, incapabilă să se miște, după ce a trecut de la moarte la viață. Dar acea jumătate elf are o forță pe care nu o putem înțelege.

— I-ai dat viața înapoi și ar trebuit s-o oprești, a spus Athor.

— Da, așa este. I-am dat viața înapoi, ceea ce îmi dă dreptul la plată, a spus Lefthika.

Athor a făcut un gest de nerăbdare. Vremurile s-au schimbat, desigur, dar între elfi și Huyé încă nu curgea sânge bun. Cu toate acestea, situația în care se găseau oamenii săi era disperată, și în vremuri disperate s-a apelat la oricine ar putea oferi ajutor. Dar cât de mult, cât de mult ar fi preferat să nu recurgă la serviciile acelei ființe ambigue și de nepătruns.

— Vei avea jumătate din plată, a capitulat el.

— Nu asta ne-a fost înțelegerea.

— Vei avea plata când Nihal se va întoarce aici. Și, desigur, jumătate.

Lefthika s-a tras în față pe scaun și și-a pus mâinile pe masă. Privirea lui a devenit ascuțită.

— Sunt un magician puternic, și știi asta. A tăcut, astfel încât Athor ar putea înțelege toate subtextele din această propoziție. "Nu-mi place să nu mă respecți și nu mă voi lăsa păcălit. Prin urmare, te-aș sfătui să fii prudent cu mine.

Athor se cutremură, dar apoi stătu nemișcat.

—Știm, de asemenea, cum să ne confruntăm cu un magician, și suntem în majoritate, aici, în sat.

Cei doi s-au uitat mult timp unul la altul, apoi Lefthika s-a aplecat pe scaun.

— Nu sunt pregătit să aștept mai mult de trei zile. Dacă ea nu se întoarce, mă vei plăti și eu voi fi liber de orice obligație față de tine.

Athor și-a contractat maxilarul.

— Așa să fie, a spus el. Nihal nu ar fi putut merge departe, în condițiile în care era; vor putea s-o prindă în curând.

Întâlnirea s-a dizolvat și Lefthika a ieșit cu mersul lui săltat, Ren urmărindu-l din spate.

Când s-au găsit pe una dintre aleile satului, magicianul a apelat la asistentul său.

— Găsește-o, a spus el.

— Dar, maestre...

Lefthika s-a întors și l-a lovit cu o privire iritată.

— Nu-mi place să aștept banii cu care îmi sunt datori, e clar? E treaba ta s-o găsești.

Ren nu a îndrăznit să-l contrazică și a dat din cap cu convingere.

— Așa te plac. Și încearcă să folosești libertatea pe care sunt onligat să ți-o acord până când îți vei îndeplini datoria.

Lefthika a atins gulerul de cupru din jurul gâtului băiatului cu un deget. Un cuvânt i-a fost de ajuns: gulerul s-a încălzit, la fel și benzile metalice pe care le avea la încheieturi și glezne. Apoi s-a oprit, și Ren a scos un oftat de ușurare.

— Poți să pleci.

Nu l-a făcut să repete. A coborât repede scările și a ieșit în pădure, gata să-și îndeplinească misiunea.

Nihal avansa încet prin pădure. Primele ore erau cele mai grele; corpul ei nu a răspuns, ea l-a simțit confuz și inflamat. Dar cu cât se mișca mai mult, cu atât membrele găseau mai mult măsura acelei lumi. Rana de la picior lipsea, cineva trebuie s-o fi tratat înainte să se trezească. Tot nu-i venea să creadă. Ea era din nou stăpână pe ea însăși, putea simți mirosurile din pădure, aerul proaspăt de pe fața ei, foșnetul de iarbă sub picioarele ei. Și nu știa dacă era fericită sau îngrozită.

Curând a început să se miște mai repede. După o primă secțiune în care s-a orientat după soare, a început să recunoască acele locuri: de câte ori a trecut peste ele în zbor cu Sennar când l-a însoțit în explorările sale! La acel gând, a simțit cum inima i se încleștează. Dar a continuat să meargă, pentru o lungă perioadă de timp, cu tenacitate, nu ar fi știut să spună pentru cât timp.

Dintr-o dată s-a trezit pe un drum care îi era cunoscut. Totuși, a observat că existau diferențe subtile între acel loc și amintirile sale. Unii copaci au dispărut, sau au mai rămas trunchiuri pe jumătate putrede; altele, o dată arbuști fragezi, erau acum plante luxuriante. A recunoscut pietre și munți, dar vegetația era diferită.

Seara, de îndată ce și-a făcut un pat călare pe o ramură, toate întrebările au atacat-o: cât timp a trecut de la moartea ei? Zile, luni? Și Sennar și Tarik? Unde erau? Erau în siguranță? Sacrificiul ei, în cele din urmă, a servit la ceva?

Știa că doar mergând înainte va găsi răspunsurile, și că la sfârșitul acelei călătorii va ști.

A ajuns la destinație spre apusul celei de-a doua zile. Zidul alb care înconjura casa privea prin vegetație și i-a amintit de dăruirea și bucuria cu care ea și Sennar au îngrămădit pietrele una peste alta. Totul părea atât de luminos la momentul respectiv, și veșnic. În apropiere, a recunoscut poiana în care se ghemuia Oarf. Fulgere din viața trecută îi treceau prin fața

ochilor, în timp ce o speranță slabă s-a născut în adâncul inimii ei. Nu știa de ce au adus-o înapoi la viață, dar știa ce va face cu existența care i-a fost returnată: va începe de unde a rămas.

A fugit, anticipând momentele de fericire care încă o așteptau, dar o umbră i-a stins zâmbetul. I-ar găsi pe Sennar și Tarik în spatele ușii? Sau Tarik a crescut, iar Sennar s-a îndrăgostit de o altă femeie? Cei câțiva pași care au separat-o acum de adevăr i s-au părut fără sfârșit. S-a rugat în tăcere ca totul să fie așa cum fusese, ca Tarik să o primească în prag aruncându-și brațele în jurul gâtului și pe Sennar sărutând-o până la punctul de a-i lua respirația.

Dar pe măsură ce se apropia de casă, speranța s-a stins treptat.

Acoperișul era distrus, iar pe pământ erau fragmente de gresie peste tot. Iedera și alte buruieni acopereau pereții, și unele pietre au cedat. Obloanele de lemn erau putrede și atârnate de ferestre, inele negre goale, cu draperiile rupte. Erau semne de scânduri noi, ca și cum cineva ar fi făcut reparații, dar timpul le-a luat și pe ele.

Pentru momente lungi, nu s-a putut mișca. Ruinele care i-au venit în ochi vorbeau despre un loc abandonat de ani de zile, probabil zeci de ani. Dacă cineva ar fi trăit acolo, după moartea ei, el era plecat, poate că chiar nici nu mai era viu. Ceea ce păreau a fi amintirilor ei calde și apropiate erau ruinele unui trecut îndepărtat.

În cele din urmă a reușit să meargă mai departe. Ca atât de mulți ani înainte în Seferdi, capitala antică a Țării Zilelor și orașul de origine al jumătate elfilor, atunci când ea a persistat în dorința de a vedea ce a mai rămas din neamul ei dispărut, chiar și acum ea era perfect conștientă că nu avea nici un sens să viziteze acel cadavru al casei. Nu a mai rămas nimic înăuntru care s-o facă s-o iubească. Dar trebuia să știe.

A intrat încet, iar spectacolul care a întâmpinat-o înăuntru nu era mai puțin sumbru. Scândurile de lemn ale podelei erau putrezite, și peste ele crescuse un covor de mușchi și ferigi. Masa era aproape intactă, și ici și colo erau împrăștiate o cană, o farfurie, un castron. Dar nu erau cele de care și-a amintit. Prin urmare, cineva a locuit în casă după ea. A atins farfuria cioplită, a mângâiat vasul prăfuit. Voia să-și odihnească degetele pe acele lucruri care l-au atins pe Sennar.

Și-a făcut curaj și a intrat în celelalte camere ale casei. Dormitorul, cu salteaua ruptă și umflată de apă. Laboratorul, cu flacoane pline de ploaie sau redus la cioburi. Cărțile, pergamentele, notițele: totul era de nerecunoscut, desfigurat de ani. Pe un raft a văzut un pergament care părea să fi rezistat mai bine decât celelalte la acțiunea timpului. L-a luat cu grijă, ținând-o între două degete, ca și cum ar fi o relicvă prețioasă. Într-un colț era încă lizibil scrisul lui Sennar. Nu era decât un singur cuvânt scris la nesfârșit, precis, în scrisul elegant pe care-l știa bine.

Nihal.

Nihal.

Nihal.

Un nod i-a încleștat gâtul în timp ce-și citea și recitea numele, imaginându-și mâna lui Sennar urmărind acele scrisori. I-a simțit singurătatea, suferința crescând zi de zi în timp ce plângea și se consuma în memoria ei.

S-a dus în camera lui Tarik. Erau obiecte pe care nu și le putea aminti, rămășițe ale cărților care nu existau când era în viață. A găsit o ladă la picioarele patului. A deschis-o. Era pe jumătate mâncată de mucegai și umiditate, dar a recunoscut multe dintre jocurile care au aparținut fiului său. Și-a băgat brațele în grămada aia colorată, și în partea de jos a lăzii a văzut o sclipire. Era pietricica pe care ea i-a lăsat-o gaj lui Tarik când a plecat să-l salveze pe Sennar și l-a lăsat în satul Huyé. A încleștat-o strâns în palmă, în timp ce ochii i s-au umplut de lacrimi. Și-a odihnit mâinile pe piept, simțind că nu mai poate rezista. Pierduse totul, pentru totdeauna. Cu toate acestea, în acea casă, soțul și fiul ei au continuat să trăiască fără ea, cine știe de câți ani. Ea a pierdut totul, da, dar pentru un singur lucru era fericită. Sacrificiul ei nu a fost în zadar. Au supraviețuit.

III

Nihal s-a trezit cu un fior. S-a uitat în jur și și-a dat seama că era încă în laborator, întinsă pe podea. Era târziu în noapte, probabil că a adormit în timp ce plângea. Ceva i-a alertat simțurile de războinic. Pădurea, noaptea, era o simfonie de zgomote: foșnet, sunete de animale, trosnituri. Dar ea le știa una câte una, și cel pe care-l percepuse era un zgomot diferit. Și-a pus mâna de pumnal, și a ieșit pe vârfuri. Reușea încă să fie extraordinar de tăcută, și s-a întrebat dacă era datorită lui Shevraar care a ajutat-o din nou, zeul a cărui prezență în viața ei nu a vrut s-o accepte niciodată.

S-a dus în jurul casei. Zgomotul venea din spate. S-a dus acolo, mergând cu circumspecție, cu nervii încordați.

Ferigile s-au mișcat, era pregătită să lovească. Dar nici un războinic nu a ieșit din desiș. O față tânără, speriată, cu un ciuf zburlit, se uita dintr-un tufiș.

Nihal a tresărit înainte ca băiatul să poată respira. L-a împins de un trunchi, cu un braț apăsat sub bărbie, iar pumnalul i-a zgâriat fața și l-a imobilizat.

— Lasă-mă să explic cel puțin, a spus el, gâfâind.

Observându-l îndeaproape, Nihal l-a recunoscut: era unul dintre cei trei indivizi care au asistat la trezirea sa.

— Cine ești? Ce vrei de la mine?, a șuierat ea.

— Numele meu este... Ren... murmura băiatul cu o voce sufocată. Dacă-ți iei brațul de pe gâtul meu, îți pot explica.

Nihal l-a împins și mai tare în trunchi.

— Ce mi-ați făcut? Câți ani au trecut?

Băiatul s-a uitat în jos.

— Aproape... o sută, a murmurat el.

Nihal s-a făcut palidă și a explodat într-un râs nervos.

— Ești nebun, puștiule! Acest lucru nu este posibil, a spus ea.

— Știu că e greu de acceptat, dar exact așa este. Dacă vii cu mine, îți arăt.

Nihal ar fi putut să-l măcelărească pe loc, dar nevoia de a face lumină în trecutul său a făcut-o să-l urmeze.

A condus-o în pădure și, după o scurtă plimbare, s-a oprit. În lumina lunii, stăte imaginea unei pietre funerare uzate. În față, o grămadă de pământ și o gaură adâncă, de mărimea unui corp.

Nihal a simțit cu un fior că era mormântul ei. Acolo trebuia să fie, nu printre rămășițele vieții sale trecute.

— Aici ți-a îngropat Sennar trupul și a venit să te jelească, a explicat Ren.

Nihal se simți pietdută. O sută de ani sub pământ, devorată de viermi. Din corpul său, până acum, ar fi trebuit să fie doar câteva oase, și în schimb era intact, ca și cum o zi nu ar fi trecut. O sută de ani și un adevăr devastator: Sennar și Tarik au dispărut.

— Cine b-a dat dreptul să-mi faceți asta? a strigat ea. Dacă ai venit să mă duci înapoi în acel sat, poți să uiți. Acum va trebui să-mi explici totul. Cine sunteți, de ce sunt aici și cum mă întorc.

Ren nu a răspuns și a permis să fie târât prin pădure, spre casă, cu pumnalul încă apăsat pe gâtul lui.

Când erau înăuntru, Nihal l-a forțat să stea în fața șemineului și s-a așezat în fața lui.

— Dă-mi chestia aia, a spus ez. Ren i-a dat pergamentul pe care îl avea cu el, și l-a deschis. A scos o sabie lungă și neagră, sabia ei. Trebuie să fi văzut atât de multe în această sută de ani, și s-a adaptat la alte mâini, pentru că lama era zgâriată și ar fi fost nevoie de destul de multă muncă pentru a o aduce înapoi la splendoarea ei anterioară. De asemenea, nu s-a putut abține, dar se simțea liniștită de îndată ce a strâns mâna pe mâner. S-a uitat la armă în lumina slabă care sr filtra prin ferestre, apoi a îndreptat-o spre gâtul lui Ren, care și-a ridicat bărbia speriat.

— Am vrut să... o aduc înapoi, a spus el, ridicând din umeri. Și mai am un lucru pe care ți-ar plăcea să-l ai înapoi. Și-a băgat mâna în buzunar și a scos o bijuterie strălucitoare, pe care Nihal a recunoscut-o instantaneu.

— Talismanul Puterii... murmură atingând piatra centrală spartă. Ea și-a pus-o în jurul gâtului, și imediat a simțit un sentiment de bunăstare.

— A fost foarte util în vraja care te-a adus înapoi în această lume, a explicat Ren.

— De unde știi toate aceste lucruri despre mine?, a întrebat Nihal.

— Vin din Domeniile De Sud, sub Ţara Focului. Dar am citit despre tine - s-a grăbit să sublinieze - în *Cronicile Lumii Pământene*.

Nihal a luat un scaun și s-a așezat, continuând să-l țină sub observație.

— Cine este elful care era cu tine?

— E magician, îl cheamă Lefthika. Călătorește prin Ținuturile Necunoscute vânzându-și magia, a fost alungat din Ținuturile Elven din cauza naturii... neobișnuit a puterile sale. Ai încercat-o pe pielea ta: poate învia morții.

— Și tu cine ești?"

Ochii lui Ren erau voalați de tristețe.

— Sunt ucenicul lui. L-am ajutat cu ritualul care te-a readus la viață, și eu am abilități, știi... Dar vezi astea? și a arătat spre benzile de cupru pe care le purta în jurul gâtului, încheieturilor și gleznelor. Acestea sunt semnele sclaviei mele. Și mă împiedică să mă îndepărtez de stăpân mai mult decât o anumită distanță pe care o stabilește. Trebuie să le fi închis cu o vrajă ca să mă lase să ajung aici.

Nihal s-a gândit la cuvintele lui.

— Ai spus că știi despre mine pentru că ai citit cartea lui Sennar: Știi și ce s-a întâmplat cu el și cu fiul meu?

— Nu-ți amintești nimic?, a întrebat Ren, ezitant.

— Ultima amintire pe care o am despre ei este în arenă, înainte de a sparge Talismanul Puterii, a spus Nihal.

Ren a oftat, încercând să găsească curajul să spună povestea asta.

— După sacrificiul tău, elfii lui Nelor s-au declarat mulțumiți și au renunțat atât la Sennar cât și la Tarik.

— Am înțeles deja acest lucru pe cont propriu. Au locuit aici, a spus ea, controlându-și tremurul din voce.

— Dar Sennar nu și-a revenit niciodată din doliul pentru dispariția ta, iar relația sa cu Tarik de-a lungul anilor s-a deteriorat. Când avea 15 ani, fiul tău a părăsit această casă și a intrat în Lumea Pământeană. Acolo s-a stabilit în turnul din Salazar, s-a căsătorit și a avut un fiu pe nume San.

Nihal a simțit o mare ușurare umplându-i inima. Cel puțin a avut o viață normală.

— De ce să-mi amintesc toate aceste lucruri, dacă s-au întâmplat după moartea mea?

— Pentru că tu și Sennar v-ați întâlnit după acea zi. Sau, cel puțin, așa spun legendele. Se pare că te-a chemat înapoi din viața de apoi, și că știai deja totul despre viața lui.

Nihal și-a coborât ușor sabia.

— Nu-mi amintesc de asta... nici de cei 100 de ani în care am fost moartă. Mi se pare că au trecut câteva zile de când am spart Talismanul în fața lui Sennar și Tarik.

Ren s-a uitat în altă parte. N-a avut curajul să meargă mai departe cu povestea aia și să-i explice cum s-a terminat. Și nu i-a spus, pentru că nu era nici un motiv, pentru că ar fi fost o cruzime inutilă.

— Probabil că nu-ți amintești nimic despre acele evenimente pentru că întoarcerea ta la viață este ca o a doua naștere: tot ce s-a întâmplat din timpul morții tale a dispărut.

Nihal și-a luat capul în mâini, simțind o ușoară amețeală.

— De ce sunt aici?, a întrebat ea.

— Maestrul și cu mine te-am readus la viață la cererea lui Athor, șeful satului Maju, locul unde te-ai trezit. În ultima sută de ani au apărut mai multe sate Huyé, iar Maju este cel mai mare și cel mai important. Dar în prezent au probleme serioase cu elfii.

— Și îi cer ajutorul unuia dintre ei?

— Lefthika este un renegat, pentru semenii săi. Studiile pe care le-a făcut, magia pe care o practică... sunt considerate blasfemiatoare. Și apoi, de pe vremea ta, lucrurile s-au schimbat: a fost un război între elfi și oamenii din Lumea Pământeană, conduși de un elf pe nume Kryss. Elfii au fost învinși, și de atunci au învățat să trăiască cu alte rase... sau cel puțin încearcă. Dar există un grup de elfi care trăiesc pe margine, exilați care pun satele Huyé la pământ. Sunt în mare parte soldați bătrâni care au luptat alături de Kryss și tineri vagabonzi care nu se pot integra în comunitate. Oameni exaltați care predică superioritatea rasei lor și visează la războiul pentru supremația elfilor. Periodic, de obicei, odată cu recolta, ei sosesc, jefuiesc și ucid, fără a cruța femeile și copiii. Huyés, după cum știi, nu sunt războinici, și, prin urmare, nu se pot apăra. Așa că s-au întors spre stăpânul meu pentru a-i ajuta să lupte cu ei.

Nihal s-a uitat la el cu neîncredere.

— De ce m-au chemat? Nu puteau să cheme un războinic viu?

— Au încercat. Unii tineri au încercat să traverseze Saar și să ajungă la oamenii Lumii Pământene, dar nu s-au mai întors. După cum știi, este un râu populat de prezențe întunecate, și puțini au reușit să-l traverseze. Ideea este că această cale nu a

dus la nici un rezultat. Erai prietenă cu poporul Huyé. Ești cel mai puternic și curajos războinic pe care l-a cunoscut lumea, și întotdeauna ai luptat pentru cauzele în care ai crezut. De aceea Lefthika te-a readus la viață. Huyés nu i-au cerut să te reînvie: s-au întors spre stăpânul meu pentru că erau disperați, iar el le promisese un războinic infailibil.

La aceste cuvinte, Nihal și-a simțit încrederea zdruncinată, dar a încercat să se țină ferm.

— Cine v-a dat dreptul să-mi dai viața? Nu mai aparțin acestei lumi, sunteți nebuni! Nu e timpul meu, și să fiu a naibii dacă ajut un elf!

— Ai ajuta Huyé nevinovați, și pentru a evita mai multă vărsare de sânge, a răspuns Ren ferm. Tu ești singura lor speranță. Știi cum un focar de revoltă se poate transforma într-un război deschis. Elfii au început cu Huyé, dar deja o dată s-au dovedit a fi un popor agresiv și otrăvit de ură pentru alte rase. Trebuie opriți.

— Trebuie să mă ajuți să mă întorc de unde am venit și să mă duci înapoi la oamenii pe care îi iubesc, a răspuns Nihal.

Ren s-a făcut mic sub privirea ei de foc.

— Eu... Nu cred că pot.

Nihal și-a îndreptat sabia spre piept.

— Atunci o voi face singură, a amenințat ea, și s-a pregătit să aplice lovitura.

— Nu, oprește-te! a strigat Ren, ținându-i sabia. Nu o face! Nu te vei putea întoarce la cei dragi dacă te sinucizi. Ai ajunge în uitare unde sufletul tău ar fi pierdut pentru totdeauna. Vei putea să te întorci în locul unde ți-e locul doar prin magie, retrăgându-te cu un ritual de anulare a drumului pe care l-ai parcurs pentru a ajunge aici.

— Atunci, asta îți cer, a spus Nihal, coborându-și sabia.

— Nu pot face asta. Puterea mea e să reconstruiesc cadavrele, dar nu să-ți iau viața. Abilitatea mea este o abilitate pe care mulți vrăjitori din domeniile de sud posedă, deși eu sunt deosebit de calificat. De aceea stăpânul meu m-a ales pe mine și m-a luat cu el. Pot să refac membrele pierdute, să-mi folosesc abilitățile pentru a vindeca oamenii... și mulțumită unei vrăji ți-am reconstruit trupul, combinând pământul mormântului tău cu rămășițele corpului tău. Dar numai stăpânul meu este capabil să scoată spiritele din viața de apoi și să le aducă înapoi.

— Deci îmi spui că pentru a-mi recăpăta libertatea, trebuie să mă întorc la elf... și să fac ce-mi va spune, cred. Nihal se mișca de nerăbdare și începu să măsoare camera cu pași lungi. Mi-ați întins capcana perfectă, a spus ea. Uite la ce este redusă casa mea: ultima dată când am pus piciorul acolo era soțul și fiul meu. Și tot ce a mai rămas e cenușa! Mi-am trăit timpul, poate prea puțin timp, dar am plecat în condițiile mele, și pentru a salva oamenii pe care i-am iubit. Nu e loc pentru mine în lumea asta.

Ren a mormăit. Întotdeauna i s-a părut nefiresc ce a făcut stăpânul său, iar imaginea acelei femei pe care a învățat să o admire citind despre faptele sale, despre acel războinic formidabil pierdut în ruinele vieții sale, i-a dat dimensiunea modului nedreapt în care era soarta ei.

— Nu va trebui să stai aici pentru totdeauna. Ești singura speranță pentru Huyé, trebuie doar să-i ajuți să se apere de elfii care îi atacă. Atunci vei fi liberă.

— Nimeni nu mi-a spus vreodată ce să fac, niciodată, a replicat ea cu privirea unei bestii în cușcă.

— Știu, dar... Îți promit, jur că te vei întoarce. Lefthika îți va întoarce sufletul în locul unde îi este locul.

Nihal îl privea cu dispreț.

— Știi ce fac cu cuvântul unui mic sclav trimis aici de „stăpânul” său?

Ren și-a întărit privirea.

— Cătușele pe care le port nu mi-au cumpărat sufletul, nici cuvântul: dacă îți jur un lucru, este adevărat.

Nihal a ezitat. Nu avea altă alternativă decât să aibă încredere în acel copil. S-a gândit la alternativă: într-o zi salvezi lumea și oamenii pe care îi iubești, iar a doua zi trebuie să te închini voinței celui mai mare dușman al tău. Dar Huyé, ei, nu au trădat-o niciodată. Încă își mai amintește de Lurh, cum a ajutat-o cu Sennar. Le era datoare, la urma urmei.

A coborât arma.

— Bine, te voi urma. Ne vom întoarce la Lefthika și vom face ce-mi cereți. Dar la sfârșitul acestei povești mă veți elibera, este clar?

Ren a zâmbit ușurat.

— Ai cuvântul meu.

— Dar mai e un lucru de care trebuie să mă ocup mai întâi, a adăugat Nihal.

Poiana în care se odihnea odată Oarf era mângâiată de un vânt blând, care vălurea iarba ca suprafața unei mări verzi pașnice.

Nihal a ajuns în centrul poienii și a pus Talismanul în jurul sabiei sale. Spera ca spărtura de pe piatra centrală să nu-i afecteze puterile și să-i permită să practice vraja. S-a concentrat, mâinile s-au strâns simultan în jurul mânerului și al medalionului. Pietrele au început să se lumineze, la început cu o lumină slabă și intermitentă, apoi mai multă și mai vie. Pe mânerul sabiei, Lacrima, rășina Părintelui Pădurii, a sunat, emițând o vibrație surdă. Lumina din Talisman i s-a transmis, apoi prin lamă, până când a explodat între degete, proiectând spre cer o suliță luminoasă, vizibilă de la multe leghe.

Știu că ești acolo pe undeva, și știu că ești bătrân și obosit. Dar m-am întors și am nevoie de tine pentru ultima oară. Vino unde știi, de unde a început totul. Te aștept.

Acesta a fost gândul lui Nihal, și a sperat că Oarf nu era prea departe să-l audă. Apoi lumina s-a stins și calmul s-a întors la luminiș. Nihal și-a ridicat sabia și a ajuns la Ren.

— Și acum? a întrebat el, care privise cu ochii larg deschiși.

— Acum să așteptăm.

A început să se ridice când, înainte să prindă sunetul aripilor, Nihal a perceput ritmul în aer. O trepidare lentă, cu care inima ei s-a sincronizat instantaneu. Într-o clipă, a înțeles cât de mult i-a lipsit, cât de mult a păzit dragonul ei o parte din ea.

S-a pregătit să-i ureze bun venit, cu sabia în mână. Au trecut o sută de ani: s-a schimbat? Ce aventuri a trăit? Ea nu știa. Viața lui Oarf fără ea era o gaură neagră pe care o va aprinde în curând.

A așteptat, savurând zgomotul pe care-l cunoștea, despre putere și bătălii vechi, despre o legătură pe care moartea nu a reușit să o rupă. I-a auzit vuietul, care a scuturat-o din cap până în picioare, întorcând-o la ea. Era la fel de puternic ca atunci, la fel de puternic și maiestuos ca întotdeauna.

Și apoi a văzut-o, aripile s-au întins în vânt. A aterizat pe picioarele din spate chiar în fața ei și a stat pentru un moment, astfel, nemișcat, gâtul în sus și corpul expus. Privindu-l de departe, i s-a părut că nimic nu s-a schimbat, dar când s-a putut

uita cu atenție la el, și-a dat seama că timpul nu a fost îngăduitor cu el.

Verdele strălucitor al solzilor se decolorase, acoperit cu o patină albă, opacă, iar galbenul abdomenului se răspândise pentru a-l păta pe șolduri și pe o porțiune a spatelui. Mușchii erau încă puternici și tonifiați, dar pielea ers întinsă ca pergamentul fragil, marcată de un grilaj de riduri. Aripile erau la fel de imense și frumoase ca înainte; Marginile, cu toate acestea, erau rupte și i-a amintit Nihal de cearșafurile vechi ale casei, mâncate de ani, de apă și vânt. Întinse între gheare, tremurând cu fiecare refală de vânt și pâlpâirea ușoară a acestor oase antice.

Oarf s-a așezat pe labele din față și s-a apropiat cu botul de Nihal. Solzii îi erau plini de cicatrici mici, semne ale unei vieți lungi și combative. Ochii lui încă străluceau roșu aprins, dar pupila era voalată în gri.

Stăteau nemișcați unul în fața celuilalt, iar lui Nihal îi era aproape rușine de trupul său tânăr și vioi, care nu trăda bătrânețea și oboseala spiritului său. Ar fi preferat un fizic potrivit pentru anii pe care i-a simțit, potrivindu-se cu cel al dragonului său. Dar inima ei bătea în piept în fața singurului prieten pe care-l cruțase moartea.

— Oarf... șopti, și ochii i s-au umplut cu lacrimi.

Și-a întins mâna, dar dragonul s-a retras cu o mormăială amenințătoare. Două fire de fum i-au ieșit din nări.

— Sunt eu, a spus Nihal.

Oarf s-a lăsat pe picioarele din spate și a răcnit spre cer furios, lansând un incendiu.

Ren, în spatele ei, a strigat de frică.

— Oarf, ce e în neregulă cu tine?, a spus Nihal, întinzând palma spre el.

Dragonul s-a uitat la ea cu suspiciune și a măturat-o cu o labă. Nihal s-a trezit rostogolindu-se pe iarbă, cu spatele marcat de trei zgârieturi sângerânde. Cu un efort a reușit să se așeze în genunchi, cu sabia încleștată în mână.

— Sunt eu, la naiba! a strigat ea, dar dragonul a aruncat un alt jet de flăcări de care a reușit să se ferească la un fir de păr.

— Ești sigură că e el?, a întrebat Ren în spatele ei, cu vocea tremurând de teroare.

— Adăpostește-te în spatele casei, a spus ea.

— De ce reacționează așa?

— Poate miroase moartea pe mine, sau poate e doar supărat pentru tot ce s-a întâmplat. Dar e o problemă pe care trebuie s-o rezolvăm între noi. Așa că urmează-mi sfatul și îndepărtează-te.

Ren s-a supus, dar a rămas la marginea luminișului, urmărind scena.

Oarf și-a mormăit ghearele și și-a rupt colții în aer. Nihal doar s-a ferit: furia unui dragon nu era ceva ce un om putea contracara.

— Căposule, nu-mi recunoști sabia? a spus ea, și a îndreptat-o spre el. Dragonul a apucat-o în colți, agitând-o violent. Nihal nu i-a dat drumul din prindere, a reușit să se supună mișcării pe care fălcile lui Oarf au imprimat-o și și-a pus picioarele peste maxilarul său. S-a întărit, a elibetat sabia din prindere și cu un salt a fost din nou pe pământ.

Privirile lor s-au întâlnit o clipă, iar Nihal a înțeles perfect la ce se gândea Oarf.

— M-am întors, a spus ea printre dinți.

— Da, te-am părăsit, și cu tine i-am abandonat și pe Sennar și Tarik. Dar acum m-am întors, înțelegi?

— Oarf s-a năpustit din nou asupra ei, iar Nihal a fulgerat Lacrima pe sabia ei. Toate inutile. Oarf era prada furiei incontrolabile și și-a lovit aripile violent, încercând să o lovească.

— Oprește-te și ascultă-mă! a continuat să țipe, încordându-se să copleșească sunetul răgetelor.

— Încă mai am nevoie de tine! Nu vrei să lupți? Nu vrei să lupți alături de mine pentru ultima dată? Dragonul a lovit-o în piept cu o gheară, făcând-o să plângă de durere.

Apoi a stat în fața ei, s-a uitat la ea cu ură. Nihal știa exact ce avea de gând să facă. S-a concentrat, a încercat să profite la maxim de lacrimă. Oarf a deschis gura și a lansat o flacără. Era pregătită. Flăcările s-au spulberat peste un zid invizibil, o barieră protectoare care-a învăluit-o și a tremurat sub forța acelei respirații.

— E ca în acea zi, îți amintești? a strigat ea. În acea zi în arenă, când nu ai vrut să mă cunoști și te-ai gândit la cavalerul tău mort. Chiar și atunci m-ai aruncat împotriva flăcărilor tale, și chiar și atunci nu mi-a fost frică nicio clipă, pentru că noi doi suntem unul, am fost mereu! Focul a continuat să o înconjoare,

dar Nihal a știut că Oarf a simțit-o și a înțeles-o. Nu mai am pe nimeni pe lume, toți sunt morți, și tu știi asta! Suntem doar noi doi. La naiba, sunt eu, Oarf, eu! La fel ca tine mereu!

Flăcările s-au stins brusc, cu un moment înainte ca bariera magică să se dizolve. Nihal a căzut în genunchi, cu respirația gâfâită.

— M-am întors și am nevoie de tine, a murmurat ea. Capul ei se învârtea, a văzut iarba venind să o întâlnească, i-a simțit înțepătura în față. A trecut un moment, iar atingerea aspră a botului lui Oarf i-a făcut stomacul să se rostogolească. Și-a lăsat capul lângă burta lui, respirația lui a încălzit-o. Dragonul a mângâiat-o cu botul, încet și în același timp cu forță. Și-a pus mâinile pe botul lui, în jurul nărilor încă calde, și și-a odihnit fruntea. Nu mai era singură. Oarf era încă acolo, și întotdeauna va fi.

IV

Lefthika a împăturit ultima haină în geantă și a căutat în cameră pentru a se asigura că nu a uitat nimic. Bagajele erau gata, acolo, pe patul de lemn care îl găzduise în acele nopți. Cele trei zile au expirat, și nu exista nici un semn de Nihal. Acest lucru a închis problema, și, prin urmare, era timpul să meargă și să colecteze de la Athor ceea ce i se datora.

Una peste alta, rândul pe care l-au avut evenimentele a fost cel mai bun. Câștigase destul de multe, iar acum tot ce trebuia să facă era să-și recupereze sclavul și războinicul. Era suficient să trimită un mesaj magic simplu la băiat și apoi ar fi liber să plece, departe de acești Huyé mizerabili. Era o mișcare bună să-l iau pe Ren cu el. Abilitățile sale au venit la îndemână, și avea deja alte moduri de a-l exploata în viitor.

În timp ce își punea geanta pe umăr, a auzit primele țipete. Au venit de pe câmp și în curând s-au răspândit în sat. Lefthika s-a dus la fereastră și i-a văzut pe Huyé alergând în toate direcțiile, ca insectele în căutarea unei ascunzători. Erau cei care s-au aruncat pe pasarele încercând să scape, cei care s-au închis în colibe, cei care au luat coase, bastoane, lopeți și alte arme improvizate. Puținii gardieni care păzeau satul se pregăteau pentru o rezistență disperată, dar inutilă. În câteva momente, era panică.

Ușa s-a deschis brusc.

— Avem nevoie de tine! a strigat Athor, dar era uimit imediat ce l-a văzut pe Lefthika cu geanta pe umăr. Unde te duci?

Magicianul și-a menținut comportamentul sever obișnuit. El nu fusese niciodată la luptă: în timpul războiului lui Kryss împotriva Lumii Pământene el era doar un băiețel, așa că a rămas acasă în timp ce armatele elven mărșăluit spre înfrângere. Dar acum, simțind respirația morții pe gât l-a aruncat într-o stare de neliniște din care a vrut să se elibereze cât mai curând posibil. A avut întotdeauna o mare încredere în capacitatea sa de a face față în toate circumstanțele. Până atunci, a avut dreptate.

— Veneam să-mi iau despăgubirile. Cele trei zile au trecut, a spus el nepăsător.

— Nu înțelegeți, ne atacă! Elfii sunt aici și războinicul tău nu este aici!, a strigat Athor.

— Nu este problema mea, v-am spus deja, a răspuns el, glacial. Afară, haosul a izbucnit. Strigăte, gemete, zdrăngănit de oțel. Încerca să nu fie distras.

— Ajută-ne, a pledat Athor, agățându-se de tunica elfului. Trebuie s-o faci!

Lefthika a apucat mâna Huyé-ului și a desprins-o cu forța de roba lui.

— Am crezut că v-am explicat deja că, după învierea războinicului, nimic nu mai este sub responsabilitatea mea. Am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Dar aici este sfârșitul lumii, te implor. Ne vor ucide copiii, ne vor lua recolta dacă nu intervii!

Lefthika a auzit sunetul săbiilor apropiindu-se. Orice ar fi decis să facă, trebuia s-o facă în curând, chiar dacă doar pentru a-și salva pielea.

— Vreau de două ori mai mult decât îmi datorezi.

Athor gâfâia.

— Nu ne putem permite, elfii ne-au redus deja la os. Vom muri de foame.

— Trăiesc din magie, de când semenii mei m-au refuzat pentru că nu înțelegeau măreția studiilor mele. Și o ofer doar celor care pot plăti pentru ea.

— Nu înțelegi că și tu vei muri? Nu avem toți banii ăia!

— Te înșeli. Tu *o să* mori. Am o mie de moduri de a ieși de aici nevătămat, și i-a întors spatele, gata să dispară cu o vrajă. Coliba tremura. Dușmanii erau aproape.

— Stai! a strigat Athor, aruncându-se în genunchi. Îți voi da tot ce vrei, îți jur! Dar salvează-mi poporul, salvează-i!

Lefthika i-a zâmbit, mulțumit. Apoi s-a întors, a pus geanta pe jos și a mers la ușă, trecând pe lângă Athor. S-a aplecat spre el.

— Dublu, sau când elfii vor dispărea, voi distruge eu satul tău.

A ieșit pe ușă și s-a dus la parapet. Pe câmp atacul era la apogeu, iar unii elfi au început să urce pe lifturi și scări. Lefthika a calculat că era prea jos pentru vraja defensivă la care se gândea. El a luat o scară de lemn care se ridica în sus, și în timp ce punea piciorul pe ultima treaptă a auzit. Un vuiet puternic părea să zguduie însăși fundațiile zidului pe care era cocoțat satul. Era ca cântecul lui Makhtahar, zeul dragon venerat de Huyé, dar teribil de puternic. Elfii și Huyé priveau în sus la cer, și așa a făcut și Lefthika. În lumina caldă a primului soare de vară,

ei au văzut un punct întunecat, cu multiple fațete avansând, care părea să-și schimbe aspectul și pulsa pe măsură ce se apropia. A fost nevoie de câteva minute pentru contururile sale să se clarifice, până când s-a definit forma inconfundabilă a unui dragon. Nu era unul dintre cei pe care-i foloseau Huyé în călătoriile lor. Acest lucru era imens, cu un gât alungit și aripi capabile să umbrească un luminiș, un dragon al Lumii Pământene.

Toată lumea stătea nemișcată în timp ce avansa, fascinată de ritmul calm și magnific al aripilor sale.

Dragonul s-a agățat de vârful zidului de piatră și și-a înfipt ghearele, provocând căderea pietrelor și a fragmentelor ascuțite. Una a trecut ca o adiere prin scara pe care stătea Lefthika, care blestema cu dinți încleștați lipindu-se pe perete.

— Tu stai aici, doar mi-ai sta în cale, i-a spus Nihal lui Ren, și băiatul a descălecat de pe Oarf și a fugit la casa șefului satului. Când era în siguranță, dragonul a aruncat un alt vuiet și cu o aripă s-a desprins de perete. S-a năpustit pe câmp și a luat doi elfi între gheare, care fugeau spre siguranță. I-a zdrobit fără să le dea timp să se plângă.

La acea scenă, atacatorii au intrat în panică și au început să se miște haotic, uitându-se unul la altul terorizați.

Oarf s-a ridicat la cer, desenând o parabolă maiestuoasă care a acoperit soarele pentru un moment, iar Nihal și-a scos încet sabia. A gustat ultimele momente care au separat-o de luptă. Sentimentul de așteptare, inima bătând calm și puternic înainte de înfruntare. Erau vreo 20 sub ea. Prea puțini.

— Ai grijă de sat. Și nu folosi focul, asta e mâncarea care îi va hrăni pe acești oameni pe tot parcursul anului, i-a murmurat ea lui Oarf în timp ce zburau peste câmpurile de sub faleza care adăpostea satul. Dragonul a dat din cap, apoi a atins cu burta plantele care creșteau sub el. Huyé și elfii s-au aruncat la pământ, iar Nihal i-a sărit din spate. A aterizat în mijlocul câmpului, cu sabia încleștată în pumn, în piept cu o bucurie sălbatică. Va lăsa mânia să curgă, așa cum nu a mai făcut-o de mult timp. Nu avea respect pentru acei oameni și, mai presus de toate, nu mai avea nimic de pierdut, nici măcar viața ei.

Oarf stătea lângă ridicătura stâncoasă, asigurându-se că nimeni nu ajunge în sat, gata să intervină.

Nihal a strâns mâna pe mâner și cu un strigăt s-a aruncat asupra primului inamic.

Lupta a înghițit-o instantaneu. Era ca războiul împotriva Tiranului, în timpul primei sale bătălii, când Fen era mort. Dar acum era singură, singură împotriva tuturor, fără nimeni de protejat, nimeni nu aștepta întoarcerea ei și nimeni nu-i putea jeli moartea. Nu era decât lupta, pur și simplu.

I-a lovit pe primii doi elfi, și-a înfipt sabia în burta celui de-al treilea. A simțit mișcarea de aer a unei lame inamice deasupra capului. A continuat mișcarea, îndoindu-se pe picioare și întorcându-se, lovind elful care o ataca din spate la glezne. Când era la pământ, l-a străpuns.

Unul a apucat-o de umeri și ea s-a împins înapoi, făcându-l să cadă. A făcut un salt, apoi l-a doborât cu o lovitură. L-a tăiat în două cu o rundă largă de sabie, apoi s-a lansat spre alți doi. Și-a permis luxul câtorva schimburi, pentru că era ceva fermecător și hipnotic în trei săbii care se intersectau, și pentru că voia să se bucure de ea, simțea bătălia în venele ei. I-a tăiat capul primului, i-a străpuns burta la al doilea. Unul a încercat să o lovească în ceafă, dar ea s-a eschivat, s-a rotit și l-a lovit cu vârful sabiei în lateralul de pe partea ei, apoi la tâmplă, trimițându-l la pământ.

Curând a pierdut numărătoarea victimelor, pentru că totul era din nou redus la mecanica mușchilor și tendoanelor în acțiune. Îi fusese dor după ce luptase cu el o viață întreagă. Ea o ratase și nu putea nega. Singurătatea extremă a noii ei stări i-a dat ultimul impuls de a îmbrățișa pe deplin ceea ce era destinul ei de la început: Sheireen, Consacrata, o ființă care nu făcea altceva decât să se lupte.

Cu fața la o pasarelă din partea de sus a satului, Ren privea spectacolul cu gura deschisă. Era ceva frumos și groaznic la acea femeie micuță, aparent inofensivă, care se ridica în fața tuturor acelor războinici fără să scoată măcar un țipăt. Era întruchiparea bătăliei, o furie tăcută care a lovit și masacrat. Fiecare mișcare a ei era precisă, reflexele nu erau niciodată greșite. Cu toate acestea, a reușit să se oprească în fața Huyé, și, deși sabia ei părea de neoprit, nu a clintit nici un fir de păr al niciunuia dintre țărani. Ren nu și-a putut lua ochii de la ea: erz splendidă și feroce, de o perfecțiune supraumană. Arce de sânge au fost trase în aer, ca mirosul de moarte răspândit la

poalele ridicăturii. Oarf, agățându-se de fața stâncoasă, a privit îndeaproape bătălia și părea să dea mai multă putere loviturilor lui Nihal cu privirea sa mândră.

Curând toți dușmanii erau doborâți. Nihal s-a întors: în jurul ei era o întindere de trupuri. Care zăcea inertd într-o baltă de sânge, care striga în dureri zvârcolindu-se pe pământ. A avansat încet spre un rănit, elful pe care l-a lovit cu mânerul sabiei. S-a uitat în jur zăpăcit, dar, în afară de un strop de sânge lângă sprânceana dreaptă, părea să fie bine.

Nihal s-a oprit la lungimea sabie și i-a îndreptat lama spre gât. A ridicat imediat mâinile.

— Sunt neînarmat, te implor!

Nihal nu a mișcat un mușchi.

— Tu și ceilalți supraviețuitori puteți aduna răniții. Apoi vei pleca. Acesta a dat din cap supărat. S-a aplecat până la înălțimea lui și cu sabia i-a tăiat pielea gâtului. Elful gemea.

— Și dacă îndrăzniți să vă întoarceți, vă omor pe toți.

L-a privit în ochi câteva secunde. Apoi și-a coborât sabia, i-a întors spatele și s-a dus la Oarf. Stătea lângă el, privind supraviețuitorii avansând în tabără și punându-i pe răniți pe umeri. Când tăcerea a coborât, a respirat adânc. S-a uitat la sabie: întreaga lamă era acoperită de sânge, la fel și fața și trupul ei. Era și sângele ei. Acum că bătălia s-a terminat, a simțit arsura rănilor, dar mai ales a celor pe care le-a provocat elfilor. A curățat lama pe iarbă, iar reflexia sabiei i-a dat imaginea unui demon. Sennar și Tarik au fost mult timp cea mai bună parte a ei, conștiința ei. Fără ei, nu a era nimic mai mult decât o furie necontrolată.

S-a urcat pe spatele lui Oarf, care a coborât-o pe prima pasarelă care ducea spre sat. A traversat totul, scară după scară, printre Huyé care se îndepărtau când trecea. A simțit privirea lor asupra ei și, deși tocmai îi salvase, nu și-au exprimat nici admirația, nici recunoștința. Toți erau pur și simplu îngroziți de acea eroină imbatabilă care se întorcea de pe tărâmul morților, o femeie care singură învinsese o mână de elfi înarmați. A trecut pe lângă Lefthika și s-a uitat la el oblic, cu ură. S-a dus și s-a oprit în fața șefului satului. Athor trăda un ușor tremur, dar Nihal a apreciat că a încercat să se uite la ea fără să arate frică.

— Nihal, a spus el, coborând capul din respect.

— Te voi ajuta, a declarat ea. Vă voi învăța să vă apărați, și voi rămâne până când amenințarea va fi eliminată.

— Nu știu cum să-mi exprim recunoștința față de tine, a spus Athor.

— Poți s-o exprimi făcându-mă să mă întorc de unde am venit, după ce i-am învins pe elfi.

Șeful satului a dat din cap.

— Ai cuvântul meu.

— Acum sunt foarte obosită, aș vrea să mă odihnesc, a adăugat Nihal.

— Du-o în coliba ei! a ordonat Athor la două femei, care s-au desprins singure de mulțime și au invitat-o să meargă pe o pasarelă.

— Am pregătit cea mai bună colibă pentru tine.

Nihal a mers într-un ritm lent, și ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Ren pentru un moment. Băiatul nu i-a putut susține și își feri privirea, ca și cum ar fi simțit frică și admirație în același timp.

Nihal a intrat pe ușa colibei sale, a închis-o în spate și s-a sprijinit de perete, epuizată. Și-a dus o mână la față și a simțit-o lipicioasă de sânge. Și-a strâns degetele peste tâmple. Era frumos să smulgă ceea ce era ca o mască. Dar furia, odată eliberată, nu mai putea fi controlată. Din nou, ea a trecut o linie definitivă, de la care nu se mai putea întoarce.

V

Ekhtir a observat că ceva nu era în regulă cu bâzâitul care se întindea în tabără. De obicei, erau strigăte și fluiere de exaltare pentru a primi tovarășii care se întorc din sate, zgomote pe care prefera să le asculte de pe margine, în intimitatea cortului său.

Soarele aproape apuse când au ajuns. Elfii se așteptau la o întoarcere triumfală, cu o pradă mare și poate niște sclavi frumoși. În schimb, supraviețuitorii se strecurau printre copacii pădurii, epuizați. Restul tovarășilor din tabără s-au dus să-i întâlnească, femeile au avut grijă de răniți. Ekhtir a ridicat clapa cortului și a ieșit.

— Comandante, a spus elful care mergea în fruntea grupului.

— Lucrurile s-au agravat."

— Văd asta, Refti, a răspuns Ekhtir în timp ce evalua gravitatea situației. Războinicii erau decimați, iar supraviețuitorii erau într-o stare foarte proastă. S-a îndreptat spre unul dintre ei, iar cele două săbii pe care le legase pe șolduri străluceau. Elful fusese străpuns în piept și stătea agățându-se de un tovarăș. Viața lui atârna de un fir de ață. Ekhtir nu a spus un cuvânt și i-a înfipt sabia în piept, în mijlocul inimii. S-a prăbușit la pământ și a murit, în mijlocul privirilor îngrozite ale altora.

— Și acum spune-mi ce s-a întâmplat și cum ai reușit să te lași redus la această stare de un grup de Huyé mizerabili, a spus Ekhtir, dând la o parte panglica lungă care-i atingea fesele, închisă de o clamă mare de metal. Era o femeie de 40 de ani, cu corpul musculos și fața dură, cu trăsături marcate. Cu toate acestea, în ciuda buzelor ei zvelte contractate perpetuu într-o expresie severă si nasului ușor în vânt, ea era frumoasă, de o frumusete martiala si auster.

Atacau satele periodic de doi ani și totul mergea bine. Huyé erau plictisitori, creaturi temătoare. Era frumusețea tiraniei: își plecau capetele ca niște bestii de povară, nu se răzvrăteau niciodată.

— S-au apărat, a spus Refti.

— Sunt doar Huyé proști, gunoaiele pământului! Nici măcar nu știu ce sunt armele.

— Ea... nu era Huyé, murmură Refti, cu ochii plini de frică.

— *Ea*?

Teroarea părea, de asemenea, să se răspândească printre ceilalți elfi, și Ekhtir știa cât de rapidă și dăunătoare era contaminarea lor. Era mai bine să continue conversația în particular.

— Vino, vom vorbi despre asta în fața unui pahar de vin bun.

Ea l-a condus pe Refti în cortul său, înconjurându-i umerii cu un braț, un gest de încredere care a fost rareori acordat. L-a făcut să se așeze și i-a turnat niște vin puternic. L-a sorbit dintr-o înghițitură, apoi s-a uitat la ea febril.

— Era... o femeie, a spus el. Și era singură. A coborât asupra noastră călărind pe un dragon verde. Un dragon din Erak Maar. Aceste două cuvinte au lovit-o pe Ekhtir ca un cuțit. Nu putea auzi menționată Lumea Pământeană fără un fior. Era un nume care evoca amintiri și durere. A aterizat pe câmp în timp ce atacam satul. Avea doar o sabie cu ea, nici măcar o armură, și s-a ridicat împotriva noastră.

Ekhtir a început să-și chinuie buza.

— Cărei rase îi aparținea? Ai înțeles asta?

Refti a dat din cap.

— Era ceva ce nu am văzut niciodată. Avea ochi ca ai noștri, mov, dar păr albastru și urechi ascuțite. Arăta ca noi, doamna mea, dar avea proporțiile oamenilor.

Ekhtir nu mai asculta. Mâna, care chinuia bărbia, se blocase, fața era palidă. S-a apropiat de Refti, și i-a strâns brațul.

— Nu se poate, a murmurat ea.

— Ce... Ce e?

— Femeia pe care ai văzut-o. Nu e posibil.

Refti a reluat bâlbâiala:

— Doamna mea, îți jur... Nu-mi pot scoate niciodată imaginea asta din cap. Era o furie, o creatură supranaturală. N-am mai văzut pe nimeni luptând cu atâta dispreț pentru viața lui.

— Arma ei, l-a îndemnat Ekhtir. Cu ce se lupta?

— Cu o sabie neagră, a răspuns Refti din impuls. Cu mânerul în formă de dragon, din câte am putut vedea.

Ekhtir s-a ridicat. S-a dus în spatele cortului, a luat o cană de vin și și-a dus-o la buze. Tremurul care a zguduit-o era de neoprit, atât de tare încât a trebuit să ia cana cu ambele mâini.

Era imposibil, se gândea în timp un râuleț subțire și roșu îi cobora pe bărbie. Fantoma copilăriei sale, oroarea care a marcat

viețile strămoșilor săi, s-a întors. Ea nu a întâlnit-o niciodată, nu a întâlnit-o, dar era ca și cum a fost întotdeauna lângă ea.

— Nu se poate, a spus ea în cele din urmă, îndepărtând aceste gânduri fără sens. După cum spui, se pare că ai văzut ultimul jumătate elf supraviețuitor din Lumea Pământeană, femeia care l-a învins pe Aster. Dar a murit cu mulți ani în urmă.

Refti a rămas un moment interzis.

— Jur că am văzut-o.

Ekhtir s-a aplecat la masă și s-a uitat la fața lui reflectată în ulciorul de vin, încercând să-și revină. Auzise de elfi care practicau o magie capabilă să-i readucă pe morți la viață. Dacă ceea ce a spus Refti era adevărat, se confruntau cu un inamic cu care se îndoia că ar putea lupta cu cei câțiva războinici ai săi. Dar trebuia să se arate puternică și încrezătoare cu subordonații săi. Nici un semn de eșec.

— Vindecă-ți rănile și nu te mai gândi la asta în seara asta. Trebuie să ne organizăm și s-o zdrobim pe femeia aia.

— Să ne organizăm? Nu merită pentru taberele acelor oameni! Până acum era întotdeauna ușor, dar acel nebun a adus adevăratul război în sat.

Ochii lui Ekhtir s-au îngustat la două fante.

— Suntem elfi, Refti, elfi! O s-o punem pe femeia aia în genunchi. Trebuie anihilată înainte de a pune idei ciudate în capul Huyé, a răspuns ea, cu fruntea acoperită cu sudoare. Sau ai uitat învățăturile lui Kryss?

— Nu, doamna mea.

— Și ce suntem noi, spune-mi? l-a presat, ridicând tonul vocii sale aproape țipând.

— Suntem superiori oricărei alte rase, suntem primii locuitori ai Lumii Pământene, cei mai nobili, cei mai puri. Nu ne vom resemna să trăim cu elfii care au uitat abuzurile suferite de rasa noastră, a declarat Refti.

— Ne vom întoarce și vom lua înapoi ceea ce e al nostru de drept, a adăugat Ekhtir, în ochi cu o sclipire de nebunie. Nu ne vom îndoi. Nu ne vom îndoi niciodată.

VI

— Se vor întoarce, a spus Nihal. Se vor întoarce pentru răzbunare și nu se vor odihni până când nu ne vor pune în genunchi.

Athor, Lefthika și Ren au ascultat în tăcere, stând într-un cerc în sala de consiliu unde Nihal convocase întâlnirea; mulți dintre săteni erau, de asemenea, prezenți. Bătălia s-a terminat de câteva ore, răniții au fost tratați și s-au dus la colibele lor, dar frica era încă vie în minte. Patru gardieni controlau intrarea, cu sulițele în mâini, iar Huyé continua să se uite la Nihal, încă uimiți de ceea ce se întâmplase. Era mitul legendelor, eroina invincibilă ale cărei fapte au fost spuse în poveștile din jurul focului, și acum stătea acolo, în fața lor, un războinic care într-o clipă a reușit să curețe elfii care i-au tiranizat luni de zile.

— I-ai învins, a spus Athor. Poate ne vor lăsa în pace acum.

— Tocmai i-am lovit, a replicat Nihal. Și șeful lor va fi deja conștient de ceea ce s-a întâmplat.

—Ekhtir. Este femeie, a spus Athor.

Nihal părea uimit.

— Ei bine, va fi mai interesant. Se vor întoarce, îți spun eu. O vor face pentru a trimite un semnal. În plus, îi cunoști pe elfi și știi ce simt. Dacă s-ar retrage, și-ar arăta slăbiciunea.

— Dar dacă se întorc, ne vei apăra, a spus Athor în grabă.

— Nu voi rămâne aici pentru totdeauna, a răspuns Nihal, întărindu-și tonul vocii. Trebuie să mă întorc la cei dragi și să pun capăt acestei *non-vieți* la care m-ai forțat.

Athor s-a uitat în jos, jenat.

— Nu i-am cerut lui Lefthika să te cheme înapoi, Nihal. Am apelat la el să ne găsească un războinic imbatabil. Dar nu ne-am imaginat că tu vei fi acel războinic. Întreaga Lume Pământeană îți e datoare, și poporului nostru mai presus de toate. Dacă vrei să pleci, acum, te vom înțelege. Ai făcut deja multe pentru noi toți.

Lefthika, care a ascultat stând lângă Athor, și-a curățat gâtul.

— Nu uita că vrăjile pentru a o aduce înapoi în viața de apoi au un preț. Egal cu suma pe care încă mi-o datorezi, a spus el, încrucișându-și brațele pe piept.

În expresia sa, Nihal a prins o nuanță ambiguă care până atunci nu se concentrase încă.

— Nu plec până nu rezolvăm problema pentru totdeauna, a declarat ea, uitându-se la magician cu neîncredere. Când vor ataca satul în forță, vor fi prea mulți pentru mine și Oarf. Ai spus că nu știi câți sunt, dar că fețele lor se schimbă adesea. În plus, ei știu că fără mine ești pierdut. Se vor întoarce să mă omoare, sau vor aștepta să plec ca să te atace din nou. Va trebui să întărim satul, iar eu vă voi antrena pe unii dintre voi pentru luptă.

Un bâzâit surprins se strecură prin adunare.

— Ar trebui să ne cunoaști, a spus șeful satului, făcându-i pe Huyé să tacă. Suntem oameni pașnici, am fost întotdeauna. Preferăm să evităm conflictele.

— Și în plus ai fost naiv, foarte naiv, a răspuns Nihal. Ai putea continua să-ți înclini capul așa cum ai făcut-o mereu, să-ți petreci iarna fără mâncare, să-i lași pe cei mai bătrâni și pe cei mai slabi să moară de foame.

Athor și-a strâns pumnii, înfigându-i-se în față.

— Ar fi trebuit să-mi trimit oamenii să lupte? Să-i împing pe cei care nu pot face nimic împotriva unui grup de elfi antrenați în război la masacru?

— Vrei să lupt în războiul tău, și de aceea m-ai chemat. Dar eram moartă, *moartă,* înțelegi? În ciuda tuturor lucrurilor, deși asta nu e lumea mea, am decis să te ajut. Dar inamicii se pot întoarce oricând. Nou, diferit sau mereu la fel. Nu vrei război, și înțeleg asta. Dar nu tu ai căutat războiul ăsta, a venit să bată la ușa ta. Puteai să te resemnezi din aroganță, dar te-ai decis să ripostezi. Acest lucru va avea consecințe și implică faptul că nu veți mai putea evita lupta.

O tăcere densă a coborât asupra publicului. Toată lumea s-a uitat la șeful satului, absorbit de reflecțiile lor.

— Nu știu dacă vom putea face asta, a recunoscut el în cele din urmă, în timp ce își privea oamenii adunați înaintea lui. Dorit cu toată puterea să nu fie așa, dar în aceste fețe vedea doar un popor blând, străin de violență. Simțea greutatea unei responsabilități imense.

— Voi avea grijă de asta, a spus Nihal, în picioare. Vom începe mâine. În zori vreau ca toți oamenii capabili să poarte o armă să fie adunați în fața acestei uși. O să le testez abilitățile. Oricine

se poate prezenta. Vom continua cu fortificațiile și în seara asta vom stabili ture de pază.

A mers la ușă, iar ceilalți s-au ridicat și ei în spatele ei. Dar înainte să plece, s-a apropiat de Lefthika.

— Am făcut o înțelegere cu ucenicul tău, a șuierat fără să-l privească în ochi. Când povestea asta se va termina, mă vei trimite înapoi de unde am venit. Și n-o să le ceri Huyé bani în plus.

Magicianul s-a uitat la ea impasibil, și în cele din urmă a dat din cap. Nihal a zăbovit o clipă, apoi a plecat.

În acea seară Ren a consumat o masă frugală. Era îngrijorat. Nu-și putea scoate din cap imaginea bătăliei. Nihal era pur și simplu transfigurată. Nu și-a imaginat niciodată că o asemenea furie o alimenta. El a citit despre faptele sale, îi admira curajul și caracterul îndărătnic, dar nu credea că ar putea ascunde voința nemiloasă de moarte pe care a arătat-o în acea zi. Din primul moment în care a văzut-o, i s-a părut o creatură suferindă, care ascundea o fragilitate profundă. Simțind-o atât de diferită acum l-a făcut să se simtă dezorientat, chiar și puțin trădat.

S-a întins, dar emoțiile zilei l-au împiedicat să adoarmă. Așa că, profitând de somnul greu al stăpânului său, a plecat. Aerul nopții era proaspăt și curat, iar luna plină arăta ca un ochi care veghea asupra satului. Ren a ridicat capul, a privit-o ridicându-se încet de pe vârfurile copacilor. Apoi, o mișcare la marginea câmpului vizual i-a atras atenția. Cineva cobora pe o scară. Era Nihal. A privit-o de departe când a ajuns la lanul de porumb. Cadavrele erau încă acolo, împrăștiate printre spicele pătate de sânge. Huyé au avut puterea să ia doar răniții. Scena războiului i-a zdruncinat pe toți, iar restul a fost amânat pentru următoarea zi.

Nihal a avansat printre cadavre, aplecată peste unul dintre ele. Apoi l-a luat de brațe și a început să-l târască, dar s-a oprit la scurt timp după aceea. A observat o prezență, și totuși nu a pus mâna pe mânerul sabiei. Ceva din interiorul ei îi făcuse deja cunoscut mersul lui Ren, foșnetul tunicii lui pe iarbă.

— Ar trebui să fii în pat, a spus ea. Au fost zile dificile.

— Este valabil și pentru tine, a răspuns băiatul.

Ea pufni sarcastic.

— Nu ai idee ce e o zi dificilă în viața mea.

Ren s-a dus instinctiv spre ea și a luat de picioare corpul pe care-l târa.

Nihal l-a privit în ochi.

—Nu este nevoie de asta. M-am obișnuit, a spus ea.

— Nu este o treabă de făcut singur, a replicat el fără să se uite măcar. Și apoi în doi o vom face mai repede.

A zăbovit o clipă.

— Dacă vrei atât de mult, fă-o, a spus ea în cele din urmă.

Au îngrămădit cadavrele într-o mică poieniță, nu departe, dincolo de o livadă de cireși. Au făcut-o fără să spună un cuvânt, lăsând gesturile să-i ghideze. Zece erau victimele acelei zile, și totuși, când a văzut-o luptând, Ren a crezut că va ucide pe toată lumea. În schimb, a lăsat alți zece să se întoarcă în tabără, alertându-și camarazii. S-a întrebat de ce a permis asta, ea i-ar fi putut măcelări de la primul până la ultimul cu câteva lovituri de sabie. *Ea a vrut să se întoarcă*, ca Huyé să fie pregătiți să-i întâmpine așa cum meritau.

După ce au terminat, Nihal a început să înconjoare zona cu niște pietre mari luate din niște ziduri de piatră uscată care delimitau câmpurile. Ren a imitat-o.

Oarf a apărut deasupra lor brusc, parcă evocat de un apel mut. A aterizat lângă Nihal și și-a odihnit botul pe umărul ei, emițând un geamăt moale. I-a mângâiat solzii, încet și mult timp. Ca prima dată când i-a văzut împreună, Ren a simțit un fel de emoție. Era ceva unic și emoționant în legătura care îi unea, ceva ce mintea nu putea înțelege. Nu au existat Cavalerii Dragonilor în Domeniile de Sud, și când a auzit despre asta în călătoriile sale în Lumea Pământeană, Ren a crezut cș dragonii erau nimic mai mult decât sclavi pentru stăpânii lor. Acum că i-a văzut pe Nihal și Oarf, și-a dat seama că nu înțelege nimic din această legătură.

Nihal a plecat și l-a împins departe de cercul de piatră pe Ren.

— Stai în spate.

Când erau în siguranță, Oarf a emis o flacără puternică, iar cadavrele au început să ardă. Nihal s-a așezat pe pământ, cu ochii fixați pe limbile de foc care se ridicau spre cer.

Ren a stat lângă ea.

— Mi-au spus că în Lumea Pământeană cadavrele Cavalerilor Dragonilor sunt arse, a spus el, ținând între degete un fir de iarbă. Părea să prindă un fulger în ochii lui Nihal.

Aceste cuvinte i-au amintit de un alt foc, vechi: corpul lui Fen a fost, de asemenea, ars pe rug, una dintre cele mai chinuitoare dureri din viața ei. El a fost cel care a introdus-o în primele tehnici ale artei sabiei, și a intervenit pentru ea la Academie, atunci când ea a decis să devină un războinic. Deși era partenerul Soanei, ea se îndrăgostise nebunește de el. Murise în ziua în care ea lua parte la prima ei bătălie adevărată.

— Este adevărat, a spus ea.

— E bine că ai făcut-o pentru dușmani, a remarcat Ren în timp ce privea luna.

Nihal a ridicat din umeri, iritată.

— Îmi pare rău, a adăugat el din impuls. Îmi pare rău că te-am forțat să faci asta. Când l-am ajutat pe Lefthika, nu credeam că va fi așa... Nu m-am putut abține să nu-i urmez ordinele.

— Nu trebuie să-ți pară rău, a replicat ea, fără să se întoarcă. Eu sunt Sheireen, Consacrata, și aparțin lui Shevraar. Lupta este destinul meu.

— Poți să fii milostiv cu morții, chiar dacă sunt dușmani. Asta e bine, a spus Ren.

— Crezi că are vreo importanță? Am văzut cum te-ai uitat la mine azi, toată lumea se uita la mine. Am șters privirile alea când locuiam aici. Dar acum s-au întors, ca și cum anii care mă separă de ziua în care Aster mi-a atacat orașul nu au trecut niciodată. Sunt o armă din nou, nimic altceva.

Ren s-a uitat în jos, apoi a găsit curajul să o privească în ochi.

—Mi-a fost frică, bine? N-am experimentat niciodată războiul. Și dacă am fost destul de norocos să nu-l cunosc, este, de asemenea, datorită ție.

— Au fost și alte războaie după mine, a spus Nihal.

— Acest lucru nu înseamnă nimic, este în ciclul natural al lucrurilor. Dar am trecut printr-o lungă perioadă de pace. 50 de ani fără război.

Un zâmbet trist a apărut pe buzele lui Nihal.

— Simt că-l aud pe Sennar vorbind, a murmurat ea. Dar spune-mi ce s-a întâmplat în acești 100 de ani de... absență.

Și Ren a povestit. Cum unii adepți ai celui mai sângeros cult al lui Shevraar au încercat să-l readucă pe Aster la viață, și războiul care a urmat. El i-a spus despre Kryss, regele elfilor care și-a condus oamenii să recucerească Lumea Pământeană, chemând o boală asupra tuturor ființelor vii pentru a reuși în

planul său; și unul dintre semenii ei, un Sheireen ca ea, a luptat încă o dată pentru salvarea lumii.

Nihal asculta cu entuziasm, în timp ce cuvintele lui Ren au prins contur în mintea ei ca niște picturi stinse. Totul părea îndepărtat pentru ea, greu de înțeles. Uneori, avea impresia că totul se rostogolea asupra ei, că istoria nu făcea decât să se repete, așa cum a scris Sennar la sfârșitul *Cronicile Lumii Pământene.* Lumea Pământeană s-a scufundat în război, apoi a găsit pacea, și apoi din nou sânge și moarte.

Voia să știe nu numai despre fapte istorice, dar, de asemenea, despre soarta celor pe care i-a iubit sau s-a intersectat. Și l-a întrebat de Ido.

— A murit în luptă ucigându-l pe Dohor, regele care împreună cu Yeshol a încercat să cucerească Lumea Pământeană, și-a amintit Ren.

— Moartea unui războinic, a murmurat Nihal cu un oftat. Moartea pe care și-a dorit-o. Deși destinele lor s-au separat atunci când ea a mers în Ținuturile Necunoscute, simțea încă lipsa lui. În cele din urmă, exact ceea de ce se temea cel mai mult s-a întâmplat: ea a supraviețuit la tot ceea ce iubea.

Când Ren a terminat povestea, Nihal s-a simțit obosită și secată.

— Să mergem la culcare acum. Trebuie să-ți cântăresc cuvintele.

S-a uitat la stingere focului pentru un ultim moment și a sărit pe spatele lui Oarf.

— Nu ești doar o sabie, i-a spus Ren. I-ai salvat pe acei oameni și i-ai înmormântat pe aceștia. Și ajuți oameni nevinovați. Nu, nu ești o sabie.

Nihal stătea nemișcată în fața lui.

— Vrei o plimbare? a întrebat ea în cele din urmă, ajungând la el. Am nevoie de aer curat.

Ren era surprins, dar a dat din cap. A apucat-o de mână și s-a urcat în spatele ei.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, i-a spus Nihal.

A zâmbit.

— Așa era corect.

Apoi au zburat în sat, în timp ce flăcările au murit în noapte.

VII

Nihal a examinat fețele cu care se confrunta în acea dimineață. O adunătură distantă de Huyé cu aspect confuz, prost înarmați cu săbii și sulițe, care nu văzuseră niciodată bătălia. Toți sătenii, chiar și femeile, s-au prezentat, în ciuda protestelor lui Athor. Doar bătrânii și copiii au privit scena cocoțați pe balustrade, cu curiozitatea celor care sunt pe cale să asiste la un spectacol nemaivăzut până acum. Unii dintre cele mici fluturau bucăți de lemn și se jucau de-a războiul, încântați de noutate, în timp ce femeile îi urmăreau, încercând în zadar să-i calmeze. Erau doar vreo zece gardieni, dar Nihal știa din experiență că nici ei nu cunoșteau războiul. Oftă. Trebuia s-o ia de la zero.

— Știu că nu v-ați luptat niciodată, a început ea, și dacă ați făcut-o împotriva elfilor lui Ekhtir, nu a mers prea bine. Dar oricine, cu angajament și curaj, poate deveni un bun soldat. Și asta veți învăța cu mine. A tăcut pentru un moment, pentru a evalua efectul cuvintelor sale. Huyé păreau chiar mai speriați. Din păcate, acesta nu este un joc, a spus ea mai ferm, și va trebui să puneți învățăturile mele în aplicare. Cel mai important lucru de care aveți nevoie pentru a vă convinge este că nu o faceți pentru voi, nici pentru a le face elfilor ceea ce v-au făcut ei vouă. Faceți asta ca să vă protejați poporul, să nu mai înfruntați războiul niciodată în viitor. De aceea ar trebui să luptați, întotdeauna. A închis ochii pentru o clipă. Această situație a făcut-o să-și amintească prea viu zilele Academiei, când era doar un recrut, și mai ales de pregătirea cu Ido, care nu numai că a învățat-o totul despre arta sabiei, dar el fusese un maestru al vieții. A dat din cap și a sperat că, oriunde ar fi, va veghea asupra ei.

— Și acum stergeți acele expresii pierdute de pe fețele voastre! a spus în cele din urmă. Să trecem la treabă.

A început prin a le cere recruților să se împartă în perechi și să le arate ce pot face. Rezultatele au fost deprimante. Majoritatea nici măcar nu știau să ridice un băț. Un băiat s-a năpustit asupra altuia și i-a dat o lovitură de sus. A sărit atât arma agresorului, cât și cea a atacatorului, care a început să plângă de durerea din mână. Copiii care priveau de la balcoane râdeau, un cuplu îi tachina, strigând.

Nihal se uita la ei cu asprime.

— Dacă vrei să privești, taci. În caz contrar, pleacă. Nu ne jucăm aici.

Copiii au tăcut instantaneu. Cuplul a preferat să se retragă în ordine, alții au rămas unde erau, dar foarte serioși, jenați.

Nihal și-a permis câteva momente de tăcere amenințătoare, apoi s-a uitat din nou la recruții săi.

— Haide, continuați.

Alte scene similare au fost repetate. Oameni care scăpau arma înainte de a finaliza lovitura, alții care s-au dezechilibrat și și-au pierdut echilibrul. Cu gardienii era un pic mai bine, deoarece știau câteva poziții de bază pentru scrimă. Dar și ei erau țepeni, cu mișcări lente și previzibile.

Nihal a încercat să nu fie prea dezamăgită.

— Bine, m-am gândit că e mai rău, a observat ea încurajator. Priviri abătute și incredule s-au abătut asupra ei. Vom începe de aici.

A decis să încerce cu învățăturile pe care le primise la Academie. Deși fusese cu mai mult de o sută de ani înainte, și-a amintit totul foarte bine; nu era cel mai fericit moment din viața ei, și, probabil, de aceea era încă atât de viu în ea: ostilitatea altor recruți, sentimentul de a repeta mereu lucruri pe care le știa deja ... Dar și-a amintit și de Fourchel, singurul profesor care părea să o ia în serios; Malerba, slujitorul, care de-a lungul timpului a învățat s-o cunoască și poate aproape s-o înțeleagă; și mai ales Laio, care avea să devină scutierul său. A încercat să alunge acest gând. Moartea lui era ceva cu care încă nu putea relaționa, chiar și după atâta timp: era atât de tânăr, și cel mai nevinovat dintre toți.

A început cu o pregătire ușoară, pentru că unii nu păreau chiar în măsură să susțină o alergare de o anumită durată. Huyé ascultau nedumeriți, dar au făcut ceea ce li s-a ordonat să facă. Așa că i-a aliniat, și a început să exerseze cu pozițiile și mișcările de bază. Acolo unde nu au ajuns cu pricepere, au pledat cu angajament: toți erau complet absorbiți de noua sarcină. Pentru a încheia, i-a împărțit înapoi în perechi, pentru a pune în practică ceea ce au învățat în timpul zilei. Imediat, recruții au observat că lucrurile mergeau mai bine: nici o sabie nu le-a scăpat din mâini, schimburile erau rudimentare, nu

deosebit de eficiente, dar nu mai erau necoordonate ca la început. Nihal a remarcat că mulți dintre ei au fost surprinși.

— Ați fost buni, a spus ea cu un zâmbet. Aveți voință, și acesta este cel mai important lucru pentru un războinic. Veți vedea că vă veți îmbunătăți rapid. La cină, acum, duceți-vă! și le-a dat drumul.

Huyé s-au întors la colibele lor, obosiți, dar mulțumiți, vorbind unii cu alții și confruntându-se în legătură cu mișcările învățate în timpul antrenamentului.

Nihal a oprit patru paznici.

— Voi, veniți cu mine.

I-a condus pe doi dintre ei în vârful ridicăturii și le-a explicat cum să alterneze în schimburi, indicând semnalele pentru a acorda mai multă atenție, cum și când să dea alarma. I-a pus pe ceilalți doi la marginea câmpurilor și s-a întors în sat, epuizată.

Cina o aștepta în colibă, acum rece, pregătită de bucătari Huyé buni: o pâine moale umplute cu legume, o supă groasă și parfumată și un pahar bun de vin. A mâncat ca și cum ar fi fost prima masă pe care o savura în viața ei. Înainte de a adormi a cedat confortului cearșafului pe piele și căldura confortabilă a colibei, mobilată simplu, dar cu grijă extremă. Deși cea mai mare dorință a sa era să dispară pentru totdeauna în dimensiunea căreia îi aparținea, în speranța de a-i îmbrățișa pe Tarik și Sennar, nu putea nega că, la urma urmei, să se întoarcă la viață și să lupte pentru salvarea unui popor avea o frumusețe irezistibilă și pătrunzătoare.

VIII

Balaurul a țipat la cer, întinzându-și aripile imense. Lanțurile gemeau, iar elfii strigau după forță și coordonare, împiedicând animalul să câștige teren. Ekhtir s-a uitat la scenă impasibilă, stând la marginea câmpiei.

N-a mai călărit un balaur de ani de zile de când s-a luptat cu Kryss. Animalul ei de companie a fost ucis în luptă și, de când a fost exilată, nu mai avea nevoie de el. La urma urmei, balaurii erau bestii făcute pentru război, și de mult ea nu mai era o adevărată războinică. Acum, însă, totul s-a schimbat. O fantomă a trecutului a reapărut și, prin urmare, era timpul să se întoarcă la acțiune. Simțea o exaltare neobișnuită în piept în timp ce urma munca proprie.

La sfârșitul războiului, ca un gest de destindere cu Lumea Pământeană, elfii au renunțat la o mare parte din balaurii deja antrenați de Kryss și i-au adunat într-o rezervație, în mijlocul Pădurii Întunecate, suficient de departe de Ținuturile Elven pentru a nu face rău nimănui. Odată ce pacea a revenit, de fapt, erau prea mulți, iar acordurile încheiate cu Lumea Pământeană au limitat numărul de animale pe care elfii le puteau folosi pentru forțele lor de apărare. O altă oroare a timpurilor noi: sistematizarea cu care semenii săi s-au dedat la distrugerea a ceea ce Kryss a construit cu migală de-a lungul anilor. Acest trecut, cu toate acestea, nu a putut fi șters. Un cuplu de soldați au fost plasați pentru a păzi locul - o vale largă, dar impenetrabilă, cuibărită între două vârfuri înalte, aproape de Munții Centrali - un cuplu de soldați au fost plasați, dar de-a lungul anilor animalele au început să se disperseze și controlul lor a devenit din ce în ce mai dificil. Unele specimene au scăpat, împerechindu-se cu animalele sălbatice din Pădurea Întunecată, iar cele lăsate în zona controlată nu mai erau supravegheate. Era suficient să foboare garda și Ekhtir și oamenii săi au primit undă verde.

Îl cunoștea pe balaurul ăla. Era animalul stăpânului său, care a murit în război din cauza vrăjii pe care cei doi oameni necurați, Marvash și Sheireen, au evocat-o. Numai din întâmplare animalul său s-a salvat, pentru că în acel moment nu era cu el și, prin urmare, fusese cruțat de imensa sferă magică care anihilase elfii. Erau doar câțiva centimetri care au făcut o

diferență, și ea, ca și acea bestie, s-au trezit pe partea greșită a baricadei. Acest lucru i-a adus împreună, și acesta a fost motivul pentru care Ekhtir a ales-o: amândoi au supraviețuit, și amândoi ar fi preferat să moară pe pământ, împreună cu Kryss.

S-a apropiat de unul dintre oamenii săi și l-a privit cum trage cu toată puterea, cu mâinile sângerând strânse în jurul lanțului cu care ținea balaurul ei. Era un animal superb, încă vibrant, de putere și tinerețe.

Cu un salt Ekhtir a sărit pe lanț și a mers rapid, în echilibru, întrucât se întindea între pământ și gâtul fiarei. A ajuns la balaur și a sărit în spatele lui. Acesta a răspuns, arcuindu-se violent și dând din cap.

— Să mergem! a țipat la elfii care țineau lanțurile.

O lovitură spre ea, trecând peste capul ei. A apucat-o din zbor, a întors-o în jurul fălcilor balaurului și în gură, și apoi din nou afară, prinzând-o cu cealaltă mână. Acum avea hamuri rudimentare.

Balaurul a continuat să se agite, în timp ce Ekhtir își ținea echilibrul cu picioarele, cu frâiele ferm încleștat în mâini.

— Suntem la fel, tu și cu mine! a strigat ea. Și te rog să te întorci la luptă cu mine!

Ca răspuns, balaurul și-a întins aripile, a țipat spre cer și s-a ridicat în gol. Ekhtir a gustat vântul de pe față, senzația înveselitoare și înfricoșătoare de zbor, și a regăsit zilele în care a călărit alături de Kryss. I-au venit lacrimi în ochi. Era un strigăt de bucurie și tristețe: pentru că își redescoperea adevărata esență, ceea ce a dat sens existenței sale atâția ani, chiar dacă știa că trecutul nu se poate întoarce, că bătălia pentru care se pregătea era foarte mică, în comparație cu cea pe care Kryss o luptase și pierduse cu ani înainte. Era justificarea extremă a poporului său, a acelei părți care nu s-a resemnat niciodată să trăiască cu piticii și oameni ca egali, care încă mai credeau în măreția elfilor și în destinul lor de supremație asupra altor rase.

— Nu ai chef să te întorci la luptă?, a strigat ea, în timp ce balaurul savura fiorul zborului. Nu vrei să te răzbuni, să te întorci la luptă?

Animalul nu părea să o asculte, deși nu se mai răzvrătise împotriva ei și a hamurilor ei. Era ca și cumar fi așteptat.

— Sunt sigură că și tu ai nevoie de ea, cel puțin pentru ultima dată. Nu știi cine sunt? Sunt studenta lui Murgah!

Bestia a alunecat spre pământ, a aterizat departe de câmpie, unde se afla rezervația. Ekhtir a coborât la pământ și a lăsat lanțurile. Ea avea de gând să joace totul.

A stat în fața balaurului și a aruncat sabia la pământ, chiar dacă știa că cu un animal de această putere era absolut inutilă. Și-a întins brațele larg, neînarmată.

— După vezi, mă ofer ție, așa cum stăpânul tău și al meu au făcut înaintea mea. Am nevoie de tine, Alma, a spus ea, și s-a așezat în genunchi, cu capul plecat la pământ. Vreau s-o învingi pe Nihal, Sheireen ea fiind cea care l-a ucis pe Kryss, să-i faci dreptate. Până ieri nu au existat bătălii în această lume înspăimântătoare la înălțimea noastră, dar acum a sosit momentul mântuirii. Ești cu mine?, a întrebat ea, ridicând capul.

Stăteau nemișcați unul în fața celuilalt; ochii balaurului erau indescifrabili. Ar fi putut s-o atace în orice moment, ar fi putut să-și închine capul și să asculte, sau doar să-și deschidă aripile și să plece. Dar Ekhtir nu s-a simțit atât de vie și ar fi riscat până la capăt. Nu ar fi fost zadarnic să moară acolo, în acel moment, sfâșiată de balaurul stăpânului său.

Secundele păreau să se dilate în afara proporțiilor, timpul părea cristalizat și totul se dizolvase. Ekhtir nu a văzut decât balaurul, așteptarea lui, nehotărârea lui. Apoi animalul și-a plecat capul și a rămas cu botul pe iarbă.

Ekhtir s-a ridicat încet și a făcut o scurtă plecăciune.

— Mulțumesc, a spus ea. Îți jur că vei fi răsplătit.

Apoi s-a apropiat de corpul bestiei. S-a agățat de aripă, i s-a ridicat pe spate și i-a lovit șoldurile cu cizmele. Balaurul s-a ridicat docil în cer, și Ekhtir a simțit o căldură dezlănțuită în piept, un sentiment pe care nu l-a mai simțit de mulți ani: speranță, și sentimentul că are un scop. Nu mai supraviețuia; dintr-o dată, ea era în viață din nou.

IX

La început, când a început să-i antreneze pe Huyé, singurul gând al lui Nihal era să termine cât mai curând posibil. Voia să plece liberă, să părăsească o lume care nu-i aparținea. Dar prima dată când s-a confruntat cu fețele recruților, și-a dat seama că nu va fi ușor.

N-a învățat niciodată arta luptei. Când i s-a oferit un rol important la Academia Cavalerilor Dragonilor, ea a refuzat, pentru că visul ei era să trăiască în pace, departe de amintirea a tot prin ce a trebuit să treacă pentru a se regăsi. Dintr-o dată, însă, și-a dat seama că îi place să predea. Era interesant pentru să vadă acei oameni invătând primele mișcări, să aplice o lovitură sau să pareze în mod eficient alta. Îi plăceau zâmbetele de pe fețele lor și sudoarea de pe frunte. Cu toate acestea, a încercat să păstreze distanța cât mai mult posibil. Nu voia să se lege, trebuia doar să-i antreneze.

Prin urmare a evitat să mănânce cu Huyé, participând la activitățile lor de zi cu zi, încercând să mențină un rol rigid de profesor. N-a mers. Curând, antrenamentul a câștigat din ce în ce mai multe părți substanțiale ale zilei sale. Petrecea ore întregi cu elevii, luptând alături de ei, sfătuindu-i, certându-i, stimulându-i. I-a instruit cu privire la cele mai rapide metode de vindecare a rănilor, i-a dat indicații fierarului cu privire la construcția de noi arme și armuri și chiar l-a împrumutat pe Oarf, care, deși fără tragere de inimă, și-a pus flăcările la lucru, mai eficient decât orice alt foc la topirea metalului.

Ea a observat că între ea și oamenii ei se forma un spirit de echipă, același pe care l-a văzut întărit în timpul războiului din Lumea Pământeană. Nu se mai uitau la ea cu frică, ca în prima zi, ci cu admirație, și cu cât încerca mai mult să se arate ca o războinică distantă și arogantă, cu atât păreau să se îndrăgostească mai mult de ea.

Nu s-a putut abține. Viața și-a țesut intrigile, făcută din legături, sentimente și pasiuni, și din acea pânză, ea a ajuns treptat pradă. Pentru că să fie o armă pură și simplă, încă o dată, nu a putut. Deși era devotată luptei, și în ea găsea un sens, nu era destinul ei să abdice la tot ceea ce nu este din oțel. Lumea ei era mult mai complexă și mai largă.

Clopotele de alarmă au sunat tare în zori, când satul încă dormea. Nihal s-a trezit în vârful stâncii, unde s-a odihnit în acea noapte cu Oarf, izolată de Huyé. Într-o clipă s-a ridicat, cu mâna încleștată de sabie și a coborât spre coliba șefului satului, care o aștepta deja pe prag cu ochii somnoroși și în veșminte de noapte. Toți Huyé au ieșit din colibele lor și s-au ghemuit pe balustrade, uitându-se în depărtare pentru a prinde sursa pericolului. În pădure, la mică distanță de marginea câmpurilor, au văzut ceva mișcându-se.

— Toată lumea la adăpost!, a strigat Athor.

Satul a prins viață instantaneu; unii au urcat rapid scările și ascensoarele, curgând spre vârful stâncii, dar Huyé instruiți au coborât, confruntându-se cu amenințarea. Nihal a simțit un fior de mândrie, și chemarea luptei. S-a alăturat grupului său, la marginea câmpurilor.

În fața lor, a apărut o santinelă gâfâind.

— O grămadă de perici, a spus el de îndată ce a fost capabil să-și tragă răsuflarea.

Nihal și-a amintit singura întâlnire pe care a avut-o cu acele bestii într-o seară în fața casei sale. Erau animale ghemuite, nu mai înalte decât un braț, dar grele și masive, înarmate cu un corn mare pe bot și colți curbați care ieșeau din maxilar. Două dintre aceste fiare au fost ravagii în gradina ei, și alungarea lor nu a fost ușoară.

Un murmur îngrozit i-a traversat pe Huyé.

— Stați calmi, a impus Nihal, cu sabia în mână.

— Se mișcă în haite și atacă câmpurile. A trecut ceva timp, a spus santinela, palid la față.

— Bine, putem face acest lucru, i-a tăiat-o Nihal scurt. Aceasta este ocazia potrivită pentru a-mi arăta ce ați învățat. Sau preferi să vă ia recolta înaintea elfilor?

Incertitudinea și frica au continuat să-i imobilizeze pe Huyé.

— Sunteți gata să vă luptați cu ei, i-a îndemnat ea. Îi vom opri la marginea taberei și îi vom forța să plece. O să reușiți, sunt sigură. Aici se vor câștiga bătăliile, a arătat ea în față cu capul. Trebuie să credem, este primul pas spre victorie. Așa că mânuiți săbiile alea nenorocite și pregătiți-vă. Astăzi îmi veți arăta că încrederea pe care o am în voi este bine plasată.

Fețele au devenit mai sigure, mâinile lor s-au strâns de ceilalți. Pământul de sub picioarele lor tremura, pădurea a început să geamă.

— În linie! a ordonat Nihal, și fiecare a aplicat ce a învățat.

Apoi ferigile din fața lor au explodat, iar pericii s-au lansat în atac. Capetele joase, coarnele ascuțite, păreau o hoardă sălbatică și incontrolabilă, o forță a naturii împotriva căreia nimic nu putea fi încercat. Nihal ers prima care a atacat. Cu un țipăt, a sărit înainte și a lovit primul în alergare. Sabia s-a înfipt în spatele lui și animalul s-a arcuit, aruncând un mormăit strident. Aproape că a copleșit-o pe Nihal rostogolindu-se la pământ, dar a fost destul de rapidă pentru a scoate lama și a se da din calea lui.

— Haide, sunt doar bestii! a strigat ea.

Huyé au ezitat, apoi au prins curaj și s-au supus. Au avansat compact, cu armele strânse cu două mâini, țipând. Cineva a căzut copleșit de cursa pericilor, altcineva a încercat să lovească ratând ținta, dar nimeni nu a fugit. Toți s-au angajat în luptă, aruncându-se cu îndrăzneală spre fiarele furioase. Când unul a reușit să doboare primul animal, un țipăt de bucurie a crescut, și fiecare a început să lupte cu mai multă furie. Pericii au început să cadă unul după altul, în aerul plin de plângerile lor. Peste tot era praf și strălucirile săbiilor roșii de sânge, ca într-un adevărat război. Și pentru Nihal, aceasta părea o luptă cu drepturi depline, deși era o luptă între Huyé și fiare pentru a proteja doar un câmp cultivat. Dar spiritul celor care au luptat a contat, iar acei războinici improvizați își cheltuiau tot ce aveau mai bun.

Când cel mai mare dintre perici a ajuns la pământ, cu o sabie înfiptă în gât până la mâner, animalele rămase s-au oprit și apoi s-au retras fugind în pădure. Pentru o clipă era doar tăcere.

— Am făcut-o, a spus un tânăr Huyé, cu neîncredere. El a izbucnit în râs, și un singur strigăt de bucurie izbucni de la toți ceilalți. Huyé și-au ridicat săbiile spre cer, iar Nihal nu putea decât să li se alăture. Era prima bătălie și era un succes.

În sat, soldații au fost întâmpinați ca eroi. Toată lumea și-a amintit ultimul atac al pericilor, sentimentul de dezolare în fața câmpurilor distruse, percepția că nu era nimic de făcut decât să se aplece asupra pământului devastat și să o ia de la capăt. Acum lucrurile s-au schimbat.

Athor a propus o băutură pentru a sărbători, iar ideea a fost întâmpinată cu râsete și aplauze de aprobare. Neobservată, Nihal a încercat să se retragă în vârful stâncii, lângă Oarf. Dar unul dintre elevii ei a oprit-o.

— Nu ni te alături, căpitane?, a întrebat el.

Nihal aproape s-a înroșit.

— Sunt obosită, și apoi există încă o mulțime de lucruri de făcut.

— Dar este prima noastră victorie, a insistat tânărul. Nu poți s-o ratezi.

În fața acestei pledoarii și a unei priviri oarecum dezamăgite, Nihal a trebuit să capituleze.

— Bine, doar un pahar.

Fața soldatului s-a deschis cu un zâmbet triumfător.

— Căpitanul este unul de-al nostru! a strigat el.

Au băut împreună, amețiți de un sentiment de exaltare pe care Nihal îl cunoștea bine. El l-a văzut de atâtea ori, pe câmpurile de luptă, și era vital pentru următoarea ispravă. Stătea pe margine cu cana de suc fermentat, dar nu a putut să nu-și observe oamenii cu drag. A simțit o satisfacție ciudată văzându-i atât de fericiți și s-a bucurat pentru acea primă victorie, deși modestă. Știa că contează mult pentru ei. Și era, de asemenea, meritul ei. Ea era cea care i-a făcut războinici.

O fată care stătea în capătul mesei a ridicat paharul și a cerut liniște.

— Uităm cel mai important lucru, a spus ea. Am sărbătorit această mică victorie, am cerut un toast pentru cei care au făcut gesturi eroice și toată lumea a râs dar nu i-am sărbătorit pe cei care au făcut acest lucru posibil. Pentru căpitan, și a ridicat vocea, dintr-o dată serioasă. Căpitanului, care ne-a învățat că poți lupta și câștiga.

Cănile s-au ridicat una câte una.

— Căpitanului! răsunară Huyé, iar Nihal s-a simțit înflăcărată. Ultima dată când cineva s-a uitat la ea așa, în Lumea Pământeană, ea a fugit. Nu a vrut să fie eroul nimănui, nu a vrut ca ei să coasă roluri pe ea, care să o simplifice și epuizeze. Dar acei oameni nu au văzut mitul în ea. Erau doar recunoscători. Poate că știau cine era și, poate, prima dată, au privit-o cu uimirea admirativă cu care se uitau la frescele marilor eroi ai

trecutului. Dar acum, pentru acei oameni era căpitanul, era unul dintre ei.

Așa că s-a ridicat și a ridicat paharul.

— Pentru voi, cea mai bună trupă pe care am avut-o vreodată, a spus ea.

Toți împreună și-au strigat asentimentul, așa că au băut. Pentru o clipă, Nihal a simțit că a găsit, deși pentru o scurtă perioadă de timp, un loc mic în acea lume nouă.

În următoarele zile, Nihal s-a dedicat pe deplin recrutărilor de formare. Atmosfera s-a schimbat. Toată lumea era mai dedicată, au crezut mai mult în șansele lor de a câștiga. Ea era acum implicat în totalitate în această poveste, și între antrenamente a găsit, de asemenea, timp pentru a ajusta sabia. Atât de zgâriată, părea bătrână, și i-a amintit cât de deplasată era în acea lume.

Nu a forjase niciodată o armă, dar l-a văzut pe Livon făcând-o de nenumărate ori. A ajutat-o Oarf și flăcările lui, și a lucrat acolo o dimineață întreagă, cu o pasiune de care nu se mai credea capabilă. Când a terminat, a admirat-o în lumina soarelui amiezii, și, deși cu siguranță nu arata ca o sabie proaspăt forjată, lama era acum ascuțită și cu aspect mai solid. O sabie mortală, dar una care și-a arătat toți anii, la fel ca ea.

În acele zile de așteptare, Ren a ajutat-o des. Lefthika a fost frecvent absent și a dispărut în pădure, dincolo de cireși, examinând fauna și flora locală, astfel încât sclavul său a avut mai mult timp. O parte din el a petrecut-o în studiile lui, și-a amintit promisiunea făcută lui Nihal, dar a petrecut restul asistând-o ca scutier. Ea l-a ignorat inițial, apoi, încet, a început să-i încredințeze câteva misiuni simple, acceptându-i ajutorul.

În acea seară mergeau împreună spre sat. Nihal s-a întors din turneul obișnuit de recunoaștere a santinelelor, iar Ren s-a retras într-un zonă ierboasă pentru a consulta câteva cărți magice antice pe care șeful satului le păstra în coliba sa. Au urcat scările împreună, învăluiți într-o tăcere complice și senină. S-au salutat în partea de sus a satului, iar Ren a mers la coliba sa. A trecut pragul și aproape a scos un strigăt de frică.

Lefthika îl aștepta stând în picioare, în mijlocul camerei. A simțit un tremur pe spate.

— Stăpâne, a spus el pe un ton de scuză, temându-se de pedeapsă.

Lefthika s-a apropiat de el, ca și cum ar fi vrut să-l adulmece.

— Încă mai petreci timp cu jumătate elful, nu-i așa?

A dat din cap. Știa că prietenia lor nu era bine văzută de magician.

— Ei bine, mă bucur că te-ai legat, a spus Lefthika pe un ton care părea sinuos pentru Ren ca spiralele unui șarpe în momentul dinainte de atac. Pentru că acum vom pleca.

Ren a rămas fără cuvinte.

— Dar... Nihal a întrebat în grabă.

— Nu-ți face griji. Nu te voi separa de prietena ta, a spus magicianul cu un zâmbet abia mijit. Pentru că va veni cu noi.

X

Ren a încercat să protesteze, dar un singur gest al lui Lefshika a fost de ajuns și o durere copleșitoare l-a traversat din cap până în picioare, lăsându-l la pământ.

— Tot trebuie să-ți reamintesc că eu sunt stăpânul, iar tu ești sclavul meu?, a spus magicianul, impasibil.

— Nu. Știu, a murmurat Ren, ridicându-se în picioare.

— M-am săturat să aștept. Avem lucruri mai importante de care trebuie să ne ocupăm, iar Athor nu va avea niciodată banii pe care mi-i datorează. E timp pierdut aici. Jumătatea aia de elf e o armă, arma mea. Și o voi exploata.

Ren nu putea face altceva decât să se supună, ca întotdeauna. L-a ajutat pe Lefthika să-și ia bagajele, și au ieșit în noapte.

Au luat scările care au urcat în vârful stâncii și au ajuns la Nihal, tăcuți ca umbrele. Au văzut-o odihnindu-se lângă Oarf, cu chipul relaxat al celor care știu că și-au făcut datoria. Lefthika era încântat să observe că narcoticelepe care le-a pus în vin au lucrat. O lumină s-a aprins în noapte, iar Nihal s-a trezit cu mâinile și picioarele imobilizate. Apoi, în timp ce Ren îi fura sabia și Talismanul Puterii, Lefthika i-a atașat rapid aceleași benzi de metal la gât, glezne, și încheieturi ca cele cu care-l subjuga pe Ren.

Oarf s-a trezit, dar de îndată ce a încercat să atace intrușii Lefthika a materializat un butuc mare în jurul gâtului.

— Nu are rost să te agiti, bestie, a spus el. Cu asta nu vei putea să te miști mai mult de două brațe de aici, și nu îmi vei mai sta în cale.

Dragonul și-a deschis fălcile larg într-un răcnet mut, redus la tăcere de vrajă, și a stat nemișcat unde era, zbătându-se ca o insectă prinsă într-un borcan de sticlă invizibil.

Ren a purtat-o pe Nihal pe umăr, a coborât scările, a intrat în pădure, urmându-l pe Lefthika, părăsind satul.

Au mers până în zori. Abia când soarele a colorat cerul cu o strălucire albastră, Nihal a început să geamă.

— Se trezește, a spus Ren.

— Las-o jos! a ordonat Lefthika, iar el s-a supus.

Nihal a dat din cap, confuză, dar ochii i-au prins imediat figura elfului.

Lefthika s-a uitat la ea cu un zâmbet disprețuitor.

— Ei, bine te-ai trezit, războinicule.

A încercat să-și miște picioarele și brațele, dar nu i-au răspuns. Era paralizată.

— Te sfătuiesc să te calmezi, a avertizat-o magicianul. Vraja mea te-a condus într-un somn adânc, și până deseară nici măcar nu vei putea merge pe picioarele tale.

Nihal a făcut un efort imens pentru a articula sunete și cuvinte.

— La naiba... șarpe, a scuipat în cele din urmă.

Lefthika a salutat insulta cu un zâmbet batjocoritor.

— Curios cum de ai toată această amărăciune față de creatorul tău. Fără mine, ai putrezi în mormânt.

— Nu... eu... nu te-am rugat... să mă eliberezi, a șuierat ea.

— Și totuși am făcut-o, și un mulțumesc ar fi binevenit. Dar ai prefera să fii cu soțul și fiul tău, nu-i așa? Sunt mișcat, serios. Dar ești sigură că ei îți răspund la afecțiune, din moment ce tu însuți i-ai condamnat la nefericire?

Nihal s-a uitat la Ren, cu neîncredere.

Lefthika a interceptat schimbul de priviri.

— Deci nu i-ai spus... a observat amuzat.

— Stăpâne... murmură Ren cu o expresie tristă.

— Tarik a murit la o vârstă fragedă, era puțin mai mare decât tine acum. A fost ucis de oamenii care au vrut să-l readucă pe Aster la viață, iar cu el a murit și soția lui. Fiul său, San, a rămas singur și a luptat în rândurile elfilor în ultimul război. A fost un Marvash, un Distrugător, și a încercat să înece Lumea Pământeană într-o baie de sânge. Știi, Tarik nu și-a putea ierta niciodată tatăl pentru că te-a lăsat să mori, iar el... Nu ți-a acceptat niciodată moartea. Nu ai salvat pe nimeni.

Nihal și-a contractat maxilarul până i-au scârțâit dinții. A încercat să se ridice în picioare, dar a căzut târându-se pe iarbă.

— Ți-am spus, vraja e puternică, a râs Lefshika.

S-a uitat la ea câteva momente, bucurându-se de puterea lui asupra prăzii, apoi și-a pocnit degetele. O durere înlăcrimă a trecut prin Nihal din cap până în picioare, luându-i respirația.

— Nu are rost să te zbați, i-a spus el. Acum ești sclava mea, la fel ca Ren.

— De ce faci asta? a murmurat ea, zvârcolindu-se pe pământ. De ce nu m-ai lăsat lângă Huyé?

Lefthika și-a coborât fața la nivelul ei.

— Pentru că am nevoie de tine. Ai dovedit că ești capabilă de lucruri măreațe și că ești pierdută într-un sat ca al lui Athor.

— Se vor întoarce... îi vor ucide pe toți dacă nu mă lupt cu ei!

— Nu vrei să mă vrăjești cu văicărelile astea. Mi-au cerut să le dau un războinic. Ei bine, am făcut-o. Și te-ai luptat. M-am conformat pactului. Acum este momentul să ne asumăm misiuni mai importante decât să apărăm nulitățile pe care nimeni nu și le va aminti curând.

— Las-o baltă, a șuierat Nihal.

— Vom vedea. Și Lefthika i-a provocat o altă durere chinuitoare.

— Mișcă-te, ia-o pe umărul tău, i-a ordonat lui Ren.

— Iartă-mă, i-a șoptit el în timp ce o ridica pe umăr și, ținându-și lacrimile, l-a urmat pe stăpânul său.

După cum a prezis Lefthika, Nihal nu a putut merge până seara. Ren a purtat-o tot timpul, poticnit, căzând și ridicându-se tot timpul. În fața lor, Lefthika a continuat fără să-i aștepte. Când zăboveau prea mult, el se oprea și se uita la ei cu dispreț, gata să pocnească din nou din degete. Ren a accelerat apoi ritmul, exasperat.

Aruncată pe umerii tânărului ucenic, pe care aproape ajunsese să-l considere prietenul ei, Nihal era prada unei furie oarbe. Reușea mereu să se descurca în orice situație, dar acum era diferit. Acum nu-și mai stăpânea propriul destin și nu avea nici Talismanul, nici sabia pentru a încerca să se elibereze.

De-a lungul călătoriei, a căutat o portiță, reflectând la nesfârșit la magia care a legat-o și amintirile formării ei de către Soana.

Lefthika, la rândul său, era întotdeauna tăcut. Tot ce trebuiau să facă era să avanseze în Ținuturile Elven, acela era singurul lui scop. Acolo lua înapoi tot ce i-au luat. Putea să le vândă dușmanul jurat al elfilor, a cărei amintire era încă vie în poporul său, sau să o folosească pentru a obține o răscumpărare și să-și recâștige locul de drept în comunitatea semenilor săi. Sau, de ce nu, să se înalțe din nou, mulțumită puterii acelei femei, o forță aflată acum în slujba lui deplină. S-a bucurat de răzbunare, savurând-o ca pe un vin dulce și picant. Și-a imaginat căile și

vremurile, a văzut-o deja împlinită. Elfii care au îndrăznit să-l alunge ar fi regretat ziua în care l-au umilit.

S-au oprit la câteva ore după lăsarea întunericului, la poalele unui stejar imens, ale cărui rădăcini creaseră nișe perfecte pentru a sta și odihni. Ren a luat crengi din tufăriș și a pus pietre într-un cerc. Apoi a aprins un foc mic și a pus o oală cu legume și niște apă luată dintr-un pârâu care curgea nu departe. În timp ce supa fierbea, a încercat s-o hrănească pe Nihal, dar a scuipat bucata de carne uscată care i-a adus-o pe buze.

— Nu vreau lucrurile tale, vierme, i-a spus ea lui Lefthika.

— Foamea te va doborâ, a răspuns el nepăsător, întins printre rădăcinile stejarului.

— Este nevoie de mai mult decât atât pentru a mă doborâ, a răspuns Nihal cu o privire sfidătoare.

Magicianul a chicotit.

— Văd că foamea nu te-a făcut să-ți pierzi aroganța. Înseamnă că ai un temperament puternic.

— Te voi face să plătești, nu-ți face griji.

— Va fi distractiv să te urmăresc. Lefthika a luat bolul pe care i l-a dat Ren.

— Butucii ăia sunt destul de versatili, știi? Pot să-ți provoc durere, dar te pot imobiliza și pe tine unde ești, așa cum am făcut cu dragonul tău. De exemplu, te-aș putea forța să nu te miști din acest copac, iar el și-a pocnit degetele.

Nihal a încercat să se elibereze, agitând cât de mult a putut, dar durerea a ajuns în carnea ei la cel mai mic efort.

— Strigă cât de mult vrei. Suntem la câteva leghe distanță de cel mai apropiat sat, și vom fi pentru mai multe zile. Te sfătuiesc să renunți, a adăugat Lefthika, care a început să soarbă din supă. Și apoi ar fi bine să-ți păstrezi puterea pentru ceea ce trebuie să faci când ajungem acolo.

— Te voi face să regreți fiecare cuvânt, a replicat Nihal, amenințător.

Nici măcar nu s-a deranjat să răspundă. A aruncat castronul gol lui Ren pentru a-l curăța, apoi se întinse în patul lui și s-a întors pe cealaltă parte.

În mijlocul nopții, Nihal a simțit o prezență târându-se spre ea.

Era Ren, și în mâinile sale strângea mânerul inconfundabil al sabiei sale.

— Repede, înainte ca Lefthika să se trezească, a spus el cu sufletul la gură. Acesta este un catalizator, nu?, a șoptit el, arătând spre Lacrimă, bijuteria albă de la intersecția dintre mâner și gardă, în formă de cap de dragon.

Nihal a dat din cap.

— Dacă o folosești cu asta, i-a dat Talismanul Puterii, vei putea să-ți recuperezi puterea, și poate chiar să te eliberezi de butuci.

Fără ezitare pentru un moment, Nihal a întins mâna cât de mult i-a permis magia lui Lefthika, apoi a strâns-o pe mâner.

A încercat să se concentreze, dar și-a dat seama că era încă amorțită de vraja magicianului.

— Trebuie să mă vindeci, i-a șoptit lui Ren.

Băiatul și-a întins degetele spre ea, a rostit câteva cuvinte care sunau de neînțeles în urechi, apoi o căldură benefică era transmisă de la degetele sale la carnea ei, și Nihal s-a simțit revigorată. Treptat, membrele au început s-o asculte din nou.

A încleștat din nou mânerul sabiei. A făcut la fel cum a făcut când l-a convocat pe Oarf, dar energia de data aceasta era mult mai mare. A simțit că gleznele și încheieturile se inflamează, iar durerea i-a pătruns în corp. S-a opus încleștării dinților, încercând să nu scoată niciun sunet.

O lumină pulsatilă a început să lumineze butucii și a aruncat o lumină intermitentă pe trunchiurile copacilor care o înconjurau. Lefthika s-a agitat în patul său, iar Ren s-a îndreptat spre el, gata să intervină.

Nihal a continuat să cheme puterea pe măsură ce benzile de cupru se strângeau, luându-i respirația. Cu un efort supraomenesc și-a sprijinit încheietura pe sabie. O putea simți vibrând sub atingerea ei, plină de putere, în timp ce Talismanul îi ardea pe piept. A împins cuprul clocotit peste lamă, iar durerea a devenit insuportabilă. Toate eforturile sale au fost concentrate în încercarea de a rupe inelele din jurul încheieturilor, presate spasmodic pe cristalul negru.

Un strigăt sufocat izbucni în cele din urmă din gâtul ei, și chiar atunci Lefshika a deschis ochii. I-a luat câteva momente să înțeleagă. Privise întotdeauna benzile de cupru ca fiind cel mai sigur mediu de constrângere pe care îl cunoștea; nu și-a imaginat niciodată că cineva le va distruge. Nu i-a venit să creadă ce a văzut.

Nihal se sprijinea de stejar, încă așezată, dar între picioare era sabia, bijuteria de pe mâner care strălucea puternic. Butucii păreau înflăcărați și pulsau, activați de cristalul negru.

Lefthika a sărit imediat ce a înțeles. Dar Ren l-a apucat din spate și s-a trezit pe pământ cu o pereche de brațe strânse pe piept.

— Al naibii sclav! Cum îndrăznești să te răzvrătești?, a strigat el și și-a pocnit degetele.

Durerea era prea intensă. Ren nu era Nihal, el nu a simțit niciodată oțelul în carne și oase, nu era gata să îndure toată această agonie. Era forțat să renunțe. Lefthika a început să se ridice, dar era prea târziu. Inelele de pe încheieturile lui Nihal s-au rupt, iar ea s-a ridicat. Cele de la glezne și gât, cu toate acestea, erau încă intacte.

Lefthika le-a activat, o dată, de două ori, și de fiecare dată s-a aplecat, dar nu a căzut. Putea s-o facă, *trebuia* s-o facă. N-ar lăsa pe nimeni s-o înrobească. Și-a pus lama în jurul gâtului și a țipat, apăsând cu toate puterile sale. A făcut-o cu o astfel de forță că, atunci când gulerul a explodat lama i-a pătruns în carne, și a reușit la limită să se oprească înainte ca cristalul să deschidă o rană adâncă.

Tot ce a mai rămas erau gleznele. Lefthika, în fața ei, a repetat vraja ca o obsesie, dar durerea care a cuprins-o pe Nihal era din ce în ce mai puțin severă. Cu un efort suprem a dat o lovitură puternică cu sabia, și chiar și ultimii butuci s-au rupt. Era liberă.

Lefthika a dat înapoi. — Eu sunt cel care te-a readus la viață! a strigat el. Îmi datorezi existența, totul!

Nihal a avansat amenințător, cu sabia târându-se pe pământ. Era epuizată, abia conștientă de propriul ei corp, care a continuat să îndure. Dar mânia era mai puternică decât orice.

— Ai dreptate, îți datorez ceva: o palmă bună din sabia mea, pentru ceea ce mi-ai făcut.

Și-a ridicat arma, brațele și picioarele, încă îî răspundeau nesigur. Avea să se răzbune.

Dar chiar atunci un țipăt puternic a spart cerul. Un răcnet bestial a mârâit de la un capăt al pădurii la altul. Stoluri de păsări au zburat.

Toți trei s-au uitat în sus, dar nu au văzut decât stele.

— Este un balaur... murmura Nihal. Este strigătul unui balaur. Acestea sunt plimbările elfilor. I-a luat un moment să înțeleagă. Satul! a exclamat ea. Trebuie să ajungem imediat.

Lefthika era la pământ, dar nu mai reprezenta o amenințare pentru ea, pentru că în mintea ei acum doar imaginile recruților pe care i-a antrenat, ale satului care o primise, ale tuturor Huyé care au ajutat-o și protejat-o în viața ei.

A virat în pădure fără să se gândească, cu Ren în spatele ei.

— Nu pleci nicăieri! a strigat Lefthika, cu ochii plini de furie. Și-a pocnit degetele și l-a oprit pe băiat în fugă. Apoi, în timp ce era încă la pământ, s-a apropiat de el. Trebuie să luăm înapoi jumătate elful! Haide, ridică-te!

Ren s-a supus și s-a ridicat. Dar el nu s-a lansat în urmărirea lui Nihal: s-a întors și l-a lovit pe magician în tâmplă cu o piatră, și a continuat să-l lovească, din nou și din nou, până când a căzut la pământ, inert, cu fața înroșită de sânge. A stat nemișcată în fața lui câteva secunde, gâfâind. Era sclavul lui de ani de zile, nu a avut niciodată șansa de a se răzbuna pentru ceea ce i-a făcut. În sfârșit a reușit. Era cuprins de un sentiment de ușurare și satisfacție atât de puternic încât i-a dat amețeli. În sfârșit a avut curajul să se răzvrătească!

A intrat în pădure și a urmat traseul lui Nihal care alerga pe lângă el, sprijinindu-se în sabie.

S-a apropiat de ea, a luat-o de umeri.

— Nu vom ajunge niciodată în sat la timp, a spus ea, gâfâind. Avem nevoie de o vrajă și și-a strâns Talismanul Puterii între degete.

— Nu, ești prea slăbită, nu vei reuși.

— Acei oameni vor muri! Nu pot înfrunta un balaur, a strigat cu disperare Nihal. Dar ai dreptate, nu pot s-o fac singură. Dar mă poți ajuta. Trebuie doar să am puterea să te eliberez de butuci.

Și-a ridicat sabia. Ren a închis ochii și a văzut o strălucire. Când i-a deschis din nou, Talismanul de la gâtul lui Nihal a strălucit puternic, rezonând cu Lacrima mânerului. O lovitură de sabie, și unul dintre inelele pe care le purta la încheieturi a căzut la pământ. S-a uitat la el cu neîncredere.

— Haide, trebuie să ne grăbim, a spus ea, și a întins mâna spre cealaltă încheietură. A repetat operațiunea cu inelele rămase, până când Ren a fost liber. Simțea că a renăscut,

eliberat de o povară pe care a îndurat-o atât de mult, prea mult timp.

Fără butuci, el era capabil să profite din plin de puterile sale magice.

Și-a luat curaj și și-a strâns degetele pe medalion. Știa vraja zborului, o exersase înainte, dar acum era o chestiune de a trece prin leghe și leghe, și nu a încercat niciodată cu distanțe atât de lungi. A vizualizat stânca pe care stătea satul, concentrând toate energiile rămase. A simțit curgându-i de pe degete și acumulându-se în Talisman, în timp ce o oboseală mortală îi învăluia.

Un fulger i-a înconjurat, și dintr-o dată au dispărut în aer, plutind la fel de ușor ca penele. Zborul a fost scurt, întrerupt brusc de terenul dur. Nihal s-a uitat în jur și și-a dat seama că erau încă în pădure, prea departe de sat. Și-a strigat furia la cer. S-a gândit la tot ce a pierdut în acei ani, s-a gândit la ce i-a dezvăluit Lefshika. Ea nici măcar nu a reușit să salveze Huyé, și din dorința ei disperată de a nu-l vedea pe Sennar mort în fața ochilor ei, doar fructe otrăvite s-au născut. S-a mai târât câteva brațe, cu inima frântă. S-a prăbușit la mică distanță, s-a întors cu spatele, și ceea ce a văzut erau vârfurile copacilor care se legănau în vânt și o mulțime de stele. Erau doar sate mici pierdute în mijlocul Ținuturilor Necunoscute, câțiva Huyé a căror moarte nu avea să schimbe soarta lumii. Nimănui nu i-ar păsa. Doar ei.

XI

Răsăritul a vopsit cerul într-un galben roz când Nihal și Ren au ajuns în cele din urmă în sat. Un sentiment de moarte și-a făcut drum în inima lui Nihal în timp ce a a continuat prin pădure, și sânge i-a înghețat în vene, de îndată ce a văzut coloana de fum ridicându-se de pe stâncă, întunecat și dens. A accelerat ritmul, rugându-se ca cineva să fi supraviețuit, ca elfii să-i cruțe cel puțin pe copii.

Faleza era o pânză de paianjen cu urme negre, pe care erau altoite, ca animalele prinse în capcană, cioturi de case arse.

Când au ajuns la picioarele lui, un spectacol chinuitor s-a prezentat în ochii lui Nihal. La pământ zăceau cadavre oribil arse, printre care a recunoscut pe cel al unui recrut. Trebuie să fi căzut de pe pasarele, încercând să stingă flăcările care le-au cuprins.

Cele mai multe dintre pasarele fuseseră devorate de foc, și la fel ascensoare și pasarele care conectau colibele. Evident, nu era nevoie de prea mult: un incendiu de balaur, și focul s-a răspândit într-o clipă. Fără ea, fără Oarf, nu exista nici un adăpost de furia acelei bestii.

Mirosul de arsură era grețos și i-a făcut ochii să lăcrimeze. Nihal și-a scos sabia și a ajuns la primele case, urcând pe una dintre scările cruțate de foc. S-a uitat în sus, iar în fața ei era sprijinită coliba lui Athor: fațada era carbonizată, acoperișul s-a spart. Pe pasarele, alte corpuri devorate de flăcări.

Strânsoarea de pe mâner s-a desfăcut și arma i-a căzut din mână. A auzit-o cum sare pe pământ, inutilă. Toată puterea ei, toată determinarea ei nu erau în măsură să îndeplinească singura sarcină pentru care ea a fost chemată. A dat greș.

Ren a încercat s-o forțeze, dar Nihal l-a refuzat. Ochii ei erau plini de lacrimi. Iată-l, războiul, în cea mai pură încarnare, cu chipul său cel mai adevărat și nemilos. Ca și în Salazar, și pe câmpurile de luptă nesfârșite pe care le-a călcat. Moarte și tăcere, nimic altceva.

O prăbușire în spatele unei colibe a răsunat pe neașteptate. Și-a luat sabia din nou, gata de atac. Dar ceea ce a văzut dincolo de dărâmături nu era un dușman. Un copil Huyé privea, cu obrajii negri de funingine și privirea îndepărtată, pierdut în

spatele imaginilor de groază la care a fost cu siguranță martor. Nihal s-a apropiat cu prudență de el, și i-a întins mâna.

— Unde sunt părinții tăi? a murmurat ea încet.

Copilul s-a retras, iar Nihal a observat că în mâinile sale strângea în brațe cămașa unei femei îmbibate de sânge. O ținea aproape de piept ca și cum nu ar mai fi vrut să se despartă de ea.

Și-a amintit ce i-a spus Soana despre copilăria ei, cum au murit părinții ei și s-a simțit incredibil de apropiată de acel copil. L-a mângâiat ușor la cap și, fără un cuvânt, a trecut pe lângă un grup de case. L-a urmărit, până când s-a oprit în fața unei colibe pe jumătate distruse. Înăuntru, în lumina slabă, erau ascunse zeci de Huyé. Nihal a simțit că inima lui face un salt: cineva a supraviețuit.

— Athor! a strigat ea, în timp ce Huyé se apropiau de ea. Dar șeful satului nu a răspuns.

— E mort, a spus Nash, unul dintre cei mai promițători recruți, înaintând pas cu pas printre coechipierii săi. Erau prea mulți. Și acel balaur a măturat satul ca pe un fir de praf.

Nihal a simțit o tristețe și un sentiment de vinovăție pe care numai furia îl putea opri.

— Stai aici, a spus ea, cu o determinare oarbă în ochi.

A plecat urmată de Ren.

— Nu te gândi să lupți singură împotriva acelor elfi. Ești prea slăbită, a protestat el.

Nihal nici măcar nu i-a răspuns și a luat-o pe o scară care urca.

— Măcar lasă-mă să vin cu tine!

— Nu este un loc pentru tine, a răspuns ea fără să se întoarcă. Nu va fi decât sânge și moarte, și acum nu mă vei mai putea ajuta.

— Te-am eliberat, îmi ești datoare, a insistat Ren, dar Nihal a ajuns în vârful stâncii și nu l-a mai ascultat. Oarf o aștepta încolăcit pe stâncă, cu capul abandonat deasupra unui bolovan. Solzii lui erau plini de răni, ca și cum ar fi luptat intens înainte de a se preda vrăjii lui Lefthika. Nihal îi atinse ușor. Auzind mârâiturile de sub degete, nu a făcut decât să-i adâncească furia. Ekhtir va plăti și pentru ele. Oarf și-a ridicat capul imediat ce i-a simțit atingerea, privirile lor s-au intersectat. Ea trebuia să înțeleagă, de ce un fulger de dezaprobare a trecut în ochii lui. Nihal l-a ignorat.

A încărcat lovitura, Talismanul Puterii și Lacrima au vibrat, aprinzându-se la unison, iar butucul mare care lega dragonul s-a rupt sub lamă. Oarf s-a ridicat pe picioarele din spate și a aruncat un urlet de furie care a zguduit stânca. Nihal i-a sărit pe spate.

— E o nebunie! a continuat Ren să țipe.

— Dă-te la o parte și ai grijă de răniți!, a spus Nihal.

Oarf a urlat din nou și a aprins un foc în cer, un gest care avea gust de libertate. Apoi s-a grăbit și și-a întins trupul puternic spre soare, zburând în direcția pădurii.

Era un zbor nebunesc. Nihal și-a ieșit din minți. Știa că nu e cea mai bună cale de a face față unei astfel de lupte, dar imaginile din satul distrus nu i-au dat nici o șansă. S-a bazat pe nasul lui Oarf și curând i-a văzut pe elfi avansând prin pădure. Deasupra lor, un animal gigantic zbura încet, desenând spirale largi pe cer. Avea un gât anormal de lung și un cap mic, similar cu cel al unui șarpe. Picioarele din spate erau masive, în timp ce nu avea picioare în față; aripile sale imense, membranoase, se legănau în aer. De îndată ce l-a văzut, Nihal a avut o bătaie de inimă. Era un balaur ca cel cu care elfii au venit s-o captureze pe ea și familia ei, cu o sută de ani mai devreme, începutul sfârșitului. A simțit că mânia o orbește.

L-a îndemnat pe Oarf, dar a observat că dragonul se opunea. De-a lungul călătoriei, l-a perceput tensionat și știa de ce: nu era de acord cu alegerea sa. Acel fel de lucru era despre un trecut pe care amândoi credeau că l-au lăsat în urmă. Bătrâna Nihal, cea care nu luptase încă în Bătălia de Iarnă, făcea astfel de gesturi pripite, nu cea mai înțeleaptă și mai vicleană războinică care devenise. Ca și în zilele tinereții ei timpurii, furia și dorința de răzbunare au condus-o.

Oarf a urlat, iar Ekhtir s-a întors. Cu câteva bătăi de aripi Nihal s-a apropiat de ea și a reușit să-și studieze adversarul. Avea capul gol, părul verde, ondulat într-o împletitură lungă. Era un pic mai în vârstă decât ea, și în ridurile feței ei, dură și nervos, a citit oboseala ei. Instinctiv a înțeles că se confruntă cu un adevărat războinic. Purta o armură grea pe care cu siguranță o văzuse nenumărate bătălii, și în mâini strângea o suliță cu două vârfuri duble care se încheia cu două lame largi, curbate, o armă pe care nu o cunoscuse niciodată. Ochii lor s-au întâlnit, iar provocarea a fost lansată.

Nihal și-a scos sabia, apoi l-a îndemnat pe Oarf împotriva balaurului. Cele două animale s-au împletit, cu aripile întinse, cu colții mușcând în gol. Nihal a lovit prima. Elful a parat cu mânerul armei, apoi a spart aerul din fața ei. Nihal a fost forțată să se arunce în lateral, iar Ekhtir a corectat lovitura instantaneu, arătând reflexe ieșite din comun. Nihal l-a simțit pe Oarf înțepenit sub picioare sale și a văzut că a fost rănit. S-a aplecat din nou spre inamic, dar acela, cu zâmbetul pe buze, a lovit din nou. Spre deosebire de ea, nu părea să fie dominată de furie, dar perfect concentrat pe luptă. Nu lupta din ură, nu era animată de aceeași furie pe care ea o simțea devorându-i pieptul: se bucura de fiecare moment al luptei, lucidă și echilibrată.

Trebuie să mă calmez, s-a gândit Nihal. L-a împins din nou pe Oarf și l-a văzut pe balaur târșnind spre ea ca într-un coșmar. Dragonul și-a plecat gâtul și a aruncat-o. Nihal s-a agățat de hamuri în timp ce se prăbușeau, căzând în copaci și în cele din urmă la pământ. Impactul a făcut-o să se rostogolească la pământ, la fel și Ekhtir, dar amândouă s-au ridicat imediat, găsindu-se una în fața celeilalte. Nihal a văzut-o în cele din urmă în fața ei, la îndemână. Și-a strâns strâns mânerul și a avansat.

— Iată-te, în sfârșit, eroul care luptă împotriva unui popor lipsit de apărare, a spus apostrofând.

— Și aici este faimosul jumătate elf care s-a întors de pe tărâmul morților. Să vedem dacă ți-a mai rămas sânge în vene, a replicat Ekhtir, și pentru prima dată Nihal i-a auzit vocea, abia crăpată de dulcele accent al lui Nelor, orașul în care soarta ei a fost împlinită. A simțit că ura izbucnește.

A sărit înainte și a lovit de sus, dar Ekhtir a blocat lama dintre cele două vârfuri ale suliței. Mișcarea a fost rapid transmisă, iar Nihal a ajuns să se dezechilibreze înapoi. Într-o mișcare rapidă, elful a separat sulița în două săbii, iar cu o lovitură de cruce a țintit burta adversarului său. A sărit înapoi la timp, dar săbiile au tras încă două tăieturi, superficiale, dar arzând ca focul. Și-a pus mâna pe rană, dar Ekhtir nu i-a dat niciun răgaz. Și-a alăturat din nou lamele și a atacat-o cu furie. Nihal s-a trezit dezorientată și forțată într-o poziție defensivă. Loviturile au urmat cu o viteză de nedescris, împiedicând-o să raționeze. Mișcările acelei femei erau imprevizibile, ea nu știa să se descurce cu ele.

Ea a simțit corpul implorând-o să se oprească, oboseala punând stăpânire pe mușchii ei fibră cu fibră. Ren avea dreptate, tot nu putea lupta.

— Te așteptam, a spus Ekhtir, coborându-și sabia. Am fost dezamăgită când mi-am dat seama că nu ești în sat. Am venit după tine, știi?

Nihal și-a scrâșnit dinții.

— Atunci de ce l-ai distrus?

Ekhtir a zâmbit.

— Huyé sunt mizerabili care au îndrăznit să se revolte atunci când destinul lor este să ne hrănească și să se supună. Aveam nevoie de mâncare și a trebuit să-i învățăm respectul. De asemenea, au încercat să reziste. E un spectacol patetic.

Nihal a simțit un șoc de ură și s-a aruncat înainte, reluând lupta. Dar nu i-a putut face față elfului, în ciuda eforturilor sale cele mai bune.

S-au despărțit din nou. N-a mai suportat. Era fără suflare, cu sabia tremurând în mâini. Ekhtir, pe de altă parte, era calmă, respirație controlată, cu corpul gata să lovească.

— Ești o dezamăgire, a spus ea, coborând săbiile, și nu părea să glumească. Era într-adevăr o umbră de frustrare pe fața ei.

— Nu sunt aici să mă distrez, ci să te fac să plătești pentru asta, gâfâi Nihal.

— Și cu ce forțe? Mă așteptam la mult mai mult de la un demon care a ieșit din iad, de la extraordinarul războinic care a salvat Lumea Pământeană și a îndrăznit să-mi provoace poporul.

— Asta nu are nimic de-a face cu satul și cu ceea ce ai făcut.

— Ah, nu? Nu noi două căutăm un câmp de luptă, Nihal? și i-a spus bine numele. Nu căutăm un loc unde să ardem în cenușă, să ne dizolvăm în ceea ce am fost? Vorbesc despre bătălie, Nihal, războiul fără de care oameni ca tine și ca mine nu pot trăi, oțelul pentru care ne-am născut. Am luptat alături de Kryss, știi? Și i-am supraviețuit, într-o lume în care nu mai sunt bătălii suficient de mari pentru a-mi merita lama. Tu, corcitură murdară, ai fost ultima mea speranță.

— Nu te mai lăuda!, a spus Nihal. Noi două nu semănm una cu cealaltă. Nu am nimic de-a face cu un laș.

S-a aruncat din nou înainte; mișcările ei, cu toate acestea, erau din ce în ce mai imprecise, și abia mai respira. A încercat câteva lovituri, dar a primit o lovitură la bărbie care a trimis-o la

pământ. Ekhtir s-a îndreptat spre ea și i-a îndreptat săbiile spre gât.

— Ce păcat... murmură ea. Apoi, încet, o să-mi pun armele la loc. Redusă, așa că nu-mi pasă. Nu ești nimic, Nihal, cu siguranță nu ești ceea ce mă așteptam.

A fluierat, iar balaurul s-a repezit în partea ei. S-a urcat pe spatele lui, i-a aruncat o ultimă privire plină de dispreț și a zburat.

— Nu se termină aici! Îi voi răzbuna pe acei oameni, jur!, a strigat Nihal, care s-a pus pe picioare, dar o durere în burtă a făcut-o să cadă în față, cu mâinile în noroi. Oarf a încercat să o ajute, mângâindu-i capul cu botul; cu toate acestea era o durere de neconsolat. Nihal a plâns fără să se lamenteze, în tăcere, plânsul disperat al celor care au pierdut totul.

XII

— Am încercat să ne luptăm... Dar erau acei balauri... balauri! a repetat un recrut.

— Flăcările erau peste tot... am reușit să le oprim datorită sistemului de pompare hidraulică care aduce apa râului în sat. Dar am salvat puțin, a spus o tânără cu un braț rănit.

Supraviețuitorii s-au adunat în coliba fierarului, una dintre puținele rămase în picioare după atacul lui Ekhtir și al oamenii săi. Nihal a vrut să-i vadă de îndată ce ea a alunecat cu Oarf pe partea de sus a stâncii, deși era epuizată. Ren i-a venit imediat în ajutor, invitând-o să se odihnească. Dar nu a voia să audă motivele.

Erau aproximativ o sută de supraviețuitori, inclusiv aproximativ cincizeci din cei pe care îi antrenase. O sută, din mai mult de trei sute de oameni pe care i-a adăpostit satul.

— Spuneți-mi totul, a spus ea.

Au luat cuvântul pe rând, fiecare adăugând propria lor bucată de groază. Elfii care i-au atacat nu aveau mai mult de treizeci de ani.

— Ne-am concentrat imediat asupra soldaților, a declarat unul dintre cei mai vechi și mai experimentați recruți. Am început să ne luptăm cu ei, dar balaurii... Ce am putea face împotriva lor? Am făcut tot ce am putut, i-am ucis pe unii dintre ei, dar cu toată confuzia, teroarea, flăcările, fumul...

Nihal l-a oprit și i-a pus mâna pe braț.

— Ai dat tot ce ai putut, și toți oamenii care sunt aici o dovedesc. Niciunul dintre ei nu ar fi supraviețuit dacă nu erai tu.

Recrutul a izbucnit în suspine, iar ceilalți soldați, la fel de îndurerați, și-au plecat capetele, în timp ce civilii s-au uitat la ei uimiți. În ei domnea simpla uimire de a fi încă în viață, în ciuda groazei, dar soldații... Nihal a înțeles prea bine se simțeau.

— Nu e vina voastră, a spus ea. Nu aș putea fi mai mândră de voi. Voi sunteți trupele mele și nu m-ați dezamăgit.

Recrutul s-a uitat în sus.

— Dar pentru ce folos? Satul a dispărut. Totul e pierdut. Ar fi trebuit să facem ca de obicei, să acceptăm că ne-am născut slabi și că destinul nostru trebuie zdrobit.

— Nu o spune nici măcar ca pe o glumă, a protestat Nihal. Ți-ai recăpătat demnitatea, și îți jur pe cenușa asta blestemată că nu va fi fost în zadar.

S-a uitat la ei unul câte unul, ochii lor strălucind, cu sentimentul înfrângerii care s-a imprimat pe fețele lor.

— Vă cer iertare pentru că nu am fost acolo. Am încercat să dau de voi, am încercat să vă răzbun... A tăcut o clipă, căutând puterea de a termina mărturisirea care a ars-o mai mult decât rănile și epuizarea. Dar nu am reușit, a recunoscut ea sincer. A fost Lefthika; și le-a explicat ce s-a întâmplat. Nu vreau justificare: a fost vina mea, dar vă promit că nu va trebui să vă temeți de nimic în viitor. Acum morții cer îngrijirea noastră. Aceia dintre voi care simt așa, veniți cu mine, datorăm o înmormântare celor care și-au dat viața astăzi.

Și astfel, din nou, Nihal s-a trezit târând cadavre. Era epuizată, capul i se învârtea, dar a făcut cât a putut. Oamenii ei au ajutat-o în tăcere. Au îngrămădit cadavrele nu departe de câmp și au decis să le îngroape în loc să le dea foc. Au văzut destul foc pentru ziua aia. Ei au pus un ciot de lemn în partea de sus a gropii și au promis să ridice un mormânt demn cât mai curând posibil, amintind pentru totdeauna de sacrificiul fraților lor.

Era seara când s-au retras în coliba fierarului și au mâncat puținele provizii pe care le-au putut recupera din rămășițele caselor. Nihal doar a observat Huyé fără a se atinge de o mușcătură, și după ce au terminat a ieșit pentru a ajunge la Oarf.

Ren a luat-o deoparte înainte de a merge la partea de sus a stâncii.

— Nu trebuie să fii singură în seara asta, i-a spus el.

— Eu *sunt* singură, și tu știi asta.

El i-a strâns brațul și a dus-o la un pat pe care-l pregătise pentru ea într-o colibă mică, care înainte de foc era casa unei familii de brutari, care au murit toți în conflictul cu elfii. Lângă ea era un castron din care ieșea un parfum picant.

— Nu mi-e foame.

— Dar vei mânca oricum, a răspuns Ren, punând bolul în mâinile ei.

Mâncarea fusese preparată cu grijă, iar Nihal nu se putea abține să nu se simtă înviorată de atâta grijă. În cele din urmă a decis să se lase îngrijită și a mâncat.

Ren s-a așezat pe un scaun lângă pat.

— Nu a fost vina ta, i-a spus el. S-a uitat în altă parte. Dacă Lefthika nu te-ar fi răpit, ar fi fost diferit.

Nihal se uita la bolul aproape gol cu un aer atent.

— I-ai învățat pe acești oameni foarte multe, chiar și astăzi. Vei vedea că se recuperează, a continuat Ren.

A rezistat cu o tăcere încăpățânată.

Abia când terminase supa, fără să-și miște privirea, vorbi.

— De ce nu mi-ai spus despre Sennar și Tarik, de ce nu mi-ai spus despre San?

Ren a simțit cum i se oprește inima. De data asta, n-a putut s-o privească în față.

— Părea inutil, și nemilos. Ceva care ți-ar fi putut frânge hotărârea.

— Era adevărul, Ren, adevărul! Că am eșuat în acea zi când eram convinsă că îi voi salva. Că soarta celor care îmi traversează calea este moartea. Am crezut că o să-mi salvez viața fiului și soțului meu, m-am gândit să le ofer un viitor mai bun, și în schimb i-am condamnat la disperare. Și, de asemenea, Lumea Pământeană... a văzut două războaie, după mine, ca și cum ceea ce am făcut nu avea sens. Acesta este destinul meu, să eșuez, întotdeauna. Și întotdeauna mă păcălesc că pot face o diferență, pentru a salva ceea ce iubesc, când destinul meu este doar de a ucide.

Ren și-a mușcat buza.

— În acea zi te-ai comportat așa cum ai crezut că e bine. Eram singur când aveam cinci ani. Tatăl meu murise și ne lăsase cu o mare de datorii pe care mama nu putea să le plătească. Atunci am devenit sclavi. Negustorul de oameni m-a vândut traficanților din arenă, unde sclavii se luptă între ei și cu bestiile. Ăsta va fi destinul meu odată ce voi crește. Mama s-a oferit în locul meu, lăudându-se cu abilități combative pe care nu le avea. Am ajuns în mâinile unui om din Lumea Pământeană, ea a murit în arenă. Singura amintire pe care o am despre ea este că era târâtă de păr în nisip și apoi ucisă în fața a sute de privitori. N-am urât-o niciodată, Nihal, niciodată o zi din viața mea. Și îmi țineam ochii deschiși tot timpul, în timp ce o străpungeau cu sabia, pentru că voiam ca ea să mă vadă și să fie mândră de mine. Nu aș fi preferat să mor în locul ei, am vrut să trăiesc cu ea în pace, dar lucrurile nu merg întotdeauna așa cum ne dorim.

Am un respect sacru pentru viața asta pe care i-o datorez de două ori, și nu o învinovățesc că m-a lăsat orfan. Mă bucur că am avut-o lângă mine și că sunt fiul ei.

Nihal și-a coborât capul.

— Mi-aș fi dorit să fie fericiți...

— Tarik avea o familie. În viața fiecăruia există bucurie și durere. Înțeleg că ți-e dor de tine, dar nu are sens să te învinovățești pentru lucruri în care nu ai avut un rol. Toată lumea face alegeri: uneori se termină bine, alteori prost, și nu depinde întotdeauna de noi.

Nihal a rămas tăcută pentru o clipă.

— Dar de ce mai ești aici? De ce m-ai ajutat să scap de Lefthika, de ce ești aici în seara asta spunându-mi aceste lucruri? Ce sunt eu pentru tine? Pleacă, a spus ea, uitându-se furios la el. Ieși afară înainte să fii copleșit și tu. Moartea a trecut pe lângă tine. Ia-o ca pe un avertisment și dispari. Restul e doar despre mine și femeia aia. Nu pot, Ren, nu pot să văd alți oameni murind pentru mine și cu mine. Mi-am pierdut oamenii, acest sat, ceea ce trebuia să protejez. Nu te pot vedea copleșit de nebunia asta.

Stăteau nemișcați unul în fața celuilalt. Apoi Ren, într-un mod complet neașteptat, a îmbrățișat-o. A încercat să se zvârcolească, dar căldura acelei strângeri o prinsese deja. Și în final, s-a abandonat acelei îmbrățișări care a chemat-o cu promisiunea ei de viață.

În întunericul pădurii o umbră s-a ridicat din pământ.

O mare pată de sânge a fost abdorbită de pământ, îmbibând iarba.

Lefthika și-a pipăit fruntea și a simțit o fisură înspăimântătoare. O durere insuportabilă în cap l-a împiedicat să se ridice și a trebuit să se culce. Numai că, în noapte, s-a gândit la ce s-a întâmplat. Era uimitor, nu putea fi adevărat. Nu și-a imaginat niciodată că un băiețel speriat ca Ren ar putea găsi puterea să-l lovească. Și ce a făcut Nihal, atunci, a fost șocant. Era nevoie de o voință supraumană pentru a se impune asupra durerii provocate de butuci și a-i scoate. Femeia aia s-a dovedit a fi o armă extraordinară. O armă, din păcate, imposibil de controlat.

Și-a scrâșnit dinții și a încercat să oprească durerea. A reușit în cele din urmă să se ridice și a ajuns la pârâu, același din care Ren a scos apă pentru a pregăti cina, și-a amintit cu dezgust. Și-a contemplat propria reflecție și s-a speriat. Degetele lui s-au apropiat de cap și i-au dat o strălucire slabă, disipând întunericul și arătându-i rana. Era o ruptură oribilă, o bucată de sânge trasă între două buze de piele bătută. Ren trebuie să-l fi lovit tare, iar și iar. L-a lovit ca să ucidă. A simțit un val de ură umplându-i inima. Nu s-ar fi putut termina astfel, nu ar fi fost doborât de cel pe care l-a considerat un simplu instrument pentru scopurile sale. Trebuia să recunoască că avea mai mult curaj decât a crezut, și pentru prima dată l-a văzut ca pe o amenințare. Dacă ar fi fost mai conștient de potențialul său de magician, ar fi fost sfârșitul.

Un zâmbet feroce i-a luminat fața, în timp ce o idee i-a prins contur în minte. S-a așezat la poalele unui copac și a scotocit prin rucsacul pe care îl avea cu el. A scos o fiolă care conținea un lichid roșu și o pungă. În cele din urmă, el s-a sprijinit cu spatele de un copac și a început să recite o formulă elven, cu o voce mângâietoare care s-a amestecat cu gâlgâitul pârâului, pe măsură ce rana s-a aprins și a început să se vindece. Va aștepta, nu era nici o grabă. Planurile nu au mers așa cum a sperat. Dar încă nu era prea târziu pentru răzbunare.

XIII

În următoarele zile, satul și-a reluat viața într-o atmosferă mohorâtă și suspendată. Cei care s-au salvat au descoperit teribilul adevăr al supraviețuitorilor: că cei care rămân nu se vor întoarce niciodată lor viața lor de dinainte, că totul se schimbă, după aceea, și nu există nici o întoarcere.

Cei mai pricepuți în muncă manuală au încercat cel puțin să repare colibele, femeile s-au dus să adune fructe sălbatice în pădure, iar acolo au fost cei care tăiau lemn pentru a procura material nou cu care să reconstruiască aleile, scările și lifturile. Lui Nihal i-a luat în mod inexplicabil mai mult decât se aștepta să se pun pe picioare. În special, în noaptea de după atac, s-a trezit cu un șoc, incapabilă să respire. O durere surdă în piept radia în tot corpul ei, ca și cum o greutate ar fi fost brusc încărcată pe ea. A durat câteva secunde, dar a fost atroce, și a lăsat-o fără suflare. În dimineața următoare, și în următoarele două zile, s-a trezit slabită. În orice caz, a reușit să recupereze, și a atribuit terorile din acea noapte simplei oboseali, sau, poate, la întoarcerea sa la cei vii.

Nihal i-a lăsat pe Huyé să se recupereze și, după câteva zile, i-a reunit.

— Nu putem uita că inamicul ar putea sosi curând. Trebuie să ne regrupăm, a spus ea. A fost vina mea pentru acest masacru și m-aș întoarce singură să lupt împotriva lui Ekhtir. Dar voi trebuie să fiți cei care țin armele și vă apărați în viitor.

Huyé se uitau unul la altul. Ochii lor se întrebau, dar era evident că un gând comun s-a strecurat printre acei oameni.

Discuția a fost pornită de Grhal, un tânăr soldat; Nihal și-a amintit de el pentru că nu era foarte talentat, ci plin de entuziasm.

— Am pierdut totul: trebuie să trăim cu vina de a fi supraviețuit celor pe care i-am iubit. Acesta este satul nostru, acesta este pământul nostru. Depinde de noi să-l apărăm și să-l răzbunăm. Așa că nu știu ce cred ceilalți, dar merg cu tine și mă voi asigura că elfii nu ne vor mai chinui niciodată.

Privirea lui era fermă, deși tremurul ușor al mâinilor sale trăda agitația. Nihal a fost sfâșiată. Acei oameni au plătit deja

suficient, nu voia să se verse mai mult sânge, dar în același timp trebuia să-i încurajeze să se apere.

— Și eu! a strigat altul. Mi-au ucis mama. Am un cont deschis cu ei.

Încă doi s-au ridicat.

— Sunt cu tine!

— Am un fiu care s-a salvat miraculos: îi datorez memoria mamei sale.

Alte voci încă s-au alăturat. Erau o armată ruptă de oameni încercați și prost echipați, dar toți aveau un foc în ochi, o urgență pe care Nihal o cunoștea bine. Nu s-a stins în cuvinte, rațiunea nu era de ajuns.

În spate, sprijinindu-se de perete miraculos intact, a surprins privirea lui Ren.

Te voi urma peste tot. Până la sfârșit, au spus ochii săi.

— Așa să fie, le-a ea spus în cele din urmă Huyé. O săptămână pentru a ne organiza; apoi vom merge și le vom da elfilor ceea ce merită.

Un murmur puternic a trecut prin adunare ca un fior. Dintr-o dată cineva i-a strigat numele.

— Nihal.

Imediat o altă pereche de voci s-a alăturat, și treptat altele, până când întregul ansamblu a explodat într-un cor care cânta un singur cuvânt. Nihal, Nihal.

Ea a ridicat un pumn spre cer, impulsionată de forța acestor voci.

— Sunt a ta, a spus ea. Să ne pregătim de luptă!

Timp de trei zile, satul părea să învie. Unii chiar au început să facă planuri pentru reconstrucție, în timp ce alții s-au ocupat de curățarea molozului. Spiritul acelor oameni nu era destrămat, într-adevăr a ieșit întărit din acea experiență. Și în timp ce civilii plănuiau să-și continue lupta pentru a-și recăpăta viața care le fusese smulsă, Nihal și recruții săi se pregăteau de luptă. Antrenament continuu, planificare a strategiei, exerciții de anduranță și agilitate, în timp ce fierarul a făcut forja să meargă într-un ritm continuu, producând armuri și săbii.

Ren s-a dedicat studiului cărților magice care i-au aparținut lui Athor, în încercarea de a practica vrăji care ar putea fi utile în luptă.

— Te rog să mi-l împrumuți pe Oarf, i-a spus el lui Nihal. Trebuie să consult cărțile lui Sennar. Știu că soțul tău era un mare magician, și trebuie să adun toate informațiile utile victoriei. O să mă ducă acolo și o să mă ia în trei zile.

Nihal a fost de acord, și timp în care Ren era plecat, a continuat să antreneze recruți. Toată lumea avea ceva de făcut, toată lumea contribuia. Nu fuseseră niciodată atât de uniți; erau ca un singur corp, un mecanism perfect lansat spre un singur scop. Distrugerea satului, moartea atâtor oameni ca ei, nu i-a împins spre disperare, ci i-a încurajat să reacționeze. Nihal s-a gândit că există o lecție pentru ea, de asemenea, în acest comportament.

În acea seară, ea a impus ca activitatea să înceteze la o oră după apusul soarelui, iar la ora stabilită toată lumea s-a retras în tăcere.

S-a dus pe câmp și s-a uitat la cer, sperând să-l vadă pe Oarf, care plecase în acea zi să-l ia pe Ren. Ea era îngrijorată pentru el, și era uimită: într-un fel ea părea să aibă nevoie de acel băiat, de care a devenit atașată. Speranțele i s-au împlinit. A zărit dragonul, cu solzii verzi strălucind la lună, zburând spre ea.

Au pregătit un mic foc pentru a sărbători întoarcerea lor. Ren a fost entuziasmat de incursiunea în laboratorul lui Sennar și era incredibil de bogat în detalii spunându-i lui Nihal despre noile sale descoperiri.

— Am dezvoltat o vrajă pentru a face armura mai rezistentă la atacuri, a explicat el. Va fi suficient pentru fiecare soldat să ascundă o bucată de piatră care va atrage energia mea magică. Și atunci voi crea bariere, mai ales dacă balaurii sunt o problemă.

Oarf, întins lângă ei, părea mai în formă decât de obicei, bine odihnit și sănătos.

— Avea nevoie de prezența ta, dragonul tău, a adăugat Ren cu un zâmbet timid.

Nihal s-a apropiat de animal și i-a pus mâna pe bot. Știa că i-a cerut prea mult în acele zile, dar știa și că asta voia, motivul pentru care a urmat-o.

— E mai bine?, a întrebat ea.

Ren a dat din cap.

— Mă descurc bine cu vrăjile de vindecare... A mai avut încă câteva leziuni după ce s-a văzut cu balaurul. Dacă voi supraviețui acestei bătălii, vreau să studiez serios.

Nihal zâmbea, iar Ren părea să-și amintească brusc ceva. A luat un pachet pe care-l avea cu el și i l-a dat.

— Știu că e o treabă pripită, dar fierarul avea mai multe de făcut, așa că m-am descurcat cu ceea ce aveam.

Nihal știa ce era de îndată ce a luat-o. A simțit un nod înfundându-i gâtul, dar și-a reținut emoția. L-a desfăcut încet, și din el a apărut un metal ars. Armura era cea pe care o folosise până acum în luptă, doar că era înnegrită, și ceva i-a fost desenat pe piept. Friza era făcută cu vopsea albă, secțiunea era destul de incertă, realizarea dură, dar imaginea era foarte clară: în partea de sus, un copac jumătate gol și jumătate luxuriant; în partea de jos, un astru jumătate de lună și jumătate soare. Simbolul Nammenului, regele antic al jumătate elfilor care a adus pacea în Lumea Pământeană.

— E o treabă aproximativă, dar ar trebui să reziste, pentru că am făcut-o cu un colorant special...

— De ce faci asta pentru mine? l-a întrerupt Nihal.

Ren a rămas tăcut, ca și cum nu ar fi putut înțelege pe deplin întrebarea. Apoi a devenit serios.

— Am devenit sclav când eram copil și de atunci nu am mai fost stăpân pe viața sau corpul meu. Tot ce am făcut a fost să supraviețuiesc. Dar de când te cunosc, lucrurile s-au schimbat. Poate că nu-ți dai seama, dar le-ai dat oamenilor un scop și ai făcut-o și cu mine. Chiar mai trebuie să mă întrebi de ce? Nihal, n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine. M-ai făcut un om liber, ai crezut în mine, și m-ai făcut să descopăr atât de multe despre lume... Uite, Nihal, asta faci. Și oamenii nu se pot abține, să te urmărească: pentru că a ta este o călătorie către sine. Fiecare dintre noi, în acest sat, a înțeles ceva din noi înșine datorită ție.

Nihal și-a strâns degetele peste răceala metalului. N-a mai fost în luptă de aproape o sută de ani cu simbolul ăla pe piept. Și de data asta nu s-a luptat să salveze lumea, sau omul pe care-l iubea. Era doar o mică încăierare, o sută de oameni pierduți într-o pădure uitată de zei. Și totuși, toată viața ei s-a contractat în acea bătălie de nimic care, dintr-o dată, devenise mai important pentru ea decât orice altceva.

Lumina focului abia a luminat micul luminiș, oferindu-i un aspect intim și sufocant. Ren stătea în fața ei, încordat, cu ochii inflamați. Oarf, mare și maiestuos, cu aripile strânse de-a lungul șoldurilot și respirație calmă și puternică. În jurul acelui foc, era familia ei. Destul de diferită de cea pe care o avea când era în viață, dar avea din nou un motiv să lupte, și pe cineva pe care să-l apere.

Viața ei fără Sennar și Tarik era invompletă, atât de diferită de înainte, dar amândoi au lăsat în ea semne de neșters pe care le va purta cu ea pentru totdeauna, și asta i-a permis, în ciuda tuturor, să supraviețuiască. Era ca și cum ar fi fost lângă ea, și nu mai erau disperați și singuri, așa erau în viață, ci zâmbind și în siguranță. Pentru că avea un scop acum. Ei vor fi acolo, dincolo de vălul care separa această lume de cealaltă, premiul final la sfârșitul călătoriei. Dar acum erau Ren și Oarf, tot ce avea, și un dușman de doborât. Nu avea nevoie de nimic altceva. Și-a strâns armura la piept.

— Mulțumesc, a șoptit ea. Apoi a pus-o pe pământ, și-a desfăcut sabia și i-a întins-o lui Ren. Trebuie să fie ascuțită și unsă. Pentru mâine.

— Ești gata?

— Da. Cred că a venit timpul. Mâine dimineață o voi anunța tuturor celorlalți.

Ren a luat sabia ușor, ca prețioasa relicvă ce era. S-a așezat într-un colț și s-a apucat de treabă.

Nihal s-a lăsat la pământ, cu spatele odihnindu-se încă o dată pe pieptul lui Oarf. Respirația lui era întotdeauna în măsură să o calmeze, ca atât de mulți ani înainte. S-a gândit la bătălia care o aștepta, ultimul orizont al acelui supliment de viață pe care soarta i l-a dat.

— Nu te lăsa ucis, te rog, a murmurat ea.

Ren și-a întrerupt munca pentru o clipă.

— Același lucru este valabil și pentru tine.

Privirile lor s-au intersectat. Au stat serioși o clipă, apoi au zâmbit.

Nihal a adormit, legănată de zgomotul scârțâit al lui Ren care avea grijă de sabia ei și de ritmul calm al inimii lui Oarf.

XIV

Când satul s-a trezit, Nihal i-a chemat pe Huyé la coliba unde mâncau și a anunțat că vor pleca în aceeași zi.

Erau toți încordați și concentrați, pregătiți pentru misiunea care le va schimba viețile pentru totdeauna.

Pentru a se mișca mai repede, ei au pregătit cinci kagua, dragonii de pământ, și coviltirele legate construite cu scândurile unor colibe cruțate de foc. Fiecare era capabil să transporte zece soldați. Chiar și kagua păreau agitați, ca și cumar fi fost în pericol. Erau mai mici decât dragonii văzuți în Lumea Pânteană, și nu puteau zbura, aripile erau atrofiate pe spatele lor. În jurul botului se lărgeau două creste osoase groase cu contururi zimțate, pe care le foloseau pentru a se apăra doar dacă erau atacate.

Nihal a revăzut trupele. Nu a comandat niciodată o întreagă armată, deși atât de mică. Dar privirile acelor oameni i-au transmis măreția acelei întreprinderi, și ea era demnă de încrederea lor.

Au înaintat pe măsură ce se ridica soarele peste sat, și întindea lumina de aur peste lanurile de grâu. Huyé care au rămas acasă, desfășurați în două aripi tăcute la poalele stâncii, privit parada războinici ca făceau drumul spre primul atac pe care istoria Huyé și l-a amintit. În ochii lor era o notă dureroasă și plină de speranță: erau gata să nu-i vadă întorcându-se, dar în același timp se bazau cu disperare pe curajul lor.

S-au îndreptat spre vest, urmând direcția pe care Nihal o luase pentru a-l urmări pe Ekhtir. Kagua călătoreau rapid și în condiții de siguranță în aceste păduri: acesta era mediul lor natural și se mișcau acolo ca maeștri, alunecând agil printre ramuri și vegetație joasă. Soldații tăceau: fiecare medita asupra bătăliei, la ce au lăsat și cât de multe voiau să protejeze, pregătindu-se pentru propria lor bătălie personală.

În ciuda anilor de luptă pe care i-a avut în spate, Nihal nu s-a gândit niciodată, la modul în care în război, toată lumea ar trebui să fie înarmată cu propriul scop. Victoria era obținută chiar atunci când scopurile individuale converg într-un singur obiectiv. Acesta era miracolul despre care Ren i-a spus cu o noapte înainte, și abia acum l-a înțeles pe deplin.

Ren stătea în spatele ei, cu brațele în jurul șoldurilor, în timp ce Oarf zbura încet, chiar deasupra trupelor care avansau pe uscat.

— Ieri, când ți-am spus să nu fii ucis, am vorbit serios, a spus Nihal brusc.

— Și eu, a replicat Ren.

— Nu te păcăli singur. Am văzut multe bătălii ca asta, voi nici măcar una. Trebuie să te ții în spate, vei fi mai în siguranță.

— Toată lumea luptă în războiul lui, a răspuns el, iritat vag. Și ăsta e al meu. Am studiat destul din cărțile lui Sennar și Athor pentru a face vrăji pe care nici nu ți le poți imagina.

Nihal și-a sufocat râsul în fața îndrăznelii sale.

— Și oricum, am 18 ani, nu vreau să mor tânăr, a concluzionat Ren.

— Uită-te acolo, mai degrabă, a spus Nihal, arătând spre o mică zonă a pădurii unde vegetația părea a fi mai rară. Unii copaci erau dezveliți și zăceați pe pământ, ca și cum un uragan i-ar fi dezrădăcinat. El a recunoscut imediat punctul în care Oarf și balaurul au căzut, începând bătălia. Acolo m-am luptat cu Ekhtir. Suntem în direcția cea bună. Oarf, am încredere încă o dată în nasul tău.

Dragonul și-a încrețit nările și a inspirat aerul zgomotos, căutând o urmă. Prezența unui balaur l-a ajutat să se orienteze, pentru că știa să recunoască la distanțe mari mirosul acelor fiare, care aparțineau propriei sale familii.

În timp ce măcinau leghele care îi separau de luptă, Nihal a simțit ca orice alt gând se risipea în fața furiei care creștea. Ekhtir s-a întors în centrul gândurilor ei și împreună cu el dorința de a-l pedepsi pentru violența pe care a provocat-o Huyé.

Când erau la puțin mai mult de o leghe de tabără, Oarf a emis un sunet pe care l-au interpretat ca pe un semnal: au sosit. A dat din cap oamenilor săi și a alunecat spre ei. Dar a observat că mersul lor nesigur începea să dea semne de teamă.

A coborât de pe Oarf și a stat în fața trupei.

— Uitați ce a fost, a spus ea. Acești elfi nu se așteaptă la atacul vostru, pentru că pentru ei nu sunteți decât carne de măcelărit. Nu-și imaginează că sunteți în stare să vă apărați, și de aceea îi veți zdrobi. Și după ce vă vor gusta săbiile, se vor gândi de două ori înainte să vă atace din nou. Nimeni nu se va

mai gândi la un popor lipsit de apărare, și chiar laș, atunci când rostesc cuvântul Huyé. Credeți-mă, pentru că eu cred în voi.

Ren le-a dat fiecăruia câte o piatră mică peste care a recitat o vrajă pentru a o ascunde în armură. Apoi, după cum l-a sfătuit Nihal, s-a mutat în spate, unde putea controla mai ușor situația și să intervină cu magia lui.

Soldații s-au desfășurat în conformitate cu ordinele, și când totul a fost în cele din urmă gata, Nihal s-a întors la Oarf, l-a privit în ochi, și nu a avut nevoie să adăuge nimic altceva. Dragonul s-a ridicat la cer și a zburat spre tabără. S-a auzit un urlet, zgomotul vibrant al flăcării comunicând tuturor, și țipete de surpriză și durere. La scurt timp după aceea, un alt strigăt s-a ridicat în aer, mai subțire și strident. Balaurii au intrat în acțiune. Nihal și-a ridicat sabia și a început atacul.

Ekhtir a fost prinsă cu garda jos. Era în cortul său, fumând dintr-o pipă frunzele unei plante cultivate de Huyé, și privit îngândurată la spiralele de fum ce creșteau din tăciuni, încălzindu-se cu amintirea umilinței provocate jumătății elfului. Aproape că și-a ars hainele când a auzit urletul dragonului. A sperat cu fervoare că Nihal se va întoarce pentru ea, dar nu avea nici o idee că se va întâmpla atât de curând. Când s-au înfruntat, nu era decât umbra legendarului războinic la care se aștepta, și cu siguranță avea nevoie de timp să se pună pe picioare. Evident, s-a înșelat.

A luat sabia și a ieșit din cort, gata să o înfrunte, dar a văzut că dragonul nu avea cavaler și s-a dezlănțuit singur în tabără. Alma a sărit instantaneu în timp ce elfii fugeau și îl ataca pe Oarf cu gheare.

Apoi, din mijlocul pădurii, au apărut primii războinici. Lui Ekhtir nu i-a venit să creadă că erau Huyé. Ea și ai săi le-au dat foc la case, au dat foc supraviețuitorilor, l-au ucis pe șeful satului, și acele creaturi teribile aveau curajul să-i atace?

Deci te-ai întors la Nihal-ul de altădată... Tu i-ai condus pe ticăloșii ăștia la rebeliune, s-a gândit ea. Te-am făcut să vrei... Acum va trebui să-mi dovedești că ai curaj.

Elfii, între timp, au fugit în toate direcțiile, speriați de flările care au ars corturile lovite de Oarf.

— Strângeți rândurile! Nu intrați în panică! Sunt doar patru disperați!, a strigat Ekhtir, în mijlocul fumului și flăcărilor, încercând să-și strângă soldații.

Atunci a văzut-o. Avansa în liniște prin flăcări, cu sabia coborâtă. Purta o armură pe care nu o văzuse ultima dată, neagră și strălucitoare, iar pe piept purta un simbol pe care îl recunoscu instantaneu. Emblema raselor amestecate.

Ea și-a ținut furia la distanță, brațele abandonate de-a lungul șoldurilor, și săbiile strânse în mâini.

— Cum îndrăznești să aduci simbolul ăla aici? șuieră.

— Îndrăznesc să-l aduc, a răspuns Nihal, arătând spre el cu o mână, pentru că *ai* îndrăznit să ataci un sat neînarmat, plin de bătrâni, femei și copii cu un balaur.

— Tu nu înțelegi. Acest simbol vorbește despre exilul nostru, despre durerea noastră.

— Așa e, nu vreau să înțeleg. Nu-mi pasă de logica oamenilor ca tine. Un lucru, am înțeles, este același pe care îl înțelegeți voi: acesta și a ridicat sabia.

Ekhtir scoase un zâmbet de prădător. A ridicat lamele și le-a unit pentru a forma sulița.

— Așa să fie. E singura limbă pe care vreau s-o vorbesc. Și sper că ești în picioare de data asta.

S-au aruncat una în alta ca niște bestii. Nihal a simțit că inima îi bate tare și calm, organismul răspunzând la fiecare stimul, cu percepții dilatate. Trebuia să-și ascută furia, să o canalizeze în mușchi pentru a deveni fibră pentru luptă.

S-au studiat reciproc, lamele care se loveau scoteau scântei. Peste tot în jur luptele s-au dezlănțuit, focul trosnea și fumul trecea prin aer, în timp ce Oarf și Alma s-au luptat neîncetat peste capetele lor. Strigătele lor acopereau fiecare sunet, dar Nihal și Ekhtir erau catapultate într-o altă lume, existau în altă parte, în locul care era Lumea Pământeană cu mulți ani înainte.

S-au despărțit. Ekhtir nu se putea opri din zâmbit, în timp ce Nihal era impasibilă.

— În cele din urmă ești serioasă, în sfârșit ai devenit dușmanul pe care-l căutam! a spus elful printre gâfâieli. Nu te distrezi? Era fără suflare, dar Nihal și-a dat seama că nu era obosită. Era emoție, emoția bătăliei.

— Nu, a răspuns ea cu detașare. Poate la începutul acestei povești m-aș fi putut distra. Dar apoi i-ai ucis pe toți acei oameni, iar acum vreau doar să te anihilez.

Ekhtir a râs din toată inima.

— Bucură-te de asta, pentru că nu va dura, a spus Nihal.

Elful a râs și mai tare, savurând perplexitatea de pe fața inamicului. A ridicat mâneca tunicii sale, înfășurând-o până la umărul armurii sale, și i-a arătat un semn imprimat pe piele. Nihal îl cunoștea bine: semnul trădătorilor și criminalilor pe care elfii l-au imprimat pe semenii lor care au comis crime grave.

— Cine ești? a întrebat ea printre dinți.

— Cineva care știe cine *ești,* Nihal din Țara Vântului. În Lumea Pământeană, ai fost o eroină, Sheireen, nu? Și ai venit pe aceste pământuri doar ca să scapi de faima și setea ta de sânge. Ai trăit în pace câțiva ani, până când ceva nu a mers bine... Ekhtir și-a ținut ochii de foc pe ea, cu un rânjet pe buze. Nu te-ai gândit să-ți rezolvi propriile probleme, a continuat ea, dar ai venit la noi, la elfi, chiar dacă ți s-a interzis. Și ai luat un magician împotriva voinței lui. L-ai adus la tine, l-ai forțat să-ți salveze soțul, care era în pericol de moarte din cauza dorinței nebunești de a ști ceea ce numai elfii puteau ști, așa că i-ai distrus mintea, l-ai redus la umbra lui însuși.

Nihal și-a contractat maxilarul.

— Aceasta este versiunea pe care ți-o spune Nelor, nu este adevărul.

— Nu?, a replicat Ekhtir. Îmi pare rău, Nihal, dar asta nu e o poveste despre care doar am auzit. L-am văzut pe acel elf pentru că a murit în brațele mele. Dar nu înainte de a fi alungat din Ținuturile Elven ca ultimul dintre proscriși, doar pentru că a avut ghinionul să te întâlnească.

— Cine ești? a insistat Nihal.

— Și aceeași soartă a fost a întregii sale familii. Pentru că acel elf, în nebunia lui, a continuat să te apere, spunând că te-a trădat și că nu o meriți.

— Cine ești? a strigat Nihal din nou.

— Sunt nepoata lui.

Nihal și-a simțit capul învârtindu-se. Klarath. N-a uitat-o niciodată. Și l-a amintit așa cum era, în acea dimineață rece de iarnă, când și-au luat rămas bun, și ce a devenit după, odată ce a căzut în mâinile elfilor. Imaginea acelui corp distrus, devorat de tortură, a acelor ochi plini de disperare... S-a zguduit, a închis ochii. Când i-a redeschis, a văzut-o din nou în femeia din fața ei. Cum să nu înțeleagă asemănarea? Acum, fiecare bucățică din Ekhtir părea să coincidă cu amintirea lui Klarath.

— Am fost o proscrisă toată viața mea. Etam nepoata unui trădător. Bunica mea nu a locuit niciodată cu el, a rămas însărcinată chiar înainte ca voi doi să vă întâlniți. Bunicul meu și-a petrecut viața uimit, murmurând numele tău, regretând că nu te-a ajutat. Și cu cât vorbea mai mult despre tine, cu atât îți jurat credință cu mintea lui distrusă, cu atât plăteam cu toții prețul pentru nebunia lui. Marcați, interziși, nedoriți. Până când a apărut el.

Ekhtir a oftat o clipă, a luat o pauză.

— Kryss, a spus ea în cele din urmă dintr-o suflare, ca și cum vocea ei nu ar fost demnă de a-i spune chiar și numele. Nu-i păsa cine sunt, sau cine e bunicul meu, sau familia mea. Voia doar sabia mea. Și i-am dat-o, până la moarte, dacă aș fi putut muri în acea zi. Și-a strâns pumnii. Înțelegi, Nihal? Nu am fost nimic pentru nimeni, am fost atât de obișnuită cu disprețul oamenilor încât m-am convins că sunt un gunoi. Pentru regele meu, pe de altă parte, eram o armă invincibilă, un companion de luptă, un aliat demn.

Ea a tăcut în cele din urmă, și Nihal a înțeles ceea ce le-a condus pe amândouă acolo, ceea ce le-a legat.

— Elfii au fost cei care l-au înnebunit pe Klarath cu tortura lor, forțându-l să dezvăluie unde era casa mea, a început ea să explice.

— Taci! a strigat Ekhtir, și pentru prima dată nebunia a apărut complet din profunzimea ei, caracteristicile sale răsucite de dispreț și furie. Pitici, elfi, oameni și sânge amestecat ca tine... toți la fel! Luați fără să întrebați, ne-ați smuls din țara noastră, ne-ați călcat în picioare demnitatea!

— Scuipi pe memoria bunicului tău.

— Mai spune un cuvânt și jur că-ți tai gâtul, a amenințat Ekhtir. Să nu îndrăznești să vorbești despre el.

Nihal s-a uitat în pământ, cu inima frântă. Murise crezând că le va da înapoi tuturor libertatea, și în schimb i-a închis pe toți în memoria ei: Sennar, Tarik, Klarath... Toți au fost legați de acest gest, care nu numai că le-a distrus viețile, dar și pe cele ale celor care au venit după aceea.

— Da, Nihal, a continuat Ekhtir, de parcă își recăpăta gândurile. Gesturile noastre nu sunt stinse în prezent și nici nu sunt uitate la moartea noastră.

— Sunt aici acum, și sunt aici pentru tine, a spus Nihal. Poți să te răzbuni.

Ekhtir a chicotit din nou.

— Este o predare?, a întrebat ea cu ochii în flăcări.

— Deloc. Vom vedea cine va sta în picioare la final, a spus Nihal, care își ținea strâns sabia.

Ekhtir nu a așteptat nimic altceva și s-a aruncat din nou spre ea.

Din baletul săbiilor care fusese duelul lor nu a rămas nimic; acum fiecare lovitură a elfului avea ca scop să ucidă. Furia ei a surprins-o pe Nihal, pentru că până și mișcările sale s-au schimbat complet: nu mai erau elegante și măsurate, ci marcate doar de viteză și putere. S-a trezit blocată în apărare, lamele adversarului părând să lovească din toate direcțiile. A încercat să rupă ritmul, să o forțeze pe momente care-i etau mai pe plac, dar Ekhtir nu s-a lăsat păcălită: de îndată ce ea a încetinit, cealaltă era mai rapidă pentru a profita. Lovitura a venit într-o parte, Nihal a văzut-o cu coada ochiului și și-a dat seama că nu era pregătită. A reușit să se aplece, dar una dintre săbii a lovit-o în piept, pe armură, cu o forță atât de mare încât a îndoit-o. A simțit că metalul o apăsa dureros pe coaste. A căzut la pământ, s-a rostogolit de câteva ori pentru a recupera distanța de siguranță, căutându-și respirația. Durerea a făcut-o să vadă totul negru.

A reușit să se ridice. A pus sabia între ea și adversar, rămânând pregătită. De data aceasta ea era cea care avea respiratia tăiată, si nu era vorba despre emoție.

Ekhtir a zâmbit.

— Ai scăpat doar din cauza experienței. Ai fi moartă dacă nu ai fi animalul ăla de luptă care ești.

Și era adevărat. Era incredibilă precizia cu care Ekhtir a lovit carnea sub marginea armurii. Dacă Nihal nu ar fi avut instinctul de a se apleca, probabil că ar fi ucis-o.

S-a întors la atac, pentru că știa că asta e singura cale. Ea trebuia să dicteze timpul, ea era cea care trebuia să conducă acest duel.

Lovitura, vibrând de sus, a forțat-o pe Ekhtir să alăture cele două săbii din suliță, și cu mânerul a parat. Nihal a insistat pe această cale. Coastele ei au țipat de durere, probabil a rupt una, dar nu trebuia să se gândească la asta. La sfârșitul călătoriei

sale era moartea, desigur, dar nu acea femeie i-ar fi dat-o. Ar fi plecat în condițiile ei.

Ekhtir lupta cu pricepere. Respirația ei era calmă, buzele îi erau mereu împodobite cu un zâmbet. Nihal a lovit-o lateral, cu o rundă, dar s-a deplasat înapoi, a separat lamele și a contraatacat-o din ambele părți. Nihal nu a avut timp să se retragă și a simțit că oțelul atacă curelele armurii, lângă gât, și carnea de dedesubt. S-a tras înapoi în ultimul moment, dar era deja prea târziu. A simțit mirosul de sânge, și bufnitura armurii căzând la pământ.

Ekhtir a râs cu entuziasm.

— Asta e pentru jumătate elfi și simbolul Nammenului. Acum tot ce trebuie să fac este să-ți iau capul.

Nihal a sărit înainte și din nou aveau armele încrucișate. Era obosită și rănită, iar Ekhtir, pe de altă parte, era în formă maximă.

Dar de ce, de ce nu o pot bate? s-a repetat.

A decis să joace ultima carte, o carte pe care a folosit-o foarte rar. A închis ochii pentru o clipă, lacrima strălucind pe mânerul sabiei. Lama era traversată de un fulger albastru, iar la următoarea lovitură, când Ekhtir a lovit din nou cu sulița, cristalul negru a tăiat mânerul ca și cum ar fi fost apă. Ekhtir a alunecat într-o parte, dar nu a putut să se ferească cu totul de sabie, care i-a tăiat adânc brațul stâng, făcând-o să țipe de durere.

Nihal nu s-a putut abține să nu se bucure. Ea parează loviturile adversarului prin plasarea sabiei orizontal; cele două lame s-au ciocnit împotriva mânerului și au fost împinse înapoi. Sabia din stânga lui Ekhtir a zburat.

— În cele din urmă suntem chit, a spus Nihal, și s-a retras din nou. Cu o singură armă în mână, Ekhtir era mai vulnerabil.

Din nou s-au despărțit, amândouă obosite. Nihal a simțit o durere pulsatilă în piept, care a împiedicat-o să respire bine și i-a limitat parțial mișcările. Pielea îi ardea în jurul gâtului, iar sângele îi curgea din răni până la burtă, dar i s-a părut că sunt lovituri superficiale. Ekhtir, pe de altă parte, aproape că pierduse mâna stângă. În ciuda acestui lucru, ochii ei erau cei care nu renunțaseră încă.

— Chiar dacă ajung să mă târăsc ca un vierme, îți voi lua viața, a spus ea, iar Nihal știa că e serioasă. Atunci a auzit strigătul.

Până atunci uitase complet de bătălie. Dar în jur, războiului s-a dezlănțuit, Huyé s-au aruncat asupra adversarilor lor și, incredibil, le-a dat de furcă. Elfii poate că erau războinici mai experimentați, dar Huye luptau pentru viețile lor. În timp ce acei elfi luptau fără țintă și fără speranță, agățându-se de un trecut care nu mai exista, ceilalți aveau o lume întreagă care îi aștepta acasă.

Ren, la rândul său, s-a ținut în spate, dar și-a petrecut timpul ajutându-i pe Huyé în primejdie. El a menținut vraja care a întărit armura, și, în același timp, acționa de fiecare dată când vedea pe cineva în pericol. Apoi dintr-o dată bariere albe, abia vizibile, l-au înconjurat pe războinic, iar săbiile inamice s-au rupt peste ele într-o ploaie de scântei.

În cele din urmă, cu toate acestea, unul dintre elfi a înțeles. Cauza era băiatul misterios care se muta mereu la adăpostul câtorva colibe, gata să intervină cu vrăjile lui blestemate.

Ren l-a văzut apărând în fața lui dintr-o dată, cu sabia încleștată în mână și o privire criminală în ochi. Nu s-a putut abține să strige înainte de a-și dezlănțui magia.

Atunci s-a întors Nihal. Nu știa de ce, dintre toate zgomotele bătăliei, tocmai acela a smuls-o din concentrare. Dar n-a putut face nici măcar un pas spre Ren. Ekhtir a apucat-o de gleznă, a trântit-o la pământ și a strâns-o de păr, trăgând-o înapoi.

— Ești a mea, la naiba, numai a mea!

Sabia ei era pe cale s-o lovească, dar s-a lovit de o barieră opalescentă. Ren era gata și, după uciderea atacatorului lui, a fugit la ea. Nihal a oftat de ușurare. A simțit că strânsoarea lui Ekhtir slăbește și a reușit să se așeze în genunchi. Apoi un șuierat, și inima ei a pierdut o bătaie. L-a văzut pe Ren căzând pe spate, l-a auzit sufocându-se în timp ce se zbătea la pământ. Timpul s-a oprit. Armura Huyé a strălucit o clipă, lumina vrăjii a murit.

— Acum, că șoarecele s-a dus, ești numai a mea, a spus Ekhtir.

Nihal a țipat cu toată puterea pe care o avea și s-a ridicat în picioare, cu sabia pregătită. A acceptat durerea rănilor sale, a transformat-o în ură și s-a năpustit asupra elfului ca o furie. Nu

s-a gândit la lovituri, nu s-a gândit la strategie: s-a întors la origini, la felul în care a luptat după moartea lui Fen, când era lipsită de experiență, dar dominată de o dorință nesătulă de moarte.

Ekhtir a încercat să pareze, dar cea care era în fața ei era un războinic total diferit de Nihal de la începutul duelului. Era adevărata încarnare a Consacratului lui Sheraar, un înger al războiului, o armă vie făcută să ucidă. Nihal a rănit-o la picior, a forțat-o să îngenuncheze. În cele din urmă, cu o ultimă lovitură, i-a tăiat mâna, care încă îi strângea sabia. Ekhtir știa că s-a terminat. Nu a simțit nici ură, nici disperare. Doar o ușurare imensă, în mijlocul durerii. În genunchi, a închis ochii și a deschis brațele, așteptând. Dar lovitura finală nu a venit.

Când i-a deschis din nou, Nihal nu mai era în fața ei. S-a repezit la Ren de îndată ce și-a dezarmat adversarul. Nu-i mai păsa, nu mai conta să se răzbune.

— Ren! a strigat ea, aruncându-se lângă el. În jur, încă sunetul de săbii, tot mai slab. Bătălia urma să se încheie și nici măcar vuietele lui Alma și Oarf nu se mai auzeau.

Era puțin sânge, un fir care păta marginea cămășii, pe gât, unde ieșea mânerul cuțitului. Era palid și avea ochii închiși. Nihal i-a întors capul încet, dar pielea, sub atingerea ei, nu avea textura lucrurilor moarte. Această mișcare ușoară a gâtului a fost suficientă pentru a face pumnalul să cadă și să dezvăluie rana. O tăietură adâncă, dar care s-a oprit în osul claviculei. Ekhtir a ratat lovitura, iar Ren era încă în viață.

Nihal a simțit un val de ușurare încălzindu-i pieptul. A pus pe pământ capul tânărului magician și și-a ridicat sabia.

Ekhtir era palidă ca un cadavru și se uita înainte.

— Nu-mi poți refuza ultima lovitură, blestemată de rasă amestecată! Nu mă poți lăsa aici!

Nihal s-a dus spre ea.

— Aceasta nu mai este lumea mea, nu mai este timpul meu, a continuat Ekhtir. Și m-ai bătut. Kryss e mort, iar eu nu mai pot mânui sabia. Nu mi-a mai rămas nimic aici. Îmi ești datoare.

Nihal s-a oprit la câțiva pași distanță și s-a uitat la ea. S-a recunoscut în disperarea acelei priviri. Până la urmă și ea era o epavă a trecutului. Dacă nu ar fi fost pentru Oarf, pentru Ren, pentru legăturile pe care le-a țesut în acele săptămâni, ar fi vrut să plece și ea. Și asta ar fi făcut după acea bătălie.

Și-a ridicat sabia, a îndreptat-o spre pieptul elfului.

— Ești gata?

Ekhtir zâmbea, un zâmbet trist și trist.

— De mulți ani.

Nihal a înfipt lama până la mâner. Ochii lui Ekhtir s-au mărit, apoi corpul său s-a arcuit înapoi și s-a prăbușit la pământ. Nihal stătea nemișcată cu brațul întins și sabia îndreptată spre ea, picurând sânge.

S-a simțit topită de un sentiment de goliciune. S-a aplecat pr sabie, s-a uitat în jur. Oamenii ei adunaseră ultimii războinici ai lui Ekhtir într-un cerc. Era un masacru. Peste tot, ochii ei vedeau cadavre carbonizate, soldați răniți, cadavre. Atât elfii cât și Huyé erau decimați. Dar înainte să-și piardă cunoștința, a simțit o bucurie încălzindu-și inima. Deși pentru o perioadă scurtă de timp, deși cu un cost mare, Huyé au câștigat.

Huyé i-au legat pe elfii supraviețuitori și au avut grijă de răniți.

Nihal s-a trezit într-un pătuț, cu coastele țipând de durere, și l-a găsit pe Ren lângă ea. Era palid și încercat, dar stătea lângă ea.

— M-ai făcut să mă sperii bine, i-a spus Nihal.

S-a înroșit și a arătat spre bandajele care ieșeau din cămașa încă îmbibată de sânge.

— Nu a fost nimic grav. Dar doare al naibii de tare.

— Și eu ce ar trebui să spun?

Amândoi râdeau, încet, din cauza rănilor.

Nihal a fost tratată de un vindecător Huyé, care a sfătuit-o să se odihnească. Dar de îndată ce a ieșit din cort, s-a ridicat și a ajuns la marginea micului luminiș unde Oarf, auzind-o, o aștepta. Nu s-a înșelat. Cu aripile pliate în jurul corpului, dragonul nu era surprins de sosirea sa.

Ea s-a apropiat încet de el, respirând greu, și s-a aplecat spre el. Avea două răni mari la laba stângă și una pe aripa dreaptă, dar nu păreau serioase.

Ar putea schimba totul în jurul ei. S-au succedat bătăliile, dușmanii s-au născut și au murit. Dar Oarf era întotdeauna singura certitudine de-a lungul anilor. I-a mângâiat solzii reci. I-a simțit toată oboseala și durerea și s-a întrebat dacă era corect să-l recheme din exil. El, în replică, a sforăit ușor. Noaptea venea în jurul lor, totul era liniștit acum. Bătălia s-a terminat, era timpul să se odihnească.

XV

— Nu suntem oameni răzbunători, uciderea voastră acum ar fi o cruzime inutilă, le-a spus Nihal elfilor desfășurați în tabără. Erau vreo zece, obosiți și răniți, și stăteau în picioare cu dificultate, întorcându-se uluiți și zguduiți spre ea. Nu mai sunteți o amenințare. Ați pierdut totul și va trebui s-o luați de la capăt. În ceea ce ne privește, nu intenționăm să fim feroce și am decis să vă dăm înapoi libertatea.

Un murmur confuz a trecut printre elfi.

— Și tu numești asta libertate?, a spus unul, făcând un pas înainte. Avea un braț rănit și era palid ca un om mort, cu ochii plini de disperare. Ai spus-o, nu ne-a mai rămas nimic, nici liderul nostru, nici balaurul nostru. De asemenea, ne-am pierdut demnitatea și nu mai avem un scop. Nu există libertate când ești redus la nimic.

— Este adevărat. Ekhtir este moartă, iar acum ești singur cu tine însuți, a răspuns Nihal. Dar vrei să continui să lupți într-un război care nu mai are sens să existe? Vrei să trăiești în trecut, în regretul a ceea ce a fost?

— Așa am trăit mereu, a replicat elful.

— Asta nu înseamnă că nu te poți schimba. Acum sunteți stăpânii propriului destin. Puteți continua să credeți în cauza care a dus la moartea lui Kryss, Ekhtir și a mii de elfi împreună cu ei. Poți să te duci acolo și să mori, pentru că refuzi să ai un viitor. Sau poți să-ți cauți un loc în lume și să continui să trăiești. Depinde de tine.

S-a întors, lăsându-i singuri cu propriile alegeri.

— Ne-am putea întoarce, a amenințat elful.

Nihal a înghețat și s-a întors spre el.

— Încearcă. Ai gustat deja ce se va întâmpla.

S-a retras în cortul pe care i l-au dat și s-a aruncat în pătuț. Era încă slăbită, și statul în picioare tot acest timp nu i-a făcut nici un bine.

Când a ridicat capul, a văzut figura lui Ren care ieșea în evidență la intrare.

— Crezi că vor încerca din nou?, a întrebat el, stând pe marginea pătuțului.

— Nu cred, a spus ea, frecându-și pieptul și coasta inflamată. Sunt în dezordine acum. Fără un lider, nu mai știu ce să facă.

— Huyés spun că plecăm mâine.

— Mi se pare înțelept. Sunt multe de făcut în sat, și s-a terminat aici. Nu se mai întorc, Ren. Cei mai mulți dintre ei se vor resemna pentru a continua să trăiască, unii vor afla chiar că încă pot fi fericiți.

S-a întors cu un geamăt. Uitase cât de lent își revenea corpul său după rănile bătăliei. Sau poate, pur și simplu, trupul său înviat nu funcționa la fel de bine ca înainte.

— Ce ai de gând să faci?, a murmurat Ren.

Nihal și-a încleștat maxilarul. Aerul era dulce, vara în plină forță și ea, în ciuda tuturor lucrurilor, era în viață. Dar îi lipsea ceva, și mereu îi era dor de el.

— Pentru că am un alt cadou pentru tine, a adăugat Ren, ca și cum să vorbească l-a costat o mulțime de efort.

— O altă armură? a întrebat Nihal cu un zâmbet obosit.

Și-a coborât capul, a ezitat.

— Când am fost în laboratorul lui Sennar, am combinat unele cunoștințe pe care le-am învățat din cărțile soțului tău și secretele pe care le-am învățat de la Lefthika, când lucram alături de el. Trebuia să fie o surpriză.

Nihal s-a ridicat din pătuț, cu neîncredere.

— Deci... Poți să mă trimiți înapoi?

— Da.

Ea a rămas tăcută, încercând să numească emoțiile care au tulburat-o. Erau bucurie, ușurare, nerăbdare. Dar și frică și melancolie.

— Când vom pregăti ritualul?, a spus el pe un ton neutru.

— Când vrei.

Nihal s-a ridicat și a ieșit din cort. N-a vrut ca Ren să observe tristețea care i-a voalat ochii.

— Ar trebui să fii în pat în starea ta, a spus el, dar Nihal luase deja drumul spre poiană și dispăruse dincolo de limitele taberei.

Ren stătea nemișcat pe pătuț, cu pumnii încleștați și un sentiment de singurătate imensă adânc în piept.

Satul a organizat o mare sărbătoare pentru a sărbători victoria. Huyé din cele mai apropiate sate au luat parte, de asemenea, la banchet. Cele mai bune vinuri au fost turnate, cele mai delicioase alimente au fost servite și dansurile erau vesele și neînfrânate. Nihal privea încântată de huyés, pe care îi cunoscuse întotdeauna ca un popor blând și rezervat, pentru a-

și lua înapoi viața cu o astfel de forță. Ea nu a mai văzut o asemenea bucurie după o victorie. A existat, da, la sfârșitul Bătăliei de Iarnă, sau așa i-au spus, deoarece pentru o mare parte din perioada următoare ea a fost moartă, până când Phos, spiridușul cu care ea s-a împrietenit ca și copil, a trezit-o datorită Talismanului Puterii. Dar totul a fost temperat de o tristețe fundamentală: războiul a durat atât de mulți ani, a devorat mii și mii de vieți, și nimeni nu a putut uita cicatricea pe care a lăsat-o în Lumea Pământeană.

De data aceasta, nu părea să fie loc decât pentru bucurie neîngrădită. Chiar și înmormântarea a fost o ocazie de bucurie. Desigur, a existat durerea celor care au rămas, dar a fost atenuat de ideea că războinicii au murit pentru un motiv mai mare. I-au cerut lui Nihal să le plătească onorurile Cavalerilor Dragonilor, iar ea l-a lăsat pe Oarf să-i incinereze cu focul său.

În fața rugurilor și a cântecelor funerare, Nihal nu a putut împărtăși în întregime sentimentele Huyé. Pentru ea, războiul nu a fost niciodată așa. La sfârșitul fiecărei bătălii a simțit întotdeauna un sentiment amețitor de goliciune, ca și cum, la urma urmei, totul ar fi fost inutil. În timp ce lupta, se simțea în locul ei, dar în cele din urmă, realitatea a căzut peste ea cu toată greutatea, și totul apărea din nou așa cum era. Războiul era sânge, moarte și disperare.

În ciuda acestui lucru, nu s-a ferit de festivități. A băut ca și cum n-ar mai fi băut de mult timp, a dansat și a râs cu toți ceilalți. Și-a permis chiar și un tur de dans cu Ren.

— Încă nu ți-am spus că ai fost foarte bun, a mărturisit ea, făcându-l să roșească. Vreau să spun pe bune, și cunosc magi.

Ren nu s-a putut bucura pe deplin de seară, părea trist.

— Ce-i cu fața ăia lungă? Haide, e o petrecere! l-a incitat Nihal, arcuindu-și spatele și lăsându-și capul înapoi.

Muzica s-a oprit, s-au despărțit și ea s-a întors să se așeze. Ea și-a amintit prima dată când a sărbătorit cu soldații; cu acea ocazie s-a îmbătat, și Ido a trebuit s-o care pe brațe până în pat. Cel puțin, de-a lungul anilor, a învățat să se descurce cu alcoolul.

Ren a stat lângă ea, a luat un pahar și a băut totul într-o înghițitură.

Nihal l-a bătut de spate.

— Bravo magicianul nostru!

Dar Ren nu râdea. S-a întors spre ea, s-a uitat serios la ea.

— Ce este?

— Știi asta.

Nihal a devenit serioasă, de asemenea. Și-a pus jos paharul.

— Urmează-mă, atunci.

S-au mișcat netulburați prin mijlocul mulțimii. Toată lumea era prinsă în fiorul festivităților și nu au observat.

S-au dus în pădure și s-au oprit în luminiș. Nihal l-a mângâiat pe Oarf, lung și tandru. Acestea au fost ultimele momente pe care le petrecea cu dragonul, și a vrut ca amintirea lui să nu o abandoneze când trecea granița.

Ren se uita în tăcere la sacul cu cele necesare pentru vraja, și în cele din urmă a găsit curajul de a vorbi.

— Nu vreau să pleci. Ai fost importantă pentru mine, Nihal, mai mult decât orice mi s-a întâmplat vreodată. Și tu m-ai eliberat, a spus el, încordându-și încheieturile. Încă se mai vedeau semnele roșii ale butucilor. Știu, nu ar trebui să-ți spun toate astea, nu e corect să vreau să te rețin. Dar nu pot să nu mă gândesc că atunci când vei fi plecată, voi fi pierdut. Îmi pare rău, chiar aș vrea să pot face ceea ce trebuie să fac fără toate aceste povești, dar...

Nihal l-a redus la tăcere.

— Sunt onorată că am fost atât de importantă pentru tine. De aceea te rog să mă ajuți pentru ultima dată, și s-a uitat atent la el.

Și-a coborât capul.

— Fără să-ți iei rămas bun de la nimeni?

— E mai bine așa.

Ren știa că va fi dureros, dar știa și că e necesar. A căutat curaj, și în cele din urmă părea să-l găsească.

— Ei bine. Să începem. Și s-a pregătit s-o readucă pe Nihal în lumea din care a venit.

INTERLUDIU

Ultimele note au rămas suspendate în aer. Menestrelul a pus jos lăuta și a luat o înghițitură lungă de mied.

— Așa se termină? s-a aventurat unul din spate.

— Așa e, a spus el, ridicând capul.

— Deci Nihal s-a întors pe tărâmul morților?

— Așa se pare.

— Dar... părea să-i placă noua ei viață.

— Și era, de asemenea, mândră de magician, a adăugat un om cu o barbă neagră groasă. În opinia mea, el nu a avut curajul să facă vraja în cele din urmă și a lăsat-o aici.

Camera s-a ridicat, producând tot felul de teorii. Menestrelul a continuat să bea, de data aceasta cu înghițituri mici.

— Nihal nu ar fi putut parcurge acel drum, a spus un tânăr sprijinindu-se de tejghea. Era soldatul care a protestat la începutul cântecului, susținând că povestea lui Nihal era deja cunoscută de toți.

— Și de ce n-ar face-o?, a obiectat menestrelul. Sarcina ei s-a terminat.

S-a ridicat, și-a pus lăuta peste umăr și a luat geanta mică de piele.

— Și acum, dacă ți-au plăcut cuvintele mele... și a făcut câteva monede care deja străluceau pe fund să zornăie.

A început să se întoarcă printre mese, dar nu toți erau generoși în oferte; Aparent, ultima poveste a ajuns să indispună publicul.

— Cântă încă una, a spus un tip, aruncând o monedă mică în geantă.

— Îmi pare rău. S-ar putea să nu pară, dar să spui povești e o treabă obositoare. Noaptea e pe terminate, nu mai avem timp. Altă dată, poate.

— Dar totul este o invenție, nu?, a adăugat un alt, luând o ofertă mai substanțială din buzunar. Ceea ce ne-ai spus nu s-a întâmplat niciodată...

Străinului i-a luat câteva momente.

— Contează? a spus el în cele din urmă. V-am spus despre asta, și așa că într-un fel există. Diferența dintre a spune și

adevăr este subtilă. Și dacă această poveste ar fi adevărată, protagoniștii săi nu ar mai exista: Nihal s-a întors de unde a venit, Ren este probabil în Ținuturile Necunoscute. Lefthika, pe de altă parte, va fi carne pentru viermi. Sunt doar un menestrel, treaba mea este să spun povești.

A terminat runda, apoi s-a dus la ușă uitându-se în geantă. O mână a scăpat o monedă mare. Când s-a uitat în sus, cântărețul s-a trezit în fața feței emoționate a Melnei. S-a grăbit să ia moneda.

— Este prea mult, este plata ta pentru o noapte, a spus el, încercând să o dea înapoi.

L-a oprit cu o singură mână.

— Păstreaz-o, o meriți. Felul în care ai spus poveștile astea... Sunt o persoană simplă, nu pot explica, dar m-a atins. Nu e prea multă frumusețe în Lumea Pământeană astăzi. Am impresia că am pierdut atât de mult de-a lungul anilor. Dar poveștile tale au făcut-o să strălucească.

Din nou, ca de multe ori în acea noapte, Melna a avut impresia că străinul zâmbea sub masca lui.

— Și apoi îmi place să cred că în ultimul moment Nihal s-a răzgândit, că l-a oprit pe Ren și a decis să rămână. Mai avem nevoie de oameni ca tine aici, a adăugat ea, căpătând curaj. În plus, nu ne-ai spus cum Ren a adus-o înapoi pe tărâmul morților.

— Cineva ți-ar da naivitatea pentru credința ta.

— Îmi place să cred în puterea eroilor, așa a fost întotdeauna.

Menestrelul a pus moneda înapoi în geantă.

— Îți mulțumesc foarte mult, atunci. Promit că-i voi cheltui bine.

— Cheltuiește-i ca să spui mai multe povești.

— Voi încerca.

A început să deschidă ușa, când vocea fetei l-a oprit din nou.

— Dacă îmi permiți să îți cer o favoare... cine eşti? Și de unde știi toate poveștile astea?

Menestrelul a rămas nesigur pentru câteva momente. S-a uitat în jur. Hanul uitase deja de el, și toată lumea se întorsese să vorbească cu ceilalți clienți. Nimănui nu-i păsa de ei. Apoi a împins-o pe Melna în colț, apăsând-o de perete. A expirat, dar a ales să aibă încredere. Tipul ăla nu îi inspira teamă, chiar și acum că era atât de nepoliticos.

S-a uitat în ochii ei, s-a uitat la ea lung. Melna a înțeles înainte de asta, când cu un gest lent, masca abia s-a mișcat. Respirația i-a fost tăiată în gât.

Menestrelul a pus masca la loc.

— Este un secret, a șoptit el.

El a făcut o scurtă plecăciune cu capul, apoi a deschis ușa și a fost din nou înghițit de întunericul care l-a născut.

Bărbatul a mers într-un ritm alert în pădure. Nu a mai rămas mult din acea pădure care era odată legendară. După moartea Tatălui Pădurii, s-a deteriorat încet și, deși au plantat copaci noi acolo, nu s-a mai întors la fel de luxuriantă ca odată. Plantele tinere cu un trunchi subțire și frunze fragede alternează cu ramuri uscate și mâncate din interior, mărturie a unui trecut odată tragic și glorios. Vegetația nu era densă, iar acest lucru l-a făcut pe bărbat să se simtă expus. O neliniște subtilă s-a strecurat sub pielea lui, și abia aștepta să ajungă din nou la civilizație.

Poate ar fi trebuit să mă opresc la han, s-a gândit el.

De fapt, la început astea fuseseră intențiile sale, dar apoi a sosit menestrelul. A înțeles că era ceva ciudat la el din momentul în care a intrat. Dar de îndată ce a rostit acest nume, Nihal, curiozitatea a prevalat asupra prudenței și l-a împiedicat să plece. De ce știa străinul ăla atât de multe despre el și jumătate elf? Care era adevărata lui identitate? Astfel, el a depășit neîncrederea care l-a inspirat și a ascultat povestea până la sfârșit, nerăbdător să știe că era a războinicului pe care l-a readus la viață. Cu toate acestea, ca notele răspândit în întreaga cameră, el a simțit că omul nu era doar înfiorător. Era periculos. Și instinctele lui rareori l-au înșelat.

Nu a mers mult, în timpul zilei, picioarele sale ar putea străbate câteva leghe, și, prin urmare, el a preferat să meargă. Nu i s-a mai părut o idee prea bună.

Nu mai ningea, dar fulgii formaseră un covor alb înghețat; cerul era încă încărcat de zăpadă și părea gros și lăptos deasupra capului său. Era frig, foarte frig.

El părea să audă ceva șerpuit într-o parte, un zgomot de ferigi în mișcare, sau doar pași prudenți în zăpadă.

Lefthika s-a oprit, uitându-se. În jurul lui, doar tăcerea înăbușită a unei nopți cu zăpadă. A reluat mersul pe jos,

respirația mai groasă, coagulată în nori denși de respirație în fața gurii sale, când a auzit zgomotul din nou.

— Este cineva acolo?, a întrebat el. A răspuns doar ecoul îndepărtat al vântului.

A reluat mersul pe jos, mai repede, și din nou, a simțit un foșnet, care părea să-l urmeze pentru scopul pur de a-l innebuni.

— Dacă ești aici, ieși afară! a strigat el, făcând o pauză în mijlocul unei grămezi de zăpadă.

— Te-am auzit!

A înghețat, și cu degetele a dezlănțuit o scânteie care a luminat întunericul și a rămas aprinsă pentru a lumina micile luminișuri.

— Sunt un magician! a spus el, încercând să arate amenințător.

Un zgomot mai puternic l-a surprins. S-a retras instinctiv, până când piciorul său a intrat într-un obstacol. A căzut la pământ pe spate, pe zăpada înghețată. În acel moment cineva l-a întors pe burtă, apăsându-i ceva între omoplați și forțându-l la pământ. Lefthika a încercat să se zvârcolească, dar apăsarea agresorului era incredibil de fermă.

A încercat să invoce o vrajă, dar a observat că ceva îl bloca.

— Și eu știu câteva trucuri pentru a-i face pe magicieni inofensivi, a spus o voce.

Lefthika a privit în sus cu dificultate. În fața lui se ridicau rămășițele unui copac imens. Trunchiul trebuie să fi fost tăiat în mijlocul deceniilor trecute, iar acum tot ce rămăsese era o ruină ofilită. Cu toate acestea, o parte din măreția sa a apărut și din acele rămășițe mizerabile. Trunchiul purta zeci de mici gravuri, fraze, probabil lăsate de cineva care trebuie să fi fost mort de mulți ani, și care erau acum complet ilizibile.

Stând pe butuc era o figură cu glugă, purtând o mantie lungă de catifea verde. De pe umerii lui, o mantie de pânză alungită apărea. Lefthika și-a simțit inima zdruncinată în piept. Menestrelul. Din nou, instinctele lui au avut dreptate.

Mângâia cu o mână o frunză de aur care ieșea din trunchi, pe o mică ramură secundară.

— Știi unde suntem, Lefthika?, a spus el.

— Cine ești? a întrebat elful.

Menestrelul l-a ignorat.

— Desigur, un elf ca tine s-ar putea să nu știe aceste lucruri. Dar ai fost destul de expert în istoria lui Nihal, nu-i așa?

Lefthika avea dinții încleștați. Străinul care îl ținea prins de pământ i-a îndreptat o lamă spre gât și i-a ridicat capul, ținându-l de păr.

— Cine ești tu, la naiba!

— Răspunde-mi: unde suntem?

Lefthika s-a uitat la pădure, febril.

— Tatăl Pădurii, a murmurat în cele din urmă.

Menestrelul a produs aplauze lente.

— Felicitări. Ai studiat cu mult înainte să te duci să deranjezi morții. El a privit în sus, spre ceea ce a mai rămas din copacul care a ținut pădurea vie, marea pădure a Țării Vântului, timp de secole, milenii, înainte ca războiul să-l ia. Era sursa existenței lui Nihal timp de mulți ani. S-a sacrificat pentru a fi salvată. Și a fost un sanctuar. Pentru o perioadă de timp a găzduit chiar Talismanul Puterii, știai asta?

Lefthika stătea nemișcată. Atacatorul l-a tras de păr și s-a grăbit să dea din cap.

— Crezi că Talismanul s-a întors aici?

— Spune-mi ce vrei... Lefthika a încercat din nou, dar cu fiecare cuvânt strânsoarea de pe părul său a devenit mai dureroasă.

Menestrelul a strecurat o mână într-o nișă care era în mijlocul trunchiului. Încet, a scos un obiect rotund și strălucitor. Lefthika a simțit moartea în inimă.

— Nu se poate... murmură el.

Menestrelul a avansat spre el, apoi i-a pus în fața nasului obiectul pe care l-a luat din copac: Talismanul Puterii, în toată splendoarea sa. Trecuse un an de când l-a văzut ultima dată. Dacă ar fi fost acolo, ar fi putut însemna un singur lucru.

— Ce vrei de la mine?, a spus Lefthika.

Menestrelul s-a ridicat și i-a pus Talismanul în jurul gâtului.

— Aș spune că ai făcut deja destul, a spus el, stând pe spate pe ceea ce a mai rămas din copac. Ceea ce vreau acum este pur și simplu să te uiți, și să asculți. Am un ultim cântec pentru tine. Clienții hanului erau foarte nerăbdători să afle cum s-a terminat povestea, dar, știi, nu e o poveste pentru toate urechile. Tu, pe de altă parte, pari pregătit pentru o poveste ca asta.

Într-un gest elegant, el a scos lăuta din spate, a eliberat-o din carcasa de pânză și a început s-o regleze. Încă o dată, notele au umplut aerul. S-a uitat în ochii lui Lefthika, cu o privire ironică și nemiloasă, apoi a reluat cântecul.

RECUPERAREA

Să termin povestea a venit timpul,
că ultima piesă de ceilalți este așezată.
De la sfârșitul lumii am venit aici.
Astfel încât această poveste este dezvăluită pentru tine.

Și când cântecul se stinge,
va înceta pentru tine orice chin.

— Stai, a spus Ren, luând mâinile de pe fruntea lui Nihal, culcată pe iarbă. Simt o energie ciudată curgând în corpul tău. E ceva ce nu știu.

Nihal a deschis ochii și s-a uitat la magicianul îngrijorat.

— Ceva care te împiedică să practici vraja?

— Nu știu. Aș vrea să mă asigur, a spus Ren.

— Poate că trebuie să vorbesc cu tine despre ceva ce mi s-a întâmplat, a spus Nihal după un lung oftat. În noaptea de după lupta cu Ekhtir m-am simțit brusc rău. A fost ca un eșec, dar a fost însoțit de un sentiment greu de descris... ca și cum o greutate ar fi căzut pe mine. A durat un moment, apoi a trecut.

Lui Ren i-a luat câteva secunde să reflecteze.

— Ai fost doborâtă de ceea ce s-a întâmplat. Să scapi de butuci nu a fost ușor, și apoi confruntarea cu Ekhtir...

— Asta mi-am spus și eu. Dar tot era ciudat, Ren. Nu era oboseală, era ceva... nenatural.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Era magie. Magia lui Lefthika.

— L-am lovit cu o piatră când am fugit, l-am ucis.

— Ești sigur?

Ren a refăcut cu mintea ultimele amintiri pe care le-a avut despre magician.

— l-am spart capul, a spus el pe un ton grav.

— Poate că nu a fost de ajuns, a răspuns Nihal. Poate a supraviețuit și a încercat o ultimă mișcare disperată.

Ren a devenit brusc serios.

— Trebuie să testăm să vedem dacă ai fost victima vreunei vrăji. S-a hotărât imediat. În acele săptămâni a studiat mult, mai

ales despre magia cu care Lefshika a readus-o la viață pe Nihal. Va trebui să mergem la vechea ta casă. Cred că în studiul lui Sennar vom găsi materialul de care avem nevoie.

Au ajuns cu Oarf când zorii doar colorau cerul. Lumina roz a făcut ca rămășițele micii case să fie mai puțin lugubre, dar la fel de dificil pentru Nihal a fost să-i treacă din nou pragul, cu atât mai mult acum că știa ce s-a întâmplat cu Sennar și Tarik.

Ren a pus-o să se întindă pe vechiul ei pat. L-a privit în timp ce punea o serie de rune pe podea și se pregătea să facă vraja. Nu s-a putut abține să nu se gândească la toate dățile când l-a văzut pe Sennar făcând același lucru. Când era bolnavă, mâinile lui erau cele care se mișcau cu înțelepciune și citeau pe corpul ei, o atingere pe care încă și-o amintia perfect.

Ren a luat o bucată mică de lemn și a aprins-o cu o cremene, apoi a început să-l treacă peste pielea lui Nihal. Era un experiment simplu de relevare a magiei, o vrajă care exista în mai multe variante. Ceea ce practica el era versiunea umană, pe care o citise în notițele lui Sennar. Era suficient pentru ceremonie, belladonna și mandragora pentru a arde într-un brazier, și un mic jar de lemn de mesteacan. Formula era destul de ușoară și nu avea nicio dificultate în a o invoca.

Corpul lui Nihal s-a luminat cu linii purpurii sinuoase, care s-au aprins pe măsură ce fumul parfumat de lemn trecea. Ren a zăbovit pe mâini și picioare, și apoi a trecut peste fața jumatate elfului. Nihal a dat drumul tusei. Chestia aia mirosea frumos, dar puțin înțepător, mai ales când o inspiri de aproape. Apoi s-a dus spre burtă. Și atunci s-a întâmplat.

Nihal cu spatele arcuit violent, cu ochii violet întorși cu susul în jos aratând albi, și toate membrele au început să se agite. Gravura a murit, fumul a fost reabsorbit în lemn și un fel de ceață subțire a început să emane din corp, coagulându-se în jurul gurii. Lui Ren i-a luat ceva timp să-și dea seama ce se întâmplă, dar de îndată ce a recunoscut trăsăturile unei fețe din acel fum, o față cu urechi ascuțite și deformată de o expresie a suferinței, totul era clar pentru el. Oroarea l-a cuprins.

Spiritul lui Nihal își abandona trupul, dar nu era liber să plece: ceva părea să-l blocheze în această lume, pierdut pentru totdeauna. El trebuia să reacționeze rapid, în timp ce încerca să nu intre în panică. Între timp, spiritul s-a dizolvat în aer, fiind consumat de o forță necunoscută.

Gândește, Ren, gândește!

Apoi a văzut o sclipire care i-a atras atenția, și dintr-o dată a înțeles.

S-a aruncat pe Nihal, a strâns violent Talismanul Puterii care-i strălucea pe piept și a strigat o formulă. Imediat a fost liniște, în timp ce spiritul acum aproape complet dizolvat a fost absorbit de pietrele medalionului. Ren concentrat, a rostit o altă formulă, și a forțat spiritul să abandoneze Talismanul care, cu piatra centrală spartă, nu-l putea ține pentru mult timp, și să se întoarcă la corpul din care a venit. Efortul era copleșitor și s-a simțit secat, dar în câteva momente totul s-a întors ca înainte.

Ren a căzut la pământ, cu Talismanul strâns între degete. Nihal, pe pat, nu respira. A încercat să ajungă la ea, dar era complet lipsit de putere. S-a târât spre pat, abia și-a întins degetele spre o mână palidă, întinsă. Abia o putea atinge.

Nihal a scos un oftat adânc, apoi a tușit violent, întorcându-se într-o parte. Între puseuri, Ren a simțit că respiră. S-a lăsat pe podea. El a salvat-o. La mustață, dar a salvat-o.

Fața ei i-a umplut câmpul vizual.

— Ce s-a întâmplat, Ren? Ce mi-a făcut nenorocitul ăla?

— Când ți-am luat rămășițele pentru a te readuce la viață, Lefthika a păstrat o parte din pământul care ți-a acoperit mormântul, a explicat Ren. M-am gândit că te-ar ajuta în cazul în care corpul tău ar fi avut dificultăți să trăiască într-o lume care nu-i aparține. În schimb, l-a folosit în alte scopuri. Probabil bănuia că te vei răzvrăti mai devreme sau mai târziu.

Nihal și-a revenit, dar Ren încă tremura, și ea l-a înfășurat în mantia ei. A reușit, de asemenea, să-i facă o băutură fierbinte, cu unele frunze aromatice, care au umplut camera cu un parfum dulce și relaxant. Pentru o clipă, ruinele casei păreau să fie locuite din nou.

— Cred că le-a folosit pentru o altă vrajă. s-a bâlbâit Ren, confuz. Magia părea să-l fi încercat mai mult decât se aștepta.

Nihal i-a pus mâna pe umăr.

— Stai calm, totul e bine, s-a terminat. Dar trebuie să-mi explici ce s-a întâmplat.

— Lefthika ți-a impus o vrajă care îți leagă spiritul să rămână în această lume pentru totdeauna. Nihal a devenit palidă instantaneu. Dacă aș fi încercat să te eliberez, spiritul tău s-ar fi dispersat aici, fără nicio șansă să se întoarcă. Chiar și vraja

simplă pe care am practicat-o a fost suficientă pentru a rupe echilibrul. Dacă nu aș fi intervenit la timp, dacă nu ți-aș fi văzut Talismanul pe piept, și dacă nu ar fi fost un artefact încă atât de puternic... Ei bine, te-ar fi așteptat la o soartă mult mai rea decât moartea.

Ochii lui Nihal s-au fost redus la două crăpături pline de furie. S-a ridicat.

— Poți să-l spargi?, a spus ea sec după câteva secunde.

— Nu, nu pot. Numai el o poate face.

Nihal și-a strâns pumnii. Din nou, era supusă voinței altora, și a unei ființe trădătoare ca acel elf nenorocit.

— Singura soluție este să-l găsești, a concluzionat Ren.

Nihal s-a întors, fața ei era dominată de determinare absolută.

— Și asta voi face.

AȘTEPTAREA

Cântarea a încetat.

Este o poveste scurtă, după cum poți vedea.

— Nu este posibil... șopti Lefthika.

Menestrelul nu s-a mișcat. S-a ridicat, a avansat spre el, apoi și-a scos masca și gluga. Când era la mai puțin de un braț distanță, s-a ghemuit la înălțimea lui și Lefthika putea vedea ceea ce știa deja: fața lui Nihal zâmbind la el.

— Da, este posibil, totuși... Cunosc magia, Lefthika, am fost antrenată, și mi-am petrecut toată viața alături de unul dintre cei mai puternici vrăjitori care au pășit vreodată pe acest pământ. Credeai că sunt atât de naivă? Poate că am fost moartă timp de o sută de ani, dar am învățat multe în timpul pe care l-am trăit.

A dus o mână la cizmă și a scos un pumnal lung.

Lefthika nu a renunțat.

— Bravo a spus, fața lui rânjind, dar cu fruntea udă în sudoare, în ciuda înghețului din acea noapte de iarnă. M-ai învins, recunosc, creatura și-a ucis tatăl. Dar până la urmă, o parte din mine se baza pe tine să te întorci după mine.

Nihal a rămas interzisă.

— Despre ce vorbești?", a întrebat ea printre dinți.

— De un mic detaliu pe care nu l-ai luat în considerare. Și totuși sclavul ți-a explicat, nu-i așa?

Nihal și-a apropiat lama de obrazul său și i-a pus-o sub ochi, apăsând pe carne.

— Gândește-te cu atenție la ceea ce faci, a avertizat-o Lefthika.

— Mi se pare clar. Îmi iau înapoi libertatea.

— N-o s-o obții omorându-mă.

Nihal abia a ușurat presiunea pumnalului.

— Ceea ce ți-am impus este o pecete, a continuat magicianul, și dacă cunoașteți magia, ar trebui să știi că dacă mă ucizi, sigiliul va deveni etern. Numai eu pot să-l rup. Ești încă a mea, Nihal.

I-a luat lama de pe față și s-a ridicat. A dat din cap, iar cel care-l ținea blocat pe pământ l-a tras în poziția de șezut. În cele

din urmă Lefthika a văzut că era Ren. Imediat a simțit presiunea pumnalului între omoplați.

— Ia-o ușor, băiete, nu cred că noua ta amantă vrea să mă vadă murind, a spus el obraznic.

— Ea nu este amanta mea, a răspuns el.

— Desigur, să nu... Naivitatea ta m-a amuzat mereu. Toată viața este guvernată de relații de putere: fiecare dintre noi îi domină pe ceilalți sau este dominat de ei. Este suficient să alegem de partea cui să fim, fie de cea a sclavilor, fie a stăpânilor. Și știi unde stau de o veșnicie.

Nihal, care făcuse câțiva pași spre trunchiul copacului, s-a întors.

— Interesantă teorie. Dar nu sunt de acord.

— Ciudat. Tu mai mult decât oricine altcineva ar trebui să înțelegi.

— Tu nu înțelegi. De ce crezi că ți-am arătat Talismanul? De data aceasta ea a zâmbit, zâmbetul prădătorului jucându-se cu prada ei.

— Ai uitat un mic detaliu, Lefthika.

— Talismanul a fost doar un canal, mi-a servit să-mi amintesc spiritul tău, este un obiect inert acum! a strigat el.

— A fost, a spus Nihal. Dar când mi-ai chemat înapoi spiritul, cu el ai chemat și amintirea vieții pe care Tatăl Pădurii, *acest* Părinte al Pădurii, mi-a dat-o.

Și a bătut din mână pe trunchi. O lumină a apărut în lemnul ofilit al copacului. Strângând ochii, Lefthika a reușit să distingă o figură mică, subțire, cu un corp subțire. Urechi lungi, aripi diafane și transparente pe umeri și ochi albaștri, lipsiți de pupilă. Un spiriduș.

— Nu este posibil... au dispărut...

— Eu nu, a spus spiridușul impasibil. Eu sunt gardianul etern al acestui loc, iar timpul nu are nici o putere asupra mea.

— Evident că nu-mi cunoști trecutul în profunzime dacă nu știi cine e Phos. Vezi tu, Lefthika, povestea mea este un labirint de inamici și aliați, și rădăcinile a ceea ce a fost întins tot drumul până în prezent. M-am luptat cu unul din fructele otrăvite a ceea ce am fost, dar aici un vechi aliat vine în ajutorul meu. Phos este amintirea Lumii Pământene, a văzut atât de multe lucruri, în aceste epoci, pe care nici nu ți le poți imagina. Și el a fost cel care mi-a confirmat ceea ce Ren a înțeles deja. Magia ta a eșuat

complet, pentru că puterea Talismanului ți-a respins sigiliul. Te pot ucigându-te ma elibetez.

Lefthika și-a dat seama că nu mai are nicio speranță. S-a zvârcolit, dar Nihal a arătat spre sabia ei.

— Nu te agita. Meriți moartea de o mie de ori, cerul este martor. Când m-ai scos din sat, ai condamnat sute de locuitori la masacru. Au murit arși, sfâșiați de săbiile elfilor, și numai pentru că aveai alte planuri pentru mine. Ei mi-au cerut să-ți iau viața, și i-a pus sabia în piept, până la punctul de a afecta carnea.

Lefthika a lansat un geamăt sufocat.

— Eu nu....

— Taci, a șuierat Nihal. Răzbunarea nu mai face parte din viața mea. Uciderea ta aici nu va aduce morții înapoi și nu va da pace celor vii. Așa că îți dau de ales, o alegere foarte simplă: să mă eliberezi și să mă întorc de unde am venit, sau să mori aici și acum.

Lefthika și-a scrâșnit dinții. Ochii lui hoinăreau peste corpul lui Nihal, îi investigau silueta, puterea. Era marea lui speranță, o oportunitate pentru o răscumpărare pe care simțea că o merită. Chiar trebuia să arunce totul?

— Aproape că simt angrenajele creierului tău învârtindu-se căutând o soluție, a chicotit Nihal. Dar imediat a devenit serioasă. Nu, Lefthika, nu există a treia posibilitate. Ori mă eliberez, ori te omor. Și să nu crezi că nu pot.

Tăcerea a coborât din nou în pădure. Doar respirația lui Lefthika se auzea, din ce în ce mai gâfâită.

— Timpul se scurge, a spus Nihal, și a apăsat sabia mai mult pe pieptul elfului.

— Bine! a strigat el. Bine.

Nihal nu și-a coborât sabia.

— Asigură-te că respecți pactul. Phos ar observa dacă ai încerca să mă înșeli.

Lefthika și-a plecat capul, cu ochii închiși. Frustrarea era mai puternică decât orice: era batjocorit, din nou.

S-a ridicat singur, zgâlțâindu-se pe picioare. S-a uitat la Nihal cu resentimente nelimitate.

— Te urăsc, a spus el.

— Nu ești singurul, a răspuns ea, cu privirea impasibilă și sabia îndreptată spre pieptul lui.

— Fă ce trebuie să faci.

Lefthika și-a îngustat ochii strâns și a recitat formula. A țipat la ea în vânt, aruncând cuvintele furios. O umbră neagră se desprinse de Nihal și a zburat, dizolvându-se în aer.

— El chiar a făcut-o, ești liberă, a spus Phos.

Nihal a avut un zâmbet ușor de ușurare. Apoi s-a uitat la Ren.

— Acum putem pleca.

Lefthika și-a simțit mânia revărsată. A pierdut! Pierduse în fața unei creaturi de-a lui și a unui sclav care nu valora nimic!

S-a aruncat instantaneu spre Ren, fără să reflecteze, cu mâna îndreptată spre pumnalul pe care îl pusese lângă el. Acțiunea a fost rapidă, iar băiatul, care nu era obișnuit cu lupta, nu a putut reacționa suficient de repede.

Lefthika, cu pumnalul prins în mână, a sărit peste Nihal. Al lui a fost un zbor scurt. A simțit cum respirația îi cedează, gura i se umple de gustul metalic al sângelui. S-a uitat în jos și a văzut mânerul sabiei ieșindu-i din burtă.

O lovitură seacă, care i-a dat o moarte rapidă.

— Nu o meriți, a murmurat Nihal, dar Lumea Pământeană a văzut deja prea multă suferință.

Lefthika s-a prăbușit la pământ. Două respirații întretăiate, apoi pieptul lui s-a oprit pentru totdeauna. O tăcere adâncă a coborât peste luminiș. Nihal a scos lama și a șters sabia în zăpadă.

— Îmi pare rău, i-a spus lui Phos, Nu am vrut să mai aduc sânge aici.

Spiridușul nu a răspuns.

Ren s-a uitat la Nihal, la gesturile precise cu care a curățat sabia, siguranța din ochii ei. Nimic nu părea să se fi schimbat, și totuși totul s-a schimbat. Voia să plece, a simțit-o. I-ar cere să-i elibereze spiritul, de data asta cu adevărat și pentru totdeauna. Nu era suficient pentru el timpul pe care-l petrecuseră să-l vâneze pe Lefthika pentru a trece peste. Dacă era ceva, acesta mai mult le-a consolidat relația, și separarea acum părea chiar mai dureroasă. Dar era necesară. Cel puțin acest lucru l-a înțeles Ren. Nihal a vrut așa, o merita, și în povestea ei afecțiunea lui nu era decât un punct nesemnificativ în partea de jos a unei povești dense despre alte legături, despre alte sentimente mai profunde.

Nihal a observat privirea lui holbându-se la ea și s-a uitat la el.

— Ei bine?

A dat din cap.

— Nimic. Îți cer doar să te grăbești. Dacă trebuie să pleci, s-o facem acum.

Nihal și-a ținut mâna pe sabie. A avansat încet, și Ren și-a imaginat scena: el recita vraja pe care a învățat-o atât de bine, corpul care se dizolva din nou în cenușă, și tăcerea poienii, a întregii Lumi Pământene, fără ea.

În schimb, Nihal și-a ridicat sabia și s-a întors spre Phos.

— Ce s-a întâmplat cu altarele?, a întrebat ea.

Spiridușul se uita la ea cu tristețe.

— Au dispărut din Lumea Pământeană când ai spart Talismanul. Dar ele încă există, într-o dimensiune diferită.

Nihal s-a uitat atent la el.

— Phos, știu că nu împărtășești ceea ce am făcut, dar nu am avut de ales.

Și-a coborât capul și, când l-a ridicat, pe fața lui avea un zâmbet trist.

— Nu e asta, Nihal. Nu ai idee cât sânge a fost vărsat pe acest pământ de când ai plecat. Ce diferență vrei să facă un elf? Doar că ești încă aici, și ești încă prinsă în lumea asta. Când ți-am dat Talismanul, am sperat că va aduce pacea în viața ta. Se pare că, totuși, nu ai ajuns încă la ea.

Nihal și-a îngustat ochii. A ei era o poveste ruptă, o cale trunchiată prea devreme. Din acest motiv, era încă incompletă, din acest motiv a continuat să se simtă legată de acel loc, de oamenii care au trăit acolo, și a continuat să țească legături fără speranță. Dar erau părți din ea și care poate că încă își mai putea recupera.

— Știu că Adhara, ultimul Sheireen, a vizitat unul dintre altare, Aelon, dacă nu mă înșel. Și, deși sunt foarte diferite de cele pe care le-am cunoscut, știu că într-un fel Gardienii încă mai există.

Phos a dat din cap.

— Înțeleg ce vrei să faci. Nu știu, Nihal, nu știu dacă e posibil, nu știu dacă toți gardienii au înnebunit ca Ael, spiritul apei.

— Tu nu ești.

Phos a zâmbit.

— Eu sunt diferit.

— Știu.

Ea a întins un deget încet, și spiridușul l-a atins cu mâna. Nihal părea să atingă ceva vechi și pur, ceva care a pierdut atât de multe, cu prea mulți ani înainte.

— Trebuie să plec, a șoptit el. S-a uitat la ea cu simpatie. Așa că du-te în căutarea a ceea ce îți lipsește. Sper să-l găsești și în sfârșit să te regăsești.

El i-a dat un zâmbet frumos, apoi s-a întors în inima căminului său antic, ceea ce a rămas din Tatăl Pădurii, iar întunericul a coborât peste luminiș.

— Ce înseamnă asta, Nihal?, a întrebat Ren.

A stat câteva secunde în spatele lui, apoi s-a întors spre el.

— Știi povestea mea, nu-i așa? Ren era nedumerit, dar a dat din cap. Știi că a trebuit să adun pietrele acestui talisman, fiecare păstrat într-un sanctuar diferit: opt, câte unul pentru fiecare Pământ, fiecare protejat de un gardian.

— Da, îmi amintesc povestea.

— Deci știi ce vreau să spun dacă îți dau numele Thoolan.

O lumină se aprinse pe fața lui Ren.

— Gardianul Timpului, al Ținutului Zilelor... murmură.

Privirea lui Nihal s-a înmuiat.

— Vreau înapoi ceea ce am pierdut. Încă mai aveam multe de înțeles, despre mine, despre lume și oamenii pe care i-am iubit. Nu pot găsi răspunsurile pe care le caut doar în luptă, pentru că întotdeauna se termină așa, și a arătat corpul lui Lefthika pe pământ. Sabia aduce moartea, iar în moarte nu este nimic de înțeles, nimic de învățat. Cu ani și ani în urmă, Thoolan mi-a făcut o propunere: dacă nu mai caut pietrele Talismanului, m-ar lăsa să trăiesc în sanctuarul lui, împreună cu toți oamenii pe care i-am pierdut. Mi l-a arătat pe Fen, parcă n-ar fi murit. Apoi a fost un test, pentru a testa cât de fermă era determinarea mea de a finaliza misiunea. Sennar a fost cel care m-a smuls din viziune. Dar el este acum dincolo de văl, și îl vreau înapoi: Îl vreau pe el și pe fiul meu înapoi, și tot acel război, frica și greșelile pe care le-am făcut ne-au sfâșiat. Mă înțelegi, Ren?

A dat din cap cu convingere.

— Crezi că ți-l poate da înapoi?

— Nu știu. Mi-ai spus că Ael e nebun, și poate și Thoolan. Dar piatra lui e aici, poate lipsită de puteri, dar e aici. Vreau să merg la el și să-l întreb dacă mă poate găzdui din nou, și cu mine Sennar și Tarik. Probabil e o nebunie, dar asta e tot ce mi-a mai

rămas. L-am abandonat pe Sennar, l-am condamnat la o suferință pe care abia acum o înțeleg. Trebuie să îndur această durere, pentru că o merit, pentru că el a făcut-o, până când ajung la altar, oriunde ar fi acum.

Ren și-a șters o lacrimă din ochi. Tot dădea din cap.

— Am înțeles. Și sper să găsești ceea ce cauți, așa cum a spus Phos.

— Nu trebuie să-mi dorești, a spus Nihal, cu vocea care a devenit brusc mai determinată.

— Ce... Ce vrei să spui?, a murmurat el.

— Ai făcut multe pentru mine, Ren. Nici n-aș fi fost aici dacă nu erai tu. M-ai salvat, să știi. Nu sunt sigură că pot ajunge în Țara Zilelor fără tine.

Ren a simțit lacrimi venind din nou în ochii lui, dar de data aceasta a fost vorba despre bucurie.

— Nu vei regreta, a spus el. Îți jur.

— Bine, destul entuziasm acum. Avem un drum lung de parcurs, trebuie să-l recuperăm pe Oarf și nu va fi o cale ușoară. Haide, ia-ți lucrurile și să mergem.

Ren nu a făcut-o să repete. Și-a adunat puținele bunuri și lăuta.

— Luăm asta?

— Avem nevoie de bani, cred că este o modalitate bună de a-i câștiga, a răspuns ea. Păstreaz-o tu. E de ajuns pentru mine, și și-a pus mâna pe mânerul sabiei.

Ren a pus-o pe spate, așa că a mers în spatele lui Nihal, care începuse deja să intre în pădure. Începuse să ningă din nou, și în câteva minute pașii lor au fost șterși de un strat subțire de zăpadă proaspătă.

Caractere și locuri

Adhara: fata creată cu magie de către Secta Observatorilor să fie noul Sheireen.

Ael: spiritul elfilor de apă.

Aelon: sanctuar dedicat spiritului elfilor de apă, Ael.

Alma: dragonul lui Ekhtir.

Alormath: numele elven al unei anumite varietăți de flori ce cresc la Cascada Spiritelor.

Alucarth: Cavaler al Dragonului, maestrul lui Fen.

Amhal: în trecut ucenic Cavaler al Dragonului, s-a alăturat lui San și a devenit al doilea Marvash. În schimbul loialității sale

față de Kryss, el a obținut anularea tuturor sentimentelor datorită Talismanului lui Ghour.
Aster: jumătate elf care a încercat să cucerească întreaga Lume Pământeană. A fost unul dintre Marvash.
Athor: șeful satului Maju.
Cascada Spiritelor: un loc mistic, venerat de huyé și elfi, granița dintre viața de apoi și lumea pământească.
Dohor: un elev al Academiei și apoi rege, împreună cu Yeshol a încercat să cucerească Lumea Pământeană.
Dola: pitic, războinic al armatei Tiranului, fratele lui Ido.
Ținuturile de Sud: Teritoriul la sud de Țara Focului.
Dubhée: Regina Țării Soarelui, cândva hoț priceput, antrenată în arta Asasinilor. În timpul domniei sale, ea a fost fondatorul și liderul Războinicilor Umbrelor, un corp de spioni.
Ekhtir: elf în fruntea grupului care-i terorizează pe Huye, a luptat alături de Kryss și i-a supraviețuit.
Elfi: locuitorii antici ai Lumii Pământene, au abandonat-o stabilindu-se în Ținuturile Necunoscute când celelalte rase au început s-o populeze.
Erak Maar: numele elven al Lumii Pământene.
Fammini: creaturi monstruoase create de magia Tiranului pentru a lupta în armatele sale.
Felnek: mâna dreaptă a lui Lakka, staționat cu trupele care vânau semi elfii din Țara Mării.
Fen: Cavaler al Dragonului, tovarășul Soanei, care a murit în luptă și a devenit o fantomă.
Huyé: oameni născuți din interacțiunea dintre pitici și elfi, care trăiesc în Ținuturile Necunoscute.
Ido: pitic, Cavalerul Dragonului și maestrul lui Nihal.
Jat: șeful satului Huyé, prieten cu Nihal și Sennar.
Karna: tânără jumătate elf, mama lui Nihal.
Klarath: tânăr vrăjitor elf căruia i se adresează Nihal.
Kryss: rege al elfilor, care își conduce poporul pentru recucerirea Lumii Pământene.
Laio: un scutier, fost tovarăș în Academie al lui Nihal și prietenul său.
Lak: santinelă Huyé, prieten cu Nihal și Sennar.
Lakka: locotenent al Tiranului, în fruntea trupelor angajate în vânătoarea de jumătate elfi în Țara Mării.
Laodamea: capitala Țării Apelor.

Lefthika: vrăjitor elf capabil de a învia morții, alungat din Ținuturile Elven pentru capacitatea sa.
Livon: tatăl adoptiv al lui Nihal și fratele Soanei.
Lophe: soția lui Jat.
Lurh: Preotul Suprem al satului Huyé frecventat de Nihal și Sennar.
Maju: satul Huyé terorizat de elfii lui Ekthir.
Makthar: tânăr jumătate elf, tatăl lui Nihal.
Marvash: "Distrugătorul", în limba elfilor. Figura mitologică care apare periodic în Lumea Pământeană pentru a o devasta și a începe o nouă eră.
Melna: menajeră la un han din Salazar.
Menorath Karva: numele elven al Cascadei Spiritelor.
Lumea Scufundată: pământ care se află sub ocean construit de exilați ai Lumii Pământene.
Nelor: unul dintre cele patru orașe pe care elfii le-au construit în Ținuturile Necunoscute.
Nihal: jumătate elf, eroina care a salvat Lumea Pământeană de Tiran. A fost un Sheireen.
Norrea: orașul de pe Tărâmul Mării, care se învecinează cu Țara Zilelor.
Oarf: dragonul lui Nihal, folosit de San pentru călătoriile sale, până când acesta din urmă a decis să abandoneze Lumea Pământeană.
Phos: liderul spiridușilor.
Prekotar Aniré: numele huyé al Cascadei Spiritelor.
Refti: elf, mâna dreaptă a lui Ekhtir.
Ren: tânăr vrăjitor din Domeniile De Sud, un sclav al lui Lefthika, este capabil să reconstruiască membrele și corpurile.
Revrar: refugiat jumătate elf, fost soldat, supraviețuitor al asediului Seferdiului.
Rosh: dragonul lui Alucarth.
Salazar: orașul-turn capitală a Țării Vântului.
San: nepotul lui Nihal și Sennar, mâna dreaptă a lui Kryss. E un Marvash.
Seferdi: capitala Țării Zilelor.
Sennar: magician puternic, soțul lui Nihal.
Sheireen: “Consacrata”, in limba elfilor. Este o figură mitologică care apare periodic în Lumea Pământeană cu scopul de a-l contracara pe Marvash.

Shevraar: numele elven al lui Thenaar, zeul focului și război.
Soana: magă, fostă membră a Consiliului Vrăjitorilor, primul profesor al lui Sennar și sora lui Livon.
Tarik: fiul lui Nihal și Sennar.
Ținuturile Necunoscute: teritorii dincolo de Saar.
Thoolan: spirit natural care prezidează controlul timpului.
Tiran: numele sub care era cunoscut Aster.
Yeshol: lider al Breslei Asasinilor pierduți, el încearcă să-l reînvie pe Aster, dar este ucis înainte de a reuși în încercare.
Zalenia: capitala Lumii Scufundate, unde Ido și San s-au refugiat când au fost vânați de Breasla Asasinilor.

MULȚUMIRI

Deci, în cele din urmă, m-am întors la locul crimei. Am avut o relație lungă, complexă și contradictorie cu Nihal. Am iubit-o pentru că ea mi-a dat succes, am urât-o pentru că am fost prea asemănătoare, mai ales în punctele slabe, am crezut că era greoaie atunci când am început să doresc să povestesc alte personaje. Mi-a luat zece ani să recunosc în sfârșit că nu, nu s-a terminat, dar nu numai că Lumea Pământeană era încă în viață în mine, dar că ea, mai presus de toate, nu încetase să crească în capul și inima mea. Procesul de abordare a acestei cărți a fost lung și tulburat, dar trebuie să spun că, atunci când am început să scriu, totul a continuat foarte repede. Aceasta a fost, probabil, cartea care mi-a ocupat cel mai mult timp. Am scris într-un mod frenetic, ca și cum această poveste era în butoi pentru o lungă perioadă de timp și nu puteam aștepta să iasă. Acum, ca întotdeauna, este în mâinile tale. O să-și croiească drum, și cine știe de unde se va termina. Dar, în primul rând, în acea cale de mijloc între momentul în care există ca simple fișiere pe computerul meu, și cel în care sunt în sfârșit o carte pe raft, aceste pagini aveau nevoie de multe moașe pentru a le ajuta să iasă la lumină. Din nou, datorez multe multor oameni, fără de care această poveste nu ar fi existat.

Mulțumesc lui Sandrone, care nu a încetat niciodată să-mi spună că "Nihal s-a întors". Acum, la sfârșitul călătoriei, pot să

recunosc deschis: avea dreptate. Mulțumesc, pentru că acum înțelege scriitorul care sunt mai bine decât mine.

Le mulțumesc lui Silvia Sacco Stevanella și Manola Carli, care a lucrat cu fișierele și, ca de obicei, m-a ajutat să dau ce e mai bun din mine.

Mulțumesc Fiammetta Giorgi, pentru călătoria din acești ani. În cele din urmă, această carte închide o perioadă, și, în același timp, deschide o alta.

Deci, mulțumesc lui Enrico Racca, Lorenzo Garavaldi și Marta Treves. Sper că aceasta este prima din multele colaborări.

Mulțumiri pentru Nancy Sonsino, care se luptă să păstreze împreună miliardele de angajamentele ale vieții mele la viteza maximă.

Mulțumesc tuturor celor care au făcut posibili acești zece ani, părinților mei cărora le datorez ceea ce sunt, profesorilor și maeștrilor pe care i-am întâlnit pe drum.

Mulțumesc lui Giuliano, care încă rezistă. Am fost deosebit de insuportabil atunci când am scris această carte, dar el a fost la fel de capabil să-mi dea indicii, sfaturi sugestii de complot, sau doar asculta cu răbdare atunci când am avut încă o criză de stimă de sine.

În cele din urmă, mulțumesc Irenei, care mă face să văd lumea ca și cum aș descoperi-o din nou pentru prima dată.

Sper că într-o zi veți dori să citiți aceste povești, și că acestea vă pot însoți de-a lungul unei bucăți de drum.

Licia Troisi

Acest ebook conține materiale protejate prin drepturi de autor și nu poate fi copiat, reprodus, transferat, distribuit, închiriat, scos din context sau difuzat în public, sau utilizat în orice alt mod, cu excepția a ceea ce a fost autorizat în mod specific de către editor, termenii și condițiile în care a fost achiziționat, sau de ceea ce este cerut în mod explicit de legislația aplicabilă. Orice distribuire sau utilizare neautorizată a acestui text, precum și modificarea informațiilor electronice despre regimul drepturilor constituie o încălcare a drepturilor editorului și ale autorului și vor fi sancționate civil și penal în conformitate cu Legea 633/1941 și modificările ulterioare.

Această carte electronică nu va fi supusă în nici un fel schimbului, comerțului, împrumutului, revânzării, cumpărării în rate sau răspândirii în alt mod fără acordul scris prealabil al editorului. În caz de consimțământ, este posibil ca această carte electronică să nu aibă altă formă decât cea în care a fost publicată lucrarea, iar condițiile incluse în aceasta vor trebui, de asemenea, impuse următorului utilizator.
www.librimondadori.it
Cronicile Lumii Pământene - Poveștile Pierdute
de Licia Troisi

Traducerea în limba română realizată după ediția italiană:
Cronache del Mondo Emerso - Le storie perdute de Licia Troisi
© 2014 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano
Ebook ISBN 9788852057274
COPERTA || DIRECTOR ARTISTIC: FERNANDO AMBROSI | DESIGNER GRAFIC: STEFANO MORO |ILUSTRAȚII: CORRADO VANELLI